

EL CRISTIANISME OFEREIX ELEMENTS ESSENCIALS PER AFRONTAR LA VIDA

Valors segurs davant la crisi

Qualsevol crisi, també l'econòmica, implica una ocasió per redescobrir l'essència dels valors evangèlics com l'austeritat de vida, l'espiritualitat, la senzillesa o la solidaritat. Són els millors antidòts contra la crisi, perquè el seu fonament es troba en el que és més essencial i que no falla mai: l'amor de Déu. Des de les comu-

nitats contemplatives se'ns convida a descobrir aquests valors que no passen mai de moda i que entitas com Càritas o la GOAC han convertit en el seu leimotiv. Uns valors que fan somiar una societat diferent, basada en un sistema alternatiu, ètic i solidari.

Pàg. 3, 4, 5 i 12

UNA OPORTUNITAT PER CRÉIXER

Josep Otón, doctor en Història i professor de l'Iscreb, afirma que la crisi és un temps de canvi, de novetat, i que cal assumir els problemes amb coratge: «Sovint les boirines del catastrofisme derrotista no ens permeten de veure que tota crisi pot generar un cert progrés, perquè obre el camí al naixement de nous horitzons i noves possibilitats.»

«Quan trontollen els fonaments de la terra», article d'opinió de Marta Nin Pàg. 8

La creu de la JMJ, de camí cap a la cita de Madrid 2011

«Hem vingut per acompanyar el lliurament de la creu que se'ns dona i que acollirem a les nostres diòcesis»

Diumenge de Rams 400 joves de diferents diòcesis espanyoles acompanyaven els joves de Madrid en la seva peregrinació a Roma per recollir la creu de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), entre ells una delegació de nois i noies catalans provinents de Terrassa, Girona, Vic, Tarragona i Barcelona. Una cita important serà la setmana del 16 al 23 de maig del 2010, quan per primer cop la creu de la JMJ presidirà l'Aplec de l'Esperit a Terrassa.

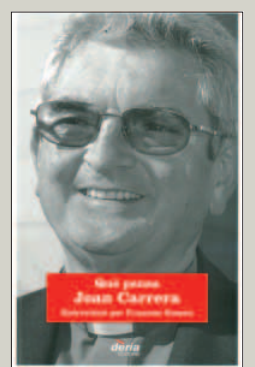
Pàg. 7

Acte de presentació del llibre «Què pensa Joan Carrera»

La Casa del Llibre, a Barcelona, va acollir el 2 d'abril la presentació del llibre *Què pensa Joan Carrera*, escrit per Francesc Romeu, sacerdot i periodista, i publicat per Dèria Editors. «El bisbe Carrera va tenir quatre grans preocupacions a la seva vida: Déu, l'Església, Catalunya i el món obrer. Sempre va viure sota el signe de l'esperança», va explicar Jordi Pujol, expresident de la Generalitat de Catalunya.

Pàg. 29

MN. FRANCESC ROMEU:
«L'objectiu fonamental del llibre és mantenir viva la memòria del bisbe Joan Carrera»

Per al temps de **PASQUA**,
us oferim una sèrie
de comentaris
a càrrec
d'Enric Benavent
Pàg. 16

Sumari

- Pàg. 9 Quart aniversari de la mort de Joan Pau II
- Pàg. 17 Barcelona: actes que analitzaran la Setmana Tràgica
- Pàg. 18 El santuari del Miracle estrena remodelació
- Pàg. 27 Espectacle poeticomusical a Igualada per la pau
- Pàg. 28 La revista «Serra d'Or» celebra 50 anys

Iniciem la sèrie
«**RECONCILIEM-NOS!**»
En els 70 anys
de la guerra civil
espanyola»

Pàg. 17

Editorial

40 anys d'escolta telefònica

La Fundació Ajuda i Esperança que promou el Telèfon de l'Esperança de Barcelona (934 144 848) ha estat guardonada amb la Creu de Sant Jordi. Un reconeixement merescut a una dilatada trajectòria de 40 anys d'escolta i d'ajuda personalitzada. Actualment el Telèfon compta amb 200 voluntaris que atenen les trucades de persones necessitades de companyia, comprensió o recursos i els acompanyen a trobar camins de solució a les seves angoixes. No es tracta, doncs, de donar consells ni receptes, sinó de fornir d'elements d'ajuda perquè un mateix pugui sortir-ne i, fins allà on sigui possible, recobri l'esperança. És congruent pensar que el Telèfon ha ajudat a salvar vides.

L'atenció telefònica és continuada durant tot l'any, les 24 hores del dia. En el decurs d'aquests 40 anys s'han atès 350.000 trucades. Només l'any passat se'n van atendre 18.657; un 72,66% de les quals eren persones que, simplement, necessitaven ser escoltades. Els motius més freqüents de les trucades són problemes personals o de relacions, també hi ha un percentatge important de malalties psíquiques i d'habituals. No deixa de ser paradoxal que, en una societat on hi ha tants mitjans de comunicació, creixi el drama de la incomunicació.

Els «escoltes» són prèviament seleccionats; no tothom és vàlid per a aquest servei. Han de ser majors de 27 anys i menors de 68, han de ser persones estables, capaces d'escoltar i han de

tenir una bona comprensió del català i del castellà. Un 29% dels voluntaris fa de 5 a 10 anys que fan aquest servei i un 7,3% en fa més de vint.

Ja a finals de la Segona Guerra Mundial, a Londres, va sorgir un telèfon com a ajuda puntual i urgent a les persones davant de la crisi i com a prevenció del suïcidi. Posteriorment es va ampliar amb serveis d'atenció psicològica, ètico-moral i d'orientació. La iniciativa de fundar telèfons d'ajuda al nostre país va néixer de l'Església. El 1968, a Bilbao, el sacerdot franciscà Jesús Biain, tot inspirant-se en el telèfon de Londres, va voler crear un servei similar amb el nom de La Voz de la Esperanza. Pocs mesos després, el març del 1969, Miquel Àngel Terribas, sacerdot caputxí i psicòleg, va fundar a Barcelona el Telèfon de l'Esperança que va dirigir fins a la seva mort sobtada l'octubre del 1986. Aleshores, el cardenal Narcís Jubany va encarregar a mossèn Agustí Viñas la posada en marxa de la Fundació Ajuda i Esperança amb l'única finalitat estatutària de promoure, donar suport i mantenir el servei del Telèfon de l'Esperança de Barcelona. Posteriorment, han sorgit altres telèfons d'ajuda, però el de l'esperança és veritablement pioner.

Els voluntaris del telèfon que, d'una manera gairebé anònima han ajudat i ajuden tantes persones, rebran, doncs, la distinció més alta de Catalunya. L'enhorabona.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, M. José Camps, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Peio Sánchez, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Òscar Corominas

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 111,30 €

Gibraltar i Portugal: 111,30 €

Resta d'Europa: 181,70 €

Amèrica i Àfrica: 217,06 €

Àsia i Oceania: 290,38 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Fins a quin punt, en ocasions, la història ens fa estremir i riure!»

(Horace Walpole. Escriptor anglès. 1717-1797)

És clar que ens fa «estremir»! Les guerres i tortures de tantes generacions passades ens han de fer reflexionar que si és possible fer de l'existència col·lectiva un «infern», també és possible fer-ne un «paradís». N'hi ha prou d'examinar atentament les causes d'aquest infern que, en síntesi, són «egoisme i manca de valors elevats i virtuts espirituals», i tot seguit repetir-nos i prometre'ns individualment i col·lectivament: «Mai més tanta bestiesa

i desgavell per culpa de la nostra immaduresa espiritual!» És clar que també la història ens fa «riure», per haver-se comportat bona part de la humanitat com a nens fent bombolles de sabó i il·lusionant-s'hi fins a la fi dels seus dies! Tot considerant els horrors de la història, l'escriptor francès Octave Mirbeau (1850-1917) va comentar: «No remogueu constantment tot això per interrogar el passat de nit i sang. És cap al futur on cal cercar la llum.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

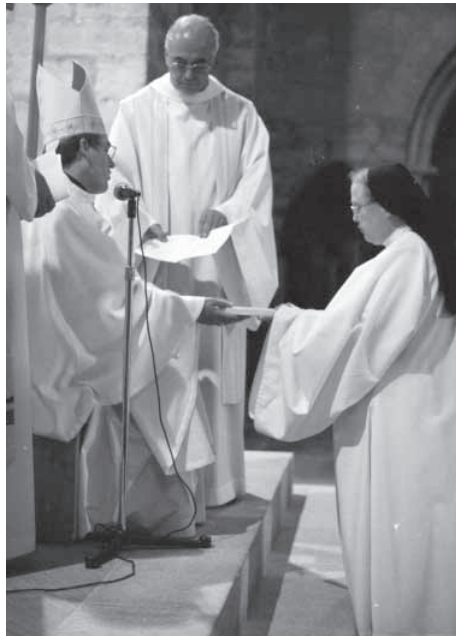
La crisi com a oportunitat

■ En aquests temps difícils l'Església convida a redescobrir els valors essencials del cristianisme

Samuel Gutiérrez

A llarg de tota la història del cristianisme, les crisis —n'hi ha hagut moltes i de tota mena— han estat sempre ocasió per créixer i anar més enllà. Pròpies o alienes, han estat oportunitats, fins i tot privilegiades, per tornar als orígens i redescobrir l'essència dels valors evangèlics. La greu crisi econòmica mundial que avui vivim, que deriva en gran part d'una profunda crisi de valors i de sentit, no n'és una excepció. Com han expressat insistentment en els últims mesos algunes de les persones més representatives de l'Església —entre elles el papa Benet XVI—, el context socioeconòmic actual esdevé una oportunitat privilegiada per a la reflexió i el redescobriments de certs valors essencials del cristianisme que potser, amb el pas del temps, havien estat relegats a un paper secundari. Valors tan evangèlics com l'austeritat de vida, l'espiritualitat, la senzillesa o la solidaritat són proposats avui no només com a resposta a una crisi marcada per l'ambició i l'avarícia, sinó també i sobretot, com a elements imprescindibles per a una vida reeixida i saludable. Són, en definitiva, els millors antídots contra la crisi, ja que el seu fonament es troba en allò que és més essencial i que mai no falla: l'amor de Déu.

A l'Església actual, el paradigma de tots aquests valors que som cridats a redescobrir en temps de crisi és la vida monàstica o contemplativa. En els oasis de pau i tranquil·litat que són els monestirs trobem, molt ben conservada, l'essència d'uns valors que van més enllà de les modes i costums del moment. També els monjos i monges pateixen les conseqüències de la crisi econòmica, encara que potser una mica menys, ja que els seus ritmes de vida i les seves necessitats relativitzen les nor-

La vida monàstica es basa en el seguiment dels consells evangèlics.

mes, sovint autoritàries, que imposa el mercat. Per descomptat que viuen amb tristesa aquests moments, pensant sobretot en les famílies i les persones que ho passen malament, però amb el seu exemple conviden a transcendir aquestes circumstàncies i aprofitar-les com a ocasió per revifar el foc d'uns valors seculars que mai no ens deixaran freds.

Vallbona de les Monges

A Catalunya la vida monàstica està fortament arrelada des de fa molts segles en monestirs estesos per tota la geografia. Un dels més emblemàtics és Vallbona de les Monges, cenobi cistercenc femení fundat al segle XII. Allà la crisi és viscu-

da amb «dolor pel sofriment de tants milers de persones amb dificultats, però també amb l'esperança que és possible canviar els cors». En paraules de la mare abadessa, Anna M. Camprubí, «creiem que el món es troba en uns moments difícils, però també únics, perquè el que cal és canviar els cors, ja que la vida té una importància clau i Déu ha d'estar sempre al centre».

Des de la quotidianitat de la vida al monestir, la comunitat cistercenca de Vallbona convida a recuperar el valor d'«estimar les coses senzilles i humils de cada dia»: llevar-se, pregar, treballar, dedicar temps a l'altre, cuinar, netejar, enfadar-se, perdonar-se, deixar-nos modelar el cor per la contemplació de la natura, pel cant dels ocells, per les gràcies rebudes de qui no ho esperàvem... Tot plegat ho sintetitza la mare abadessa amb un sola frase: «Esdevenir en la quotidianitat servidors de Déu.»

Un altre element important per fonamentar la vida sobre pilars ben sòlids és el valor de la pregària i l'espiritualitat: «Saber que davant les dificultats de la vida no estàs sol i que hi ha un Déu que t'estima sense cap mena de condició i a canvi de res, fa viure sense dubte el dia a dia sense ansietat. Aquesta experiència dóna la pau interior que tots necessitem.» En el camí

Els monestirs han esdevingut oasis de pau.

cap a la felicitat apareixen també valors que fan una mica més de por, però que també són necessaris: pobresa i austeritat de vida. Com explica Anna M. Camprubí, «l'austeritat, que no és misèria, fa estimar tot el que tenim, sobretot allò que ens és donat de manera gratuïta. Pobresa i austeritat són uns excel·lents caminadors per esdevenir persones felices».

El santuari del Miracle

També emblemàtic, però amb una mica menys d'història, és el santuari del Miracle, a la diòcesi de Solsona, amb presència d'una comunitat benedictina dependent de Montserrat des del 1901. Situat en una comarca rural de l'interior de Catalunya podríem pensar que la crisi no s'hi sent tan intensament com en altres llocs, però no és així. Les dificultats econòmiques afecten molta gent i, segons assegurin els monjos, «també la comunitat està immersa en aquesta situació». «Certament, però —afirma el P. Xavier Poch, superior de la comunitat—, que una opció de vida més austera i senzilla contribueix a fer-hi front de manera millor.»

Des del santuari del Miracle es constata amb certa tristesa que «la nostra cultura està impregnada de valors evangèlics, però a vegades només de paraules, sense que hagin arrelat significativament en l'estil de vida de la societat». I afegeix el P. Poch: «Ens convindria redescobrir el sentit de la justícia i de l'amor fratern.» Els monjos reconeixen que «els valors monàstics contrasten força amb els models imperants», però estan convençuts que «poden esdevenir molt útils per als qui els saben descobrir: el valor del silenci, el sentit de la vetlla, l'escolta atenta de la Paraula, el compartir els béns amb els altres, i obrir-se, amb respecte, a les necessitats que tenen per ser-hi solidaris.» L'opció per la solidaritat ha de ser clara, una opció «que ens porti a no posseir gelosament i a saber acomodar el propi ritme al de les persones». En aquest sentit, la pregària —acaba dient el P. Poch— és la font d'on pouar la força interior per viure-ho amb convicció, portats per l'amor de Déu.»

Nous horitzons i noves possibilitats

Josep Otón *

La vida humana està constituïda per una successió de crisis que, si bé ens poden trasbalsar, també ens preserven de la monotonia i de l'immobilisme. Des d'un punt de vista col·lectiu passa quelcom de similar. Les societats són dinàmiques, canvien, evolucionen, estan sotmeses a contínues transformacions. Aquest món de canvis constants ens pot incomodar. Potser preferiríem la tranquil·litat de viure immersos en un medi estable que evita sacsejar-nos amb daltabaixos innecessaris. Però la realitat és una altra. Les situacions de crisis formen part de la condició humana. Així que cal assumir-les i estar disposats a afrontar-les per tal que no ens agafin desprevinguts.

Les crisis de tota mena són experiències dures. D'una banda, ens envaeix el dolor per tot el que perdem. Una crisi és una situació de dol, de pèrdua, d'enyorança. De l'altra, s'apodera de nosaltres la por suscitada pel desconegut. En un moment de canvi no sabem el que passarà, i això ens neguiteja. Però la desesperació no és una bona companyia en moments turbulents. Cal encarar la vida amb optimisme, la qual cosa no vol dir ser un ingenu que ignora els problemes, sinó que, equipats amb la dosi de coratge necessària, aspirem a treure el màxim profit d'unes circumstàncies prou complicades.

No obstant això, la crisi ens pot prendre elements de gran valor. Llavors les adversitats es converteixen en una escola de despreniment; ens hem d'enfortir i aprendre a renunciar, a viure en una austeritat profunda que ens

permeti gaudir dels regals de la vida, però sense quedar atrapats en una dependència que afebleixi la nostra llibertat. Ara bé, malgrat que una crisi comporti pèrdues, no totes són dolentes. Potser ens havíem acostumat a situacions còmodes però poc aconsellables. Aleshores la crisi és una oportunitat de millora, de purificació, de desfer-nos d'algun llast massa feixuc, de revisar els errors comesos i fer-nos responsables de les conseqüències.

La crisi és un temps de canvi, de novetat. Possiblement afrontem situacions ben difícils. Ha arribat el moment de posar-nos al dia, d'estar preparats, de despertar-nos de les nostres letargies. Cal assumir els problemes amb valentia. La crisi ens empeny a espavilar-nos i fer ús de la creativitat per inventar noves solucions. Sovint les boirines del catastrofisme derrotista no ens perme-

ten veure que tota crisi pot generar un cert progrés, ja que obre el camí per al naixement de nous horitzons i noves possibilitats. Cal acollir-los amb il·lusió i esperança, superant la por que ens fa desconfiar de tot el que és nou.

Després del terrabastall de la crisi, el món que ens envolta serà diferent. En alguns aspectes, millor; en altres, potser no tant. Tanmateix, el que importa és que nosaltres haguem canviat i haguem aprofitat aquesta situació per exercitar-nos en valors com la paciència, la creativitat, el coratge, l'austeritat o l'optimisme que, en unes circumstàncies més favorables, no haurien arrelat en nosaltres. Les crisis són una oportunitat magnífica per créixer com a persones i prendre les regnes de la nostra vida.

*Doctor en Història i professor de l'Iscreb

La solidaritat, mostra de la fraternitat humana i cristiana

■ Accions directes i compromeses contra la crisi

Rosa Maria Jané Chueca

Diu el Catecisme de l'Església catòlica que el principi de solidaritat, «expressat també amb el nom d'«amistat» o «caritat social», és una exigència directa de la fraternitat humana i cristiana», i que suposa treballar a favor «d'un ordre social més just». I així ho fan diferents entitats cristianes que, davant la crisi, han optat per una acció contundent per intentar pal·liar els efectes d'una situació que afecta molt durament els més febles. Per això, des de Càritas interparroquial de Girona es fa aquesta reflexió: «La resposta que s'espera de nosaltres, com a cristians, és que passem a l'acció, cadascú en la mesura que pugui. La millor manera és oferint feina del que sigui, les hores que es pugui, a casa seva, acompanyant gent gran, com a cançons, a la neteja, en petites reparacions o pintura, l'empresari intentant aguantar la plantilla actual... és el que més dignifica la persona. A més d'això, o quan això no es pot, fent de voluntari amb temps i dedicació personal o en qualsevol acció concreta, per petita que sigui, i també amb col·laboració econòmica cap a entitats que puguin ajudar els col·lectius afectats.»

Francisco Güeto, president general de la GOAC, afegeix que la societat ens demana «fonamentalment la nostra proximitat a les víctimes de la crisi, és a dir, persones que pateixen les situacions més difícils, els treballadors a l'atur sense protecció, persones que provenen de la precarietat laboral (immigrants, joves, dones...) i, juntament amb ells, veure la manera de canviar la situació. Plantejar una nova manera de viure, de pensar i

d'actuar basada en la manera de viure, de pensar i d'actuar de Jesucrist, enmig del món».

Càritas interparroquial de Girona creu que tota resposta es queda curta davant les necessitats que hi ha: «Hem fet una actuació d'una urgència recollint aliments a les parròquies per pal·liar la situació fins que arribi el lliurament del Banc dels Aliments. Ara bé, és una actuació d'urgència i, per tant, s'ha fet un primer pas però no suficient. El camí cap a la solució és llarg i la resposta ha de ser contínua en el temps. Cal per part de cadascú un compromís continu, que vagi més enllà de portar aliment a la parròquia.»

La GOAC fa molts anys que centra la seva acció sobre les situacions del món obrer que han considerat més sagnants: atur, pobresa, marginació, exclusió social..., però considera que des de la fe cristiana i des de la Doctrina Social de l'Església se'ns demana més comunió. Així,

Francisco Güeto, assegura que «si de la crisi només ens quedem en com pal·liar-la i no qüestionem el sistema, no fem cap favor a la humanitat. Si l'home i la dona no ocupen la centralitat de la vida econòmica social i política, difícilment es pot cercar la dignitat de la

persona, el bé comú, o la resta dels principis de la Doctrina Social, que impedeix o dificulta el sistema capitalista. Aquest sistema no és solidari ni generós perquè explota, acapara, especula i practica la usura sense pietat, pecats molt greus denunciats per l'Església des de la carta de Jaume fins a les encíclics dels darrers Papes».

El president general de la GOAC ho té molt clar: «Hem d'optar per l'evangeli

«Cal fomentar una manera de viure, pensar i actuar des de les claus de l'Evangeli i de la Doctrina Social de l'Església»

Els cristians no poden tancar els ulls davant els més necessitats.

dels pobres i la pobresa, encarnant-nos en el món dels pobres, en solidaritat i promoció de la justícia. Cal tenir a l'horitzó de la nostra forma de viure les benaurances. I fomentar una manera de viure, pensar i actuar des de les claus de l'Evangeli i de la Doctrina Social de l'Església, i oferir-les com a projecte de felicitat a les víctimes d'aquest sistema que centra la felicitat en l'individualisme, en guanyar, gastar i gaudir.»

També des de Càritas interparroquial de Girona s'apunta que «cal continuar treballant amb l'acollida als necessitats, amb una actuació assistencial que introdueixi progressivament la corresponsabilitat de qui rep l'ajuda, ja sigui pagant part del servei rebut o realitzant un itinerari d'in-

serció social. D'altra banda, cal treballar pel nostre principal objectiu, que és «donar la canya i ensenyar a pescar», oferint formació, orientació laboral, tallers, treballar amb col·lectius femenins per generar sinèrgies d'autoajuda, etc., per reinserir laboralment i socialment. Aquestes formes d'actuar substitueixen la relació donant-beneficiari per una relació més contractual

on les dues parts es comprometen i responsabilitzen, de manera que dignifiquen la persona augmentant la seva autoestima».

A Girona, Càritas desenvolupa vint-i-dos serveis socials: un servei d'atenció domiciliària per a gent gran; un per fer companyia a gent gran; dos pisos per a dones soles amb nens petits; un d'inscripció laboral; un de recollida i distribució de roba; cinc serveis d'acollida repartits per la ciutat per a necessitats d'orientació, d'aliments, habitatge, etc.; tres d'alfabetització per a adults; quatre de reforç escolar; tres tallers de costura i un per reconduir l'economia familiar. Per col·laborar-hi es pot fer a través de Caixa Girona (2030 0000 17 3300023593) o «la Caixa» (2100 1423 05 0200017282).

També des del Secretariat de Marginació del bisbat de Barcelona, que aquest curs treballa el tema *Com la crisi afecta els més petits*, es recorda que

«els «marginals» són els més pobres de tots. Ells no tenen ningú que alci la seva veu en demanda d'ajuda, no hi ha cap organització ni sindicat que els defensi, no tenen cap mena de possibilitat d'organitzar-se ni de convocar manifestacions per reclamar l'atenció de la societat ni de les administracions públiques. Els cristians no podem tancar els ulls ni tapar-nos les orelles davant d'aquesta realitat. Ells, més que ningú, són els nostres germans.»

Malgrat aquest panorama tan negre, Càritas interparroquial de Girona posa en relleu un aspecte positiu d'aquesta crisi: «Davant d'aquesta gran demanda sorgeix l'altra cara de la moneda: la reacció positiva de persones, empreses i institucions que s'ofereixen a ajudar com sigui.»

Tretze entitats cristianes de Lleida fan un manifest davant la crisi

Jordi Curcó

Tretze entitats cristianes de Lleida han signat un «manifest» davant l'actual situació de crisi social i econòmica, per refermar «el nostre compromís a favor de la solidaritat i la justícia».

Les entitats signants són: Càritas, Acció Catòlica Obrera, Comitè Óscar Romero, Delegació de Pastoral Obrera, Delegació de Pastoral Universitària, Fundació Sant Ignasi-Arrels, CIJCA, Justícia i Pau, Mans Unides, Moviment dels Professio-

nals Cristians, Pastoral Penitenciària, Pa de Sant Antoni i Voluntariat Vicencià.

En el manifest, totes aquestes entitats afirmen sentir-se preocupades per l'actual situació de crisi, alhora que es refermen en el seu compromís a favor de la solidaritat i la justícia: «Això ens porta a estar atents i sensibles davant la dura realitat, a posicionar-nos-hi i a buscar camins de solidaritat, justícia i d'igualtat, camins que promoguim la dignitat de la persona humana.»

Les entitats cristianes donen també un consell: «Cal mirar la crisi a la cara i enten-

dre-la com a una oportunitat de revisar el nostre model social i econòmic.» En aquest sentit, diuen que s'ha de depurar i, si cal, canviar el nostre model social per un altre que estigui d'acord amb una redistribució de béns justa. El manifest condemna la «cultura del consumisme i de l'aparença», i el fet d'haver-nos acostumat a aquests contravalors. Les entitats fan alhora una reflexió autocrítica quan afirmen: «La mateixa Església, tant la jerarquia com les comunitats cristianes, som corresponsables d'aquests contravalors i ens manca, a vegades, una actitud profètica de paraula i de comportaments.»

També el immigrants són objecte de la reflexió d'aquestes entitats: «Ells no són els responsables d'aquesta crisi, però són els que en poden pagar el preu més alt.» En aquest sentit, es fa una crítica a la llei orgànica d'estrangeria. El manifest parla igualment de les administracions: «Que no fan el que han de fer i molt sovint són

ineficients», alhora que els demana que donin resposta a les situacions de desesperació que comporten la fam i la cobertura de necessitats bàsiques.

Les entitats cristianes, en aquest manifest, fan una crida per promoure els valors d'esperança, compromís, preocupació social, propostes d'una vida més senzilla i austera que evitin —diuen— l'explotació dels béns de la Creació. Alhora sol·liciten la participació activa i operant de voluntaris i socis que mantinguin programes de solidaritat en tots els àmbits.

Finalment, demanen a les administracions que és mostrin eficaces, fan una crida a la moderació dels salaris elevats i demanen ajuda a tots els ciutadans a aportar més temps i recursos per cobrir les necessitats més urgents. El manifest acaba amb un compromís de continuar la tasca d'acció i sensibilització: «...per tal que entre tots i totes, i treballant en xarxa, puguem ser creatius i inventar respostes a aquesta situació.»

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans **persones** grans

El bé de les usuàries és el nostre motor

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

L'ENTREVISTA

Jordi Marí, president de l'associació Finançament Ètic i Solidari

Carme Munté

Pensar en una alternativa a la banca tradicional es presenta avui més que mai com una possibilitat viable i factible per a les persones compromeses en la construcció d'un món més just. I diem més que mai perquè ha hagut de ser precisament l'actual crisi econòmica la que ha acabat evidenciant totes les perversions d'un sistema financer basat només en el guany econòmic i la que ha portat moltes persones a somiar en un sistema alternatiu. L'associació Finançament Ètic i Solidari (Fets) va néixer fa deu anys gràcies a l'impuls i l'entusiasme d'una cinquantena d'associacions que van creure en les possibilitats de la banca ètica i que han vist com aquest somni es concretava en la presència a casa nostra d'entitats com Triodos Bank o Fiare. Com a president de Fets, Jordi Marí fa una invitació molt clara perquè les persones ens aturem a pensar en què s'inverteixen els nostres estalvis.

—**En quins països s'emmiralla Catalunya pel que fa a la banca ètica?**

—Arreu d'Europa hi ha entitats que tenen una llarga trajectòria en aquest sector. Per a nosaltres els referents són Triodos Bank, un banc holandès que fa trenta anys que funciona, així com la Banca Popular Ètica Italiana [Projecte Fiare de banca ètica], amb deu anys de trajectòria i que sempre ens ha agradat pel seu esperit d'entitat del tercer sector per al tercer sector. Proposa que la gent també s'impliqui en la construcció de l'entitat i en la gestió dels seus diners.

—**Quins són els principals obstacles per a l'expansió de la banca ètica?**

—No hem tingut obstacles a l'hora de difondre la proposta d'una banca ètica, ja que en general tothom la veu de bon grat, però el que més costa és passar de la idea a la pràctica. Costa tant a l'hora de fer propostes a la societat —ha estat molt complicat aconseguir participar en la creació d'una banca ètica— com a l'hora de fer el pas i començar a treballar amb la banca ètica. Estem acostumats a treballar amb un sistema financer com el que tenim, que està molt desenvolupat al nostre entorn, i això dificulta qualsevol canvi.

—**En el fons vol dir que la societat encara no està prou preparada?**

—És difícil de respondre aquesta pregunta, però sí que és cert que hi ha alguns fets o evolucions que ens donen algunes intuïcions. D'una banda, és normal que la banca ètica s'hagi desenvolupat en societats on, per exemple, el comerç just era més conegut o bé on els criteris de sostenibilitat en l'activitat econòmica també estaven més estesos que no pas a casa nostra. De l'altra, també ens trobem que l'actual crisi financera fa que la societat sigui més receptiva a propostes alternatives davant d'un sistema que ens ha portat a la situació de col·lapse que vivim avui dia.

—**La crisi, per tant, pot acabar comportant canvis positius?**

—La veritat és que veure la crisi en positiu és complicat, però sí que és veritat que des del punt de vista de les propostes

«Proposem dedicar els estalvis a construir una societat diferent»

de l'economia social i de la banca ètica ens trobem davant d'una societat que, com a mínim, és més receptiva, que ens escolta, que s'interessa per formes diferents i més humanes d'organitzar l'economia, amb valors que van més enllà de les simple maximització de beneficis com a far a seguir. Des d'aquest punt de vista sí que tenim la temptació de dir que la crisi té un efecte positiu i, en aquest sentit, hauríem de ser entusiastes de la idea que la crisi serveixi perquè les propostes alternatives puguin atraure més persones. Evidentment, però, que preferiríem que aquest recorregut l'haguéssim fet sense que hi hagués hagut una crisi. Hi ha una tendència de

ha tendències de creixement importants, continuem sent un cigronet dins d'un gran marc. Amb tot, la banca ètica no s'ha de veure com una competència de la banca tradicional, sinó com una proposta totalment diferent. El que proposem nosaltres és que la gent dediqui els seus estalvis a construir una societat diferent, no tant a fer inversions orientades a aconseguir un rendiment especulatiu dels seus diners. Si l'única pregunta que ens fem quan anem a buscar una entitat financera és quin tipus d'interès ens donaran, la banca ètica evidentment no serà la nostra proposta. El que nosaltres proposem a la societat és que la pregunta que es faci sigui totalment diferent, i aleshores no hi haurà competència.

—**Quines característiques diferencien la banca ètica de la banca tradicional?**

—La banca ètica pot oferir els mateixos serveis que qualsevol altra entitat financera però orienta la seva activitat de manera radicalment diferent. En aquest sentit, les propostes de banca ètica que a nosaltres més ens agraden són propostes sense ànim de lucre, que busquen maximitzar l'impacte social de la seva activitat i que, per tant, deixen com a objectiu secundari la viabilitat econòmica del projecte. Es tracta de valorar els projectes que es financen des d'un punt de vista econòmic —cal tenir la garantia que les persones i entitats que reben diners els podran tornar— però valorant-ne

també l'interès que pot tenir per a la nostra societat, és a dir, el seu impacte social.

—**Quines són les preguntes que ens hauríem de formular tots quan dipositem els nostres estalvis en una entitat financera?**

—El primer que hem de fer és justament fer-nos preguntes, perquè generalment triem les entitats a través de processos poc reflexius. L'interessant és veure que quan confiem la gestió dels nostres diners a una entitat financera no estem confiant-los una activitat neutra amb el nostre entorn sinó que els estem confiant la gestió d'una part primordial de la construcció de la nostra societat. L'activitat financera no és neutra i, per tant, ens hem de preguntar cap on es dirigeixen els nostres estalvis, però també hem de fer un pas més: implicar-nos en la decisió de cap on voldríem que es gestionessin aquests diners. Proposem sumar valors a l'hora de triar una entitat financera, és a dir, optar per les entitats financeres que creiem que gestionaran els diners de la mateixa mane-

ra que nosaltres ho fariem, seguint els mateixos criteris que seguiríem nosaltres. El pas següent ja és el pas que proposa la banca ètica i que és una aposta per gestionar els nostres diners i dirigir-los cap a activitats concretes del nostre entorn que necessiten finançament: una entitat de reinserció, una entitat de comerç just, una cooperativa de consum del nostre barri...

—**Hauríem de saber en què s'inverteixen els nostres diners?**

—Campanyes que fan socis de Fets com Justícia i Pau o Setem van orientades justament a destapar relacions d'entitats financeres amb la producció i la comercialització d'armament. Són activitats que, pels volums que mouen, només poden estar finançades per grans entitats financeres, però el problema és que no ho volem veure. Necessitem que entitats com Justícia i Pau o Setem ens facin palès que si hi ha unes activitats en països del sud que s'estan carregant ecosistemes i cultures indígenes és perquè algú les està finançant; i que si hi ha un negoci d'armament al món és també perquè algú l'està finançant.

—**Un dels elements de la banca tradicional és precisament la manca de transparència?**

—Hi ha una manca de transparència molt gran. Segurament nosaltres ens preocupem poc de saber què es fa amb els nostres diners, però el sistema financer també voluntàriament ens ho ha amagat sempre. Un dels principis més fàcils de compartir de la banca ètica és el principi de transparència. Des de les finances ètiques no entenem que els nostres diners es gestionin de manera encoberta i, és més, una de les pràctiques habituals de la banca ètica és explicitar públicament tots i cadascun dels projectes que es financen. D'altra banda, des de Fets també mirem d'alguna manera d'estimular el sistema financer tradicional perquè també vagi fent passos cap a una manera d'actuar més transparent.

—**Una tasca ben àrdua...**

—El sistema financer és difícil de condicionar, però també és una bogeria esperar que la banca ètica sigui la que construeixi una alternativa total. És a dir, volem proposar alternatives però també volem que les entitats financeres que hi estiguin disposades es plantegin amb quins principis estan treballant. Potser hi haurà entitats —caixes d'estalvi probablement— que faran un pas cap a orientar la seva activitat financera a partir d'uns valors i principis més ètics. Ara mateix comença a haver-hi entitats financeres que fan propostes d'aquest estil, però amb el temps caldrà veure quin és l'objectiu que realment persegueixen. Per a mi el problema són les sortides que es proposen a la crisi. Sembla que no n'aprenem i que tot passi per tornar a insuflar diners en aquest sistema financer, com si el problema no hagués estat precisament el mateix sistema. De fet, estem ajudant unes entitats financeres que en bona part ens han empès a la situació actual i estem fent que amb diners públics aquesta mala gestió es vegi recompensada. Això no deixa de ser una contradicció.

PER A MÉS INFORMACIÓ:

www.fets.org
www.fiare.org
www.triodos.es

AJUDA L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES.
SI NO, FES-NE DIFUSIÓ

PETITS PELEGRINATGES

LOURDES

DEL 8 AL 10
DE MAIG

SANTA TERESA DE JESÚS AMB ESTADA A FÀTIMA

DEL 14 AL 20 DE SETEMBRE

SANT IGNASI DE LOIOLA I SANT FRANCESC XAVIER

DEL 7 A L'11 D'OCTUBRE

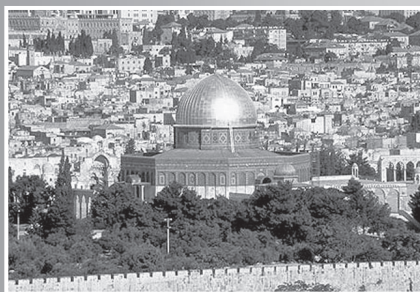
GRANS PELEGRINATGES 2009

SÍRIA, EL PAÍS DE SANT PAU

DEL 8 AL 16
DE MAIG

TERRA SANTA

DE L'1 AL 8
DE JUNY

ROMA, CLOENDA ANY SANT PAU

DEL 24 DE JUNY
A L'1 DE JULIOL

JAPÓ

DEL 10 AL 22
D'AGOST

TERRA SANTA

DEL 24 AL 31
D'AGOST

CROÀCIA I MEDJUGORJE

DEL 28 DE SETEMBRE
AL 6 D'OCTUBRE

BULGÀRIA

2a QUINZENA
D'OCTUBRE

TERRA SANTA

DEL 28 DE DESEMBRE AL
4 DE GENER DEL 2010

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 • 08014 BARCELONA,

TEL. 934 092 700 • FAX 934 092 775 • CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

Vaticà

església en el món

Compte enrere per a la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid

■ Una delegació espanyola recull el testimoni de Sydney

Fabrizio Assandri
Ciutat del Vaticà

Amb el lliurament de la creu i de la icona de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) de la delegació d'Austràlia a la d'Espanya, el 5 d'abril, Diumenge de Rams, en una plaça de Sant Pere assolellada i plena de joves en festa, va començar oficialment la cursa vers la JMJ 2011 de Madrid. «La creu està de camí d'una banda i de l'altra del món, de mar a mar —va dir el Papa—. I nosaltres l'acompanyem. Avancem amb ella pel seu camí i així trobarem el nostre.» En l'homilia el Papa va parlar de la necessitat del sacrifici: «El qui promet una vida sense aquest continu i renovat do d'ell mateix enganya la gent. Sense sacrifici, no existeix una vida reeixida. Si miro de manera retrospectiva la meua vida personal, he de dir que precisament els moments en què he dit "sí" a una renúncia han estat els moments grans i importants de la meua vida.» Just abans de l'entrega dels símbols de la JMJ als espanyols, Benet XVI va exhortar: «Que aquesta creu i aquesta icona de Maria puguin ser per a tothom el signe de l'amor invencible de Crist i de Maria.»

Des de l'arxidiòcesi de Madrid més de 4.000 joves van participar en aquesta trobada, guiats pel cardenal Antonio M. Rouco Varela, arquebisbe de Madrid i president de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), juntament amb el seu bisbe auxiliar i coordinador general de la JMJ, Mons. César Augusto Franco Martínez, i Gregorio Roldán, encarregat de la Pastoral Juvenil de la diòcesi. Al grup s'hi afegien 360 joves de tot Espanya, que venien amb el Departament de Joventut de la CEE, acompanyats per Javier Igea, encarregat de Pastoral Juvenil. Entre ells també hi havia una delegació formada per 40 catalans. Marisa Jiménez Buedo, de la diòcesi de Tarragona, era responsable per a aquesta trobada del SIJ (Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut) de les diòcesis amb seu a Catalunya. «Sent l'any de sant Pau, hem vingut per reforçar la comunió amb la seu de Pere —va explicar a *Catalunya Cristiana*—, però sobretot hem vingut per acompanyar l'entrega de la creu que ens ha estat donada. Venim de Terrassa, Girona, Vic, Tarragona i Barcelona i a les nostres diòcesis l'acollirem en els dies que precedeixen la JMJ, i intentarem que tots se sentin com a casa. Per això és important participar des del principi en tots els actes de la JMJ i en la seva preparació. A més, aquesta peregrinació és una ocasió per viure amb entusiasme la comunió entre les diferents diòcesis d'Espanya. També vull agrair l'organització per part del Departament de Joventut i de la diòcesi de Madrid.»

Nou noies van arribar a Roma des de Vic. Entre elles, Vero Torras, de 15 anys: «A la meua parròquia participo a les cate-

Joves pelegrines de Vic.

quesis i enguany rebré la Confirmació. Aquesta peregrinació és una bona manera de preparar-me per rebre l'Esperit Sant i també per passar uns bons dies amb les meves amigues.» També van sortir des de Barcelona 30 joves del moviment Lumen Dei, procedents de diferents llocs d'Espanya. Entre ells, Ramón M. Porras, informàtic de Barcelona de 21 anys, que assegura que ha vingut «per veure el Papa i per rebre la creu, ja que és una cosa que no passa cada dia». Germán Ezquerro, de 25 anys, de la Delegació de Joves de Madrid, és a punt d'acabar els estudis de Psicologia i al setembre entrarà al Seminari: «La creu em recorda el sacrifici que comporta la vida cristiana, el sacrifici de Crist per nosaltres, però també la joia de la Resurrecció. Trobades com la JMJ de Tor Vergata o de Sydney, o la trobada a Cuatro

Vientos amb Joan Pau II el 2003 m'han fet reflexionar sobre la meua vocació.»

Abans del lliurament de la creu va tenir lloc a Roma un congrés organitzat pel Pontifici Consell per als Laics, en què van participar 150 responsables de la Pastoral Juvenil d'arreu del món. «Vam fer balanç de la Jornada de Sydney —ens explica Javier Igea— i vam parlar de les perspectives de Madrid. Volem involucrar-hi totes les diòcesis espanyoles perquè preparin els joves per a la JMJ amb moments d'adoració, de catequesi i també de treball social i festa, que els permetin conèixer aspectes de la nostra cultura.» En obrir la peregrinació romana dels joves espanyols, a l'església de Sant Llorenç a Damas, el cardenal Rouco va convidar tothom a comprometre's en una «missió juvenil», per portar la creu a tot Espanya i demostrar als

joves «que la moguda madrilenya pot ser també una moguda espiritual», inspirant-se en els sants i els màrtirs, «com el jove espanyol Rafael Arnaiz Barón, que serà canonitzat a l'octubre». «Volem que la creu —va afegir— sigui el signe que acompanya no únicament la peregrinació exterior, sinó també la interior dels joves i de l'Església per testimoniar a tothom Crist. La JMJ serà per a Espanya l'ocasió de recordar les seves arrels. La secularització és més aviat una cosa exterior. En el fons i en l'ànima la fe continua viva. A més, serà ocasió per enfortir els llaços amb les Esglésies d'Amèrica, en gran part evangelitzades pels espanyols.»

Després d'una audiència privada amb el Papa i de la missa a la basílica de Sant Pau Extramurs i la visita a Pompeia amb la celebració a la basílica de la Mare de Déu del Roser, els joves madrilenys van tornar cap a casa juntament amb la creu i la icona, que van ser oficialment acollides amb una cerimònia eucarística a la catedral de l'Almudena, celebrada pel cardenal Rouco, i que després van ser portades pels joves pels carrers del centre fins a trobar-se amb la processó del Crist de Medinaceli. A finals d'abril la creu i la icona tornaran a Roma per a l'aniversari del seu lliurament als joves per part de Joan Pau II, i tornaran definitivament a Madrid el 14 de setembre, amb motiu de la festa de l'Exaltació de la Santa Creu. Des d'allí visitaran tota la diòcesi de Madrid, per iniciar el seu recorregut per Espanya. El 22 de maig del 2010 seran presents a Terrassa en l'Aplec de l'Esperit dels joves catalans i, a l'estiu, seran portades pel Camí de Santiago, amb motiu de l'Any Sant Compostel·là.

El Papa explica als joves el sentit de la creu

Amb la mort a la creu, Jesús ha mostrat «la llei fonamental de l'existència humana: el qui estima la seva vida, la perd; i el qui odia la vida en aquest món, la guardarà per a una vida eterna». Així ho va dir el Papa als joves presents en la celebració del Diumenge de Rams a Roma, per a la XXIV Jornada Mundial de la Joventut. «Només l'abandonament d'un mateix, només en el do desinteressat del "jo" a favor del "tu", només en el "sí" a la vida més gran, pròpia de Déu, la nostra vida arriba a ser àmplia i gran», va explicar el Papa en l'homilia. La creu, pertant, revela el misteri de l'amor, ja que aquest «significa donar-se, no voler posseir-se un mateix, sinó ser lliures d'un mateix: no replegar-se sobre un mateix, sinó mirar endavant, vers l'altre, vers Déu i vers els homes que Ell m'envia».

Aquesta veritat no s'ha de veure com una cosa abstracta, va assenyalar. «El gran "sí" del moment decisiu en la nostra vida, el "sí" a la veritat que el Senyor ens posa davant, ha de ser reconquerit quotidianament en les situacions de tots els dies, en què, sempre de nou, hem d'abandonar el nostre "jo",

La creu de la JMJ portada a coll pels joves.

posar-nos a disposició, quan en el fons voldríem en canvi aferrar-nos al nostre "jo", va afegir. Acceptar, per tant, la creu en la pròpia vida, va comentar Benet XVI, suposa que «la glòria de Déu, el seu senyoriu, la seva voluntat és sempre més veritable que el meu pensament i la meua voluntat».

La pregària consisteix, per tant, a «aprendre aquest ordre just de la realitat, acceptar-lo íntimament; confiar en Déu i creure que Ell està fent el que és just; que la seva voluntat és la veritat i l'amor; que la meua

vida arriba a ser bona si aprenc a adherir-me en aquest ordre». «La vida, mort i resurrecció de Jesús són, per a nosaltres, la garantia que podem confiar-nos veritablement de Déu. És d'aquesta manera com es realitza el seu Regne.» «Quan toquem la creu, és més, quan la portem, toquem el misteri de Déu, el misteri de Jesucrist», va subratllar, però «també la llei fonamental, la norma constitutiva de la nostra vida, és a dir, el fet que sense el "sí" a la creu, sense caminar en comunió amb Crist dia a dia, la vida no pot sortir bé».

ITÀLIA

L'Església s'aboca amb les víctimes del terratrèmol

■ El Vaticà envia un equip de bombers a la zona afectada

Redacció

Roma

Tan bon punt es va conèixer la notícia del sisme de 5,8 graus en l'escala de Richter, que va tenir l'epicentre a la zona dels Abruços (cadena muntanyosa dels Apenins), a uns 10 quilòmetres de la ciutat de L'Aquila, Benet XVI expressava la seva consternació i dolor per les víctimes del terratrèmol.

En un telegrama enviat a l'arquebisbe de L'Aquila, Mons. Giuseppe Molinari, el cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat vaticà, ha manifestat «el dolor del Papa per les estimades poblacions afectades per aquest tràgic esdeveniment». En el missatge, Benet XVI assegurava les seves «pregàries fervents per les víctimes i, especialment, pels nens» i invocava del Senyor «el consol per a les seves famílies», a més d'adreçar «una paraula d'ànim als supervivents i a tots els que de maneres diverses treballen en les tasques de rescat», i en contacte amb Càritas d'altres països.

Des del primer moment, vuit bombers enviats pel Vaticà i amb el permís exprés del Papa han estat col·laborant en les tasques de rescat de les víctimes, segons ha informat a Ràdio Vaticana Domenico Giano, comandant d'aquest cos de bombers. «Ens va semblar obligat, en aquests moments de gran dolor, que un equip dels nostres bombers hi fos present per donar un cop de mà», ha afegit, explicant que les forces de seguretat vaticanes «també estan preparades en aquest àmbit de la seguretat i de la protecció civil». El Vaticà ha enviat a la zona un enginyer en estructures i un equip de vuit membres, amb

Les mostres de solidaritat no han parat de succeir-se.

material de protecció civil i ajuda per a la població. L'equip treballa en col·laboració amb els serveis d'emergència italians en una de les zones més afectades, el poble d'Onna. «La Santa Seu, amb les seves diverses estructures, quan hi ha una emergència, sempre porta ajuda en nom del Sant Pare. En aquest cas, a més d'ajut material i econòmic, s'ha proporcionat també ajut professional», ha puntualitzat Domenico Giani.

Per la seva part, la Conferència Episcopal Italiana ha emès un comunicat en què assenyala que «volem fer arribar la nostra proximitat a les poblacions implicades en aquest esdeveniment dramàtic. Mentre ens recollim en pregària per totes les víctimes, desitgem que la xarxa de les parròquies, instituts religiosos i associa-

cions laïcals contribueixi a alleugerir les difícils condicions en què es troben milers de persones. Esperem que la generositat de tanta gent mitigui el dolor físic i el patiment moral dels que han vist en un instant ensorrar-se els sacrificis i les fatigues de tota una vida. Que la Pasqua sigui per a tots signe d'esperança i font de caritat».

També Mons. Giuseppe Molinari, arquebisbe de L'Aquila, ha subratllat que «resem molt i convidem a tothom a resar. Agraïm als voluntaris que ofereixin la primera ajuda, ja que és una gran mostra de solidaritat».

Les impactants imatges del desastre han donat la volta al món i han estat molts els missatges que han arribat a Itàlia des de tots els racons del planeta. El cardenal

Antonio M. Rouco, arquebisbe de Madrid, es trobava a Roma quan va tenir lloc el terratrèmol, peregrinant amb els joves madrilenys i de tot Espanya per recollir la creu de la Jornada Mundial de la Joventut. Davant d'aquesta tragèdia, el cardenal Rouco ha expressat el seu «condol sincer pels morts i el dolor que ens aclapara per tantes víctimes». Per la seva part, l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, ha enviat un telegrama a Mons. Molinari en què li expressa «solidaritat amb totes les poblacions afectades i asseguro la meua pregària per les víctimes, particularment els nens i les famílies més afectades».

En aquests moments tan difícils, l'Església de Roma ha posat en relleu la «proximitat i la solidaritat de la població», que ha socorregut els afectats «d'una manera encomiable». Càritas diocesana de Roma ha instituït un fons de solidaritat i promou col·lectes per afrontar la primera fase d'emergència i, successivament, posar en marxa programes de solidaritat. Per a més informació: www.caritasroma.it.

El director de Càritas italiana, Mons. Vittorio Nozza, ha visitat la zona afectada pel terratrèmol i ha comentat les seves primeres impressions: «D'un sol cop, la destrucció és molt greu. No hi ha una sola casa que s'hagi lliurat dels ensorraments.» Mons. Nozza ha comunicat que es trobarà amb cadascun dels rectors de la zona «per sentir de primera mà quines són les necessitats més urgents». Una de les parròquies s'ha convertit en el centre de coordinació de Càritas italiana i diocesana que treballaran també, a llarg termini, en la reconstrucció. Un altre objectiu és proporcionar llocs d'acollida per a nens, ancians i malalts, perquè els adults es puguin dedicar a la reorganització de la vida quotidiana. «Hi ha molta fermesa en les poblacions que hem trobat —ha afirmat Mons. Nozza— però allà on han perdut un o més éssers estimats, és molt forta la pregunta: “On és Déu?” A aquesta pregunta responem amb la pregària i la nostra proximitat.»

Quan trontollen els fonaments de la terra

Marta Nin*

Els qui vivim a Itàlia i estimem aquest país sentim com a nostra la tragèdia del terratrèmol viscuda als Abruços. En el tancament de l'edició del setmanari, el nombre de víctimes mortals s'eleva ja a 250, els ferits són milers i moltes més les persones que han perdut els familiars i la casa, o bé s'han vist obligades a abandonar la llar en perill d'esfondrament. Les rèpliques del sisme són múltiples, i com el primer gran sotrac, també les vam percebre a la ciutat de Roma, on les termes de Caracal·la han patit danys. El pànic entre la població és molt gran. Malgrat tot, els equips de socors continuen treballant per intentar salvar vides. Els sentiments són de pànic, desconcert, desesperació... On és el nostre Déu quan trontollen els fonaments de la terra? El Déu-amb-nosal-

tres es respirava ja en el moment imminent de la tragèdia en els testimonis d'amor i solidaritat entre els damnificats: un jove pare que arrisca la pell per extreure de les runes una família ferida; una monja que fa d'escut amb el seu cos i salva un nen de dos anys en un orfenat; tres joves jugadors de rugby que es carreguen a coll els ferits; un ancià que surt de casa per ajudar els veïns atrapats sota un edifici i n'extreu tres estudiants vius i un de mort... Testimonis que demostren una gran esperança en el gènere humà i posen de manifest el Déu Amor que ens va ensenyar Jesús de Natzeret. Els cristians han estat els primers a activar-se per recollir fons de solidaritat: Càritas diocesana de Roma, a poques hores del terratrèmol, quan encara el balanç de les víctimes no era tan ingent, va promoure una col·lecta d'ofrenes per fer front a la primera fase d'emergència. Tot en col·laboració amb les esglésies locals. A banda d'això, els edificis de les esglésies medie-

vals i barroques són els que han patit més danys. En una de les rèpliques del terratrèmol, a causa del fort sotrac, es va esfondrar la bella cúpula de la catedral de L'Aquila: el sotrac es va sentir també al cor de qui contemplava aquella imatge. A més a més dels múltiples testimonis esfereïdors de qui ha arriscat la seva vida per salvar-ne d'altres, mai com en aquest cas s'ha constatat a Itàlia tanta solidaritat. Hi ha una cursa en l'ajut, en les donacions, a la participació voluntària, tant de personalitats com de gent comuna: els diputats del parlament donaran mil euros per cap; els sindicats d'actors i artistes donaran la quota mensual dels inscrits; les centraletes de Càritas, Protecció Civil, els hospitals, els ajuntaments van plenes de gent anònima que vol donar sang, diners, roba, ajut... I això és molt si es té en compte la crisi econòmica que sacseja la societat italiana. Quan els fonaments trontollen, Déu es fa realitat en l'amor concret al

Una de les esglésies afectades pel terratrèmol.

germà que pateix. O com deia un jove cristià dels Abruços: «Tot s'esfondra, només Déu roman.»

* Corresponsal a Roma

VATICÀ

Els joves, «oasi d'esperança» al món

■ Benet XVI recorda Joan Pau II en l'aniversari de la seva mort

Zenit

Ciutat del Vaticà

«Joan Pau II aconseguia comunicar una forta càrrega d'esperança, fonamentada en la fe en Jesucrist», i aquesta és l'«herència espiritual» que va voler transmetre als joves, va afirmar el Papa en la missa celebrada a la basílica de Sant Pere amb motiu del quart aniversari de la mort del seu predecessor. Davant d'una basílica plena de joves, el Papa va evocar l'«entusiasme que Joan Pau II sabia infondre a les noves generacions». Joan Pau II, va afirmar el Pontífex, «des de jove es va mostrar intrèpid i agosarat defensor de Crist». Benet XVI va destacar la fecunditat espiritual del pontificat del seu predecessor, especialment amb els joves: «Ell va engendrar en la fe molts fills i filles. D'això en sou signe visible tots vosaltres, estimats joves.»

«Quantes vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada, quantes joves famílies decidides a viure l'ideal evangèlic i a tendir a la santedat estan unides al testimoni i a la predicació del meu venerat Predecessor! Quants nois i noies s'han convertit, o han perseverat en el seu camí cristià gràcies a la seva pregària, al seu encoratjament, al seu suport i al seu exemple!», va afegir. La clau, va explicar, és

Joan Pau II, en el record de tots.

que Joan Pau II «aconseguia comunicar una forta càrrega d'esperança, fonamentada en la fe en Jesucrist». Precisament, va assenyalar, aquest és el tema triat per a la Jornada diocesana d'enguany: «Hem posat la nostra esperança en el Déu viu.» Aquesta esperança, va afegir, «no basada en idees o previsions humanes, sinó en Déu, el Déu vivent». «Estimats joves, no podem viure sense esperança. L'experiència mostra que cada cosa, i la nostra mateixa vida, corren risc, poden ensorrar-se per qualsevol motiu intern o extern a nosaltres, en qualsevol moment», va afirmar Benet XVI. «És normal: tot allò humà, i per tant l'esperança, no té fonament en si mateix, sinó que necessita una roca on ancorar-se.»

Va convidar els joves a ser «una petita

font d'esperança per al pròxim, i que tots junts sigueu un oasi d'esperança per a la societat dins de la qual esteu inserits». També va advertir contra la temptació de reduir l'esperança cristiana a «una ideologia, a un eslògan de grup, a un revestiment exterior. Res de més contrari al missatge de Jesús!». Finalment, els va convidar especialment a ser generosos amb la seva vida, en particular «durant l'Any Sacerdotal que començarà el 19 de

juny, feu-vos promptament disponibles si Jesús us crida a seguir-lo en el camí del sacerdoci i de la vida consagrada». El Papa va voler destacar la importància que Joan Pau II donava a l'educació dels joves, i a la necessitat de «proposar models». «En l'edat del creixement, els joves necessiten adults capaços de proposar-los els principis i valors; adverteixen la necessitat de persones que sàpiguen ensenyar amb la vida, abans que amb les paraules, a gastar-se per als ideals.» «Com a pare afectuós i educador atent, indicava segurs i fermes punts de referència indispensables per a tothom, de manera especial per a la joventut», va subratllar.

«Jo també he volgut reprendre aquesta ànsia seva, aturant-me en diverses ocasions a parlar de l'emergència educativa que afecta avui les famílies, l'Església, la societat i especialment les noves generacions», va assenyalar Benet XVI. Aquesta fecunditat espiritual, va indicar, es va fer especialment palesa en el moment de la seva agonia i de la seva mort. En aquests moments, «aquesta nova generació va voler manifestar-li que n'havia comprès els ensenyaments, recollint-se silenciosament en oració a la plaça de Sant Pere i en altres indrets del món. Sentien, els joves, que la seva desaparició constituïa una pèrdua: moria «el seu» Papa, que consideraven «el seu pare» en la fe. Advertien alhora que els deixava en herència el seu valor i la coherència del seu testimoni».

El Papa demana més formació per als catòlics xinesos

Zenit / Ciutat del Vaticà

Benet XVI va destacar la importància de la formació en la fe dels catòlics xinesos, en rebre els membres de la Comissió que estudia la vida de l'Església en aquest país. El Papa va parlar sobre «la importància d'ajudar els catòlics a la Xina a donar a conèixer als altres la bellesa i la racionalitat de la fe cristiana i presentar-la com la proposta que proporciona la millor resposta des del punt de vista intel·lectual i existencial». La comissió ha debatut fonamentalment sobre la formació de seminaristes i de persones consagrades i sobre la formació permanent de preveres. En aquest sentit, la comissió ha conclòs que «els principals dirigents de comunitats eclesials miraran de promoure, en unió amb els bisbes de l'Església a la Xina, una adient formació humana, intel·lectual, espiritual i pastoral del clergat i de les persones consagrades, que tenen la important tasca d'actuar com a fidels deixebles de Crist i com a membres de l'Església, així com de contribuir al bé del seu país com a ciutadans exemplars».

Sobre això, els representants de la Cúria de Roma i de l'Església a la Xina que formen part de la comissió s'han fet ressò

de les paraules de la carta que el Papa va enviar el 2007 als catòlics de la Xina: «L'Església, missionera sempre i a tot arreu, està cridada a la proclamació i testimoni de l'Evangeli.» «L'Església a la Xina ha de sentir al seu cor el zel missioner del seu fundador i mestre (...). Ara el correspon a tu, deixeble xinès del Senyor, ser apòstol valent del Regne de Crist. Estic segur que la teva resposta serà gran i generosa.» Els participants, referint-se a la seva experiència, de vegades dolorosa, han destacat els problemes complexos de la situació actual de l'Església a la Xina, que deriven no únicament de les dificultats internes de l'Església sinó també de les relacions no fàcils amb les autoritats civils.

Durant la trobada, la comissió ha conegut «amb profund pesar la notícia de la nova detenció de Mons. Julius Jia Zhi-guo, bisbe de la diòcesi de Zhengding». En referència amb aquesta detenció, ha destacat que «no és un cas aïllat: altres eclesiàstics estan privats de llibertat o són objecte de limitacions en les seves activitats pastorals». També considera que «situacions d'aquesta mena creen obstacles per al clima de diàleg amb les autoritats competents».

«Catalunya Cristiana» i Ràdio Estel sortim al carrer per Sant Jordi

Visita'ns i viu la nostra programació en directe a la Rambla Catalunya, núm. 108, de Barcelona

Al mateix estand signaran els seus llibres d'11 a 13 h

- ✓ FRANCESC ROMEU (*Què pensa Joan Carrera*)
- ✓ IGNASI MIRANDA (*Pregàries de tu a tu*)
- ✓ ANTONI M. ORIOL TATARET (*Nació i magisteri pontifici*)
- ✓ CECÍLIA ARANÉS (*Cosas de la vida*)

«El cristianisme xinès es configura com una galàxia multiforme»

■ Ermis Segatti, professor d'Història del Cristianisme

Fabrizio Assandri

A la Universitat Normal de Xangai va tenir lloc un màster universitari sobre *Les Confessions* de sant Agustí, impartit per Ermis Segatti, professor d'Història del Cristianisme a la Facultat Teològica de Torí, i responsable d'aquesta diòcesi per a la Cultura i la Universitat. Fa un any Segatti va fer una conferència a Sichuan, a Heilongjiang i a Zhejiang. Tant les conferències com el màster van ser organitzats per l'Institut d'Estudis Sino-Cristians de Hong Kong, que fa anys que promou intercanvis culturals i teològics amb universitats i centres de recerca sobre el cristianisme a la Xina. «La meua experiència —ens explica Segatti— és una gota en l'oceà del renovat interès cap a la religió, i particularment cap a la fe cristiana, que va començar als vuitanta amb la política de portes obertes de Deng Xiaoping.»

—Què interessa particularment del cristianisme?

—La seva capacitat de confrontar-se amb la modernitat, la seva ductilitat estructural que li permet mesurar-se amb el món tal com és i com es configura en les diferents cultures. Per això hi ha estudiosos que es dediquen a aprofundir en el cristianisme a través dels seus intents d'inculturació a la Xina, sobretot amb la presència dels jesuïtes i altres ordes. Uns altres prenen la posició polèmica de qui subratlla en el cristianisme la seva

capacitat crítica cap a la realitat. Això connecta amb la complexa relació entre aquests corrents i les Esglésies, perquè, com sabem, tant l'Església catòlica com la protestant a la Xina es divideixen en «Església oficial», reconeguda pel règim, i «Església clandestina», crítica cap al govern. Els «cristians culturals», o sigui, els que tenen un interès cultural per la fe cristiana, serien una tercera opció, perquè no s'identifiquen amb una Església, encara que alguns d'ells són creients. Alguns veuen el cristianisme com a propulsor espiritual i moral del desenvolupament de la Xina moderna, uns altres són més a prop de la posició «clandestina».

—Què opina d'aquesta segona opció?

—És la funció profètica que l'Església ha de complir en aquest moment a la Xina. Una acció de crítica no només cap al

règim, sinó també cap a la cultura que es va difonent avui dia a la Xina, semblant al capitalisme occidental, amb un desenvolupament que molts jutgen com a salvatge. És clar que el cristianisme xinès es configura com una galàxia multiforme.

—Quants són els «cristians culturals» a la Xina?

—En les seves diferents orientacions serien, segons algunes estimacions, desenes de milers de persones. No hi ha fonts segures ni sondejos. Tots ells s'afegeixen a les xifres oficialment reconegudes, i en rapidíssima expansió, de 14 milions de catòlics i 30 milions de protestants. També a les comunitats cristianes es fa cada cop més present la necessitat de formar-se, de tenir una cultura més arrelada en la fe, per saber ser bons laics en les situacions de la vida quotidiana.

—Què opina el Partit d'aquest fenomen?

—Segur que s'ho mira amb atenció. Crec, però, que l'aspecte cultural amb què aquestes institucions operen serveix també com a tutela, perquè respon a una instància intermitja que li permet sobreviure respecte del règim. És un procés d'actualització de la Xina pel que fa a la cultura del món i, en aquest cas, pel que fa a la cultura religiosa. Aquestes institucions també serveixen al Partit per als seus òrgans que s'ocupen de qüestions religioses.

—Quins elements del cristianisme atreuen més els seus estudiants del màster?

—N'hi havia d'interessats en els va-

lors morals, que serveixen per a la civilització; a d'altres els interessaven algunes obres que el cristianisme ha produït en el temps, per exemple, en el pla del pensament teològic, perquè en la tradició xinesa la religió té una funció sectorial i no té capacitat de produir pensament propi. També interessa molt una qüestió central per a qui es preocupa per la inculturació de la fe cristiana a la Xina, o sigui la relació dialògica entre home i Déu. En les tradicions xineses, la mediació de l'ordre còsmic o de la religió natural fa que Déu sigui potser una entitat molt sentida, però essencialment impersonal, oposada al cristianisme.

—És el tema de la subjectivitat, tan central en la tradició bíblica.

—El «jo» entès no com a aïllat o potencial fins a l'individualisme, sinó com a persona, que per a nosaltres és essencial per a la relació amb Déu. No és així en la tradició xinesa, on aquesta relació està connectada amb la naturalesa i el sistema social. Els meus estudiants també estaven interessats en alguns pensadors indispensables per conèixer el món fora de la Xina. Per això hi ha un enorme treball de traducció, com per exemple la *Summa Theologica* de Tomàs d'Aquino.

—Com estava estructurat el curs?

—Volia que els meus 25 estudiants coneguessin bé el text. Per això seguim l'ordre de *Les Confessions* fins a arribar al llibre vuitè. Si els últims capítols són més complexos i necessiten una preparació més bona per part dels estudiants, els primers tenen sempre un perfil narratiu biogràfic que en facilita la comprensió.

—Què pot oferir l'Església a la Xina?

—Primer de tot, ha d'oferir Crist. Hi ha qui pensa que, abans de comunicar Crist, s'han d'obrir portes dins de la cultura xinesa. Per a ells, s'ha de ser xinès per obrir el cristianisme a una cultura diferent de la de l'Evangeli. Per a altres, el tema de la inculturació hauria de ser secundari pel que fa a la transmissió de la fe. Són dos extrems que no s'han d'excloure ni absolutitzar. De les cultures, el cristianisme dóna i rep.

—I què pot oferir la Xina a l'Església?

—Si hi ha una assumpció seriosa i profunda d'uns elements de la seva cultura, li pot oferir la importància de la dimensió ètica i del compromís cap a un mateix, cap als altres i també cap a Déu. Prendre tot això com a deure i responsabilitat és una cosa que també obre a la fe, que és precisament un compromís.

«L'Església ha de complir una missió profètica en aquest moment»

Any Paulí

Agustí Borrell
Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

La vida nova

«Si Crist no ha ressuscitat, la vostra fe és il·lusòria»
(1 Corintis 15,17)

Posar tota la confiança en algú que ha mort crucificat com un malfactor ja resulta prou estrany. Tanmateix, encara és més sorprenent creure que una persona, després de morir, ha tornat a la vida i viu per sempre. El nucli de la fe cristiana és que Jesucrist, el Fill de Déu fet home, ha mort i ha ressuscitat. Aquesta és la bona notícia que Pau va rebre i va acollir, l'Evangeli que el va sacsejar i el va transformar. De fet, ell assegura que va tenir l'experiència personal de la trobada amb Crist ressuscitat (1 Corintis 15,8). A partir de llavors, va anar per tot arreu donant testimoni a tothom de la seva fe en Crist mort i ressuscitat. Es va esforçar per posar en el cor de les persones la seguretat que valia la pena confiar del tot en Crist, precisament per la seva resurrecció.

Crist no perdura solament en el record dels qui n'han sentit a parlar, no continua present tan sols pel valor del seu missatge, com passa amb

tants grans personatges del passat. Ell és vivent de manera personal, d'una manera nova i invisible, però ben real. Aquí es juga, segons Pau, el valor últim de l'anunci cristià, el tot o res de la nostra fe: «I si Crist no ha ressuscitat, la nostra predicació és buida, i buida és també la vostra fe» (1 Corintis 15,14).

En el cor humà hi ha un afany de vida plena, un desig d'eternitat que no pot restar decebut. Però la constatació universal és que ens veiem abocats a la mort. Precisament la gran novetat cristiana és la convicció que Jesucrist ha vençut la mort: «Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap domini sobre ell» (Romans 6,9). D'altra banda, quan Pau parla amb entusiasme de la resurrecció de Crist, hi veu igualment el fonament de l'esperança cristiana en la resurrecció dels morts: «Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com a primícia de tots els qui han mort» (1 Corintis 15,20).

ARTETERAPIA

Psicoteràpia orientada des del concepte cristià de la persona
com a ésser creatiu, capaç de comprendre les causes del seu malestar, de transformar-se i de transformar la realitat que l'envolta. Maricel Monté. Màster d'Arteràpia (UB).

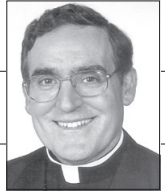
NENS • JOVES • ADULTS
PARELLES • GRUPS
Trastorns emocionals, depressió,
angoixa, deficit d'atenció,
hiperactivitat, fibromiàlgia,
separació...

Centro
Gaia

Plaça Universitat, 1. 08007 Barcelona. Tel: 934 539 888 · 678 882 558

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
 Cardenal, arquebisbe de Barcelona

«Cerqueu allò que és de dalt»

En el seu llibre de meditacions entorn de l'any litúrgic, titulat *El resplendor de Dios en nuestro tiempo*, escrit abans d'accedir al pontificat, Joseph Ratzinger es fa aquesta pregunta: com podem correspondre al missatge de resurrecció de la Pasqua? Com aquest missatge pot introduir-se i fer-se realitat entre nosaltres?

«La Pasqua —escriu— és com el resplendor de la porta oberta que condueix fora de la injustícia del món i la invitació a seguir aquest resplendor de llum, a mostrar-lo a d'altres, tot sabent que no es tracta d'un somni, sinó de la llum real, de la sortida real.»

Sant Pau va escriure als colossencs: «Si heu ressuscitat amb Crist, cerqueu allò que és de dalt, on és el Crist, assegut a la dreta de Déu. Aspireu a allò que és de dalt, no a allò que és de la terra».

Qui escolti amb oïdes modernes aquesta invitació de sant Pau, pot plantejar-se això: o sigui, que és veritat, que els cristians es desentenien del món i de la seva justícia, fugien del món per *alienar-se* en l'opi d'un cel promès. No ha estat infreqüent, en els darrers anys, escoltar

aquesta acusació, de què es feu ressò el Concili Vaticà II en la constitució sobre l'Església en el món actual: «l'espera d'una terra nova no ha d'afeblir, sinó més aviat avivar la preocupació de cultivar aquesta terra, on hi creix aquell cos de la família humana, que pot oferir ja un esbós del món nou» (GS 39).

El teòleg Joseph Ratzinger escriu que «tal interpretació és un malentès». I ho raona d'aquesta manera: per a la vida humana regeix la llei fonamental que només aquell qui es perd es retroba a ell mateix. Qui es vol retenir a ell mateix, qui no es transcendeix, justament aquest no es rep a si mateix. Aquesta llei fonamental de la condició humana, que segueix la llei fonamental de l'amor trinitari, l'essència de l'ésser de Déu, qui en donar-se a ell mateix com a amor és la veritable realitat i el veritable poder, val per a tot l'àmbit de la nostra relació amb la realitat.

«Aquell qui només vol la matèria, és qui precisament la deshonra, li pren la grandesa i la dignitat. Més que el materialista, és el cristià qui dóna a la matèria la seva

dignitat, perquè l'obre a fi que també en ella Déu sigui tot en tot», escriu amb bellesa Joseph Ratzinger.

En suma, es tracta de l'acceptació de la transcendència, que és el clima en què només la vida humana és realment humana. Em sembla molt il·lustratiu aquest exemple que proposa el Papa: «Així com la terra necessita físicament el sol a fi de continuar essent un astre de vida, i així com necessita la consistència del tot per a recórrer la seva trajectòria, així també el cosmos espiritual de la terra de l'home necessita la llum de dalt, la força que atorga cohesió, la mateixa força que li dóna obertura.» I la conclusió pràctica a la qual arriba és aquesta: «No hem de tancar la terra per tal de salvar-la, no hem d'aferrar-nos-hi. Cal que obrim les seves portes de bat a bat, a fi que les veritables energies de les quals ella viu i que nosaltres mateixos necessitem puguin ésser presents en ella.»

Cerqueu allò que és de dalt! Aquest imperatiu pasqual no és pas alienant dels nostres compromisos a favor del que és d'aquí baix.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
 Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Divina Misericòrdia

No és gaire freqüent que apareguin en el calendari litúrgic de l'Església universal noves festes. Els nous sants es van incorporant al calendari, però habitualment en àmbits més locals abans d'estendre's a tota l'Església. Per això, tots ens vam sorprendre quan l'any 2000 Joan Pau II va decretar que el segon diumenge de Pasqua seria des d'aleshores la festa de la Divina Misericòrdia.

El motiu cal buscar-lo en unes revelacions que va tenir santa Faustina Kowalska en ple segle XX, concretament a Cracòvia, la futura seu episcopal de l'arquebisbe Wojtyła. El missatge rebut per santa Faustina —una autèntica mística que va ser canonitzada el mateix dia que es va instituir la festa— és un missatge sobre la misericòrdia de Déu que cal propagar per tot el món. Un dels extrems d'aquest missatge és el de la institució de la festa esmentada el diumenge després de Pasqua. També s'ha fet molt

coneguda la representació de Jesucrist, pintada per indicació expressa de la santa, en la qual dos raig que representen la misericòrdia surten del cor del Senyor.

No es pot resumir, en poques línies, aquest missatge, però la clau la trobem en el desig de Déu d'estendre a tots els homes i dones la seva misericòrdia infinita. En aquest sentit el mateix papa Joan Pau II va afirmar que «la llum del Missatge de la Misericòrdia confiat a santa Faustina per Jesucrist, il·luminarà l'home del tercer mil·lenni». Tots en tenim tanta necessitat, de la misericòrdia de Déu!

Sant Tomàs d'Aquino explica en una de les seves obres el sentit de la paraula *misericòrdia* i diu que consisteix a posar dins del cor la misèria dels altres. Un cor misericordiós és aquell que és capaç de copsar la misèria que ens envolta, posar-la al cor —d'alguna manera fer-la pròpia— i procurar-ne el remei oportú.

Doncs la cosa més sorprenent és que això és el que fa Déu amb nosaltres! Déu mai no rebutja ningú per més grans que hagin estat les seves faltes.

Com m'agradaria que llegíssiu algunes de les paraules de santa Faustina. Ens ajudarien a entendre que Déu és tot ell misericòrdia, que el pecat que més l'ofèn precisament és la falta de confiança en la seva misericòrdia, i que serem més sensibles a aquesta misericòrdia divina si procurem practicar les obres de misericòrdia, tal com se'ns demana a l'evangelí: la paraula, l'oració i l'acció. En aquests temps en què tants germans nostres pateixen les conseqüències de la crisi econòmica podem trobar moltes oportunitats d'obrir el cor i ajudar els més necessitats.

No pensem que fem res d'especial: el mateix Déu va per davant oferint el seu cor ple de misericòrdia a tots els homes; en ell trobarem el consol i la pau.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

opinió

Punt de vista

Mónica Moyano Prieto
Col·laboradora de l'Àmbit Maria Corral

La crisi, una nova oportunitat

Que la globalització és una realitat, en dona testimoni aquesta crisi mundial que vivim. Qui més qui menys pateix o coneix algú que en pateix els efectes. Com una fitxa de dòmino que, en caure, empeny les altres i crea un suau moviment en cadena, la crisi mou una caiguda lliure d'una societat que fins aleshores també es movia, però en una direcció potser no gaire ideal.

Però els éssers humans, adaptables per naturalesa, ja hem començat a fer de la crisi una nova oportunitat. Molts han triat aprofitar aquest temps d'atur per formar-se millor, créixer en coneixements que els ajudin a reincorporar-se més bé a la seva futura vida laboral. Altres han forçat al màxim les seves neurones, s'han tornat imaginatius, i han creat noves empreses i nous llocs de treball. D'altres han vist en aquest temps d'impasse un temps privilegiat per poder estar més estona amb els fills i la família. És clar que no tot han estat reaccions positives a una crisi no volguda, però les negatives ja les coneixem, no cal tornar-les a repetir. Aquest any algunes persones han fet una opció per l'optimisme, perquè les coses ja no poden anar pitjor. Ara toca millorar.

Quan tenim una crisi personal, de la mena que sigui, creiem que és un fet negatiu. De fet, els manuals de psicologia afirmen que les crisis són naturals i normals. Produïxen en la persona un terrabastall que, si se

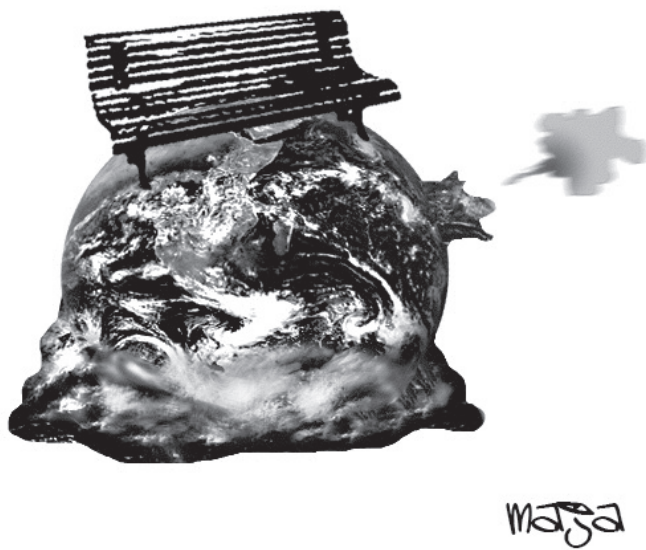
supera positivament, l'ajudarà a fer una gran passa de maduresa personal. Les crisis ajuden a replantejar el món que creem al nostre voltant, re-creant-lo i donant-li la dimensió i el lloc correctes. Qui no ha sentit el desengany, la pèrdua, el canvi indesitjat? Les crisis que hem patit ens ho han fet passar malament però, passat un temps —anys, mesos, dies— sentim que hem aprofitat per al nostre creixement allò que ens han pogut ensenyar.

La crisi mundial ens està ensenyant una cosa: cal un canvi. Hem de fer un procés de reflexió i veure quin és

el rerefons de tot. S'ha vist que si la societat es recolza en el capital, la cosa s'enfonsa tan bon punt corre un rumor d'alerta. Quantes persones arruïnades han vist com, amb els seus diners, desapareixia també l'objectiu de la seva vida!

Els pobres: aquests —i em refereixo als més pobres d'entre els pobres— no hi perden. Sempre han estat rics en altres aspectes, com, per exemple, en temps. Asseguts en un banc de pedra del poble que

mai de la vida no han abandonat, contempen la seva riquesa en temps i en gaudeixen. La crisi ens ofereix una nova oportunitat: seguim i contemplem el camí fet i preparem-nos per a un futur diferent, qui sap de quina mena, però segurament millor per a nosaltres, que haurem sortit de la crisi amb més maduresa per refer la nostra vida com a societat global.

Saber escoltar

El Papa també necessita consells

Un títol cridaner. La frase és del nostre Sant Pare, Benet XVI. La trobem en el discurs que el proposat 29 de març adreçà al consell pastoral de la parròquia del Sant Rostre de Jesús.

El Papa agraeix, en primer lloc, tot el que fan per a la construcció de l'Església viva en aquesta barriada de la ciutat de Roma. Els consells pastorals són un do del Concili Vaticà II, ha dit. En efecte, es tracta de laics —seglars— representants de tota la comunitat que, amb el rector i els sacerdots, tenen una tasca ben concreta. La de plantar cara als problemes de l'Església viva del barri. Ajuden a fer l'Església viva, a fer present la paraula de Déu i a mostrar la presència de Crist en els sacraments.

Donades les dificultats dels nostres dies, Benet XVI destaca la importància que el sacerdot no es trobi sol. Els fidels li han de fer costat per escampar la Paraula de Déu i ajudar-lo a fer-la viva en el nostre temps. Agraeix, al consell parroquial, les iniciatives que du a terme. «És important consolar, ajudar, donar suport a la gent en el

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral
de Barcelona

moment del sofriment, fer que experimentin la proximitat dels creients que se senten especialment a prop de tots els qui sofreixen.»

El Pontífex parla dels grans sofriments vistos en el seu recent viatge a l'Àfrica, on sentí no sols la necessitat de predicar i governar, sinó també la de ser un simple sacerdot per ajudar tots els qui sofreixen. Invita tots els cristians a ser sempre sensibles davant el sofriment, davant dels pobres i davant els qui estan afectats per diverses menes de pobresa. Remercia, a dit consell pastoral, la seva tasca.

«Segons la tradició —diu el Sant Pare—, el consell és un do de l'Esperit Sant; i un rector, molt més un Papa, necessita consell, necessita que l'ajudin a trobar les decisions. Per això, aquests consells pastorals realitzen també una obra de l'Esperit Sant i testimonien la seva presència en l'Església.»

La cloenda papal és aquesta: «Mercès per tot el que feu. Que el Senyor us acompanyi sempre i us concedeixi, durant tot l'any, l'alegria pasqual. Moltes gràcies.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

NATURA VIVA I SETMANA SANTA

El conill

Hi ha dies en què, escriure, és la fi d'un munt de pensaments i d'estudis fets apassionadament. Aleshores passa que, quan acabo un article, descanso satisfet. Però, hi ha vegades que això no passa. Avui n'és una. Que el lector em perdoni si aquest no li agrada. Tot rient, aquí teniu quatre línies, com diria el clàssic.

El conill no apareix mai esmentat a la Bíblia. Dos animals que se li assemblen, sí que surten al text sagrat: la llebre i el damà. No sé si pels nostres boscos hi ha gaires llebres. Ara no en sento parlar i, en canvi, quan era petit sí. Confesso que ni tan sols estic segur d'haver-ne vist cap de lliure pel bosc. A Valladolid, de petit hi vaig veure espontàniament animals que ara em resulten exòtics com els piocs salvatges, els milans, o els milers de graules i els centenars de cigonyes (potser els caçadors amics de la família me'n van ensenyar algun exemplar abans de cuinar-lo). Recordo que és un plat molt preuat. Aquest animal s'assembla molt al conill, però és més gran i aristocràtic. Quan està en repòs mou els llavis com ho fan les vaques, per això la Bíblia l'anomena *remugant*, sense afirmar que s'identifiqui amb les funcions digestives que compleixen aquest grup. Se l'esmenta quan adverteix, al Levític i al Deuteronomi, que no són animals purs, aptes per al consum.

El damà s'hi esmenta juntament amb el primer, en les dues mateixes ocasions. Aquest animal sí que l'he vist alguna vegada a Israel. Concretament, el recordo ara a Cesarea de Felip i a Ein-Guedi. Encara que s'assembla al conill, els biòlegs el relacionen amb l'elefant. Fa la impressió que és un animal una mica estúpid, que es desentén de l'entorn i no fuig ni ataca. La impressió d'estúpid la tenim quan els veiem al mateix lloc on admirem cèrvids espectaculars per la seva bellesa i talla, entre el salt del cabrit i la mar Morta.

Resulta, doncs, que el conill, aquest desconegut del text bíblic, és símbol de la Pasqua, cosa curiosa. Sembla que el seu origen es troba a Centreeuropa i que sí que era conseqüència de la seva gran capacitat de reproducció, riquesa de vida per tant, riquesa de Vida Eterna la que ens proporciona Crist en ressuscitar. Posteriorment, s'inventen una llegenda insòlita per poder-ho relacionar amb les festes que celebrem. Diuen que quan el Senyor va ser enterrat, un exemplar d'aquests lepòrids es va quedar tancat a dins i que tota l'estona que el sepulcre va estar tancat va passar molta por, fins que va contemplar la Resurrecció. Més tard en va sortir amb un ou, proclamant amb això, i a la seva manera, el prodigi pasqual. Recordeu que l'ou és símbol de vida, per això els jueus el situen en un lloc preferent a la taula ritual del Seder de Pesaj.

No sabia que, entre nosaltres, és un dolç molt usual en pastisseria en aquest temps. Me n'he assabentat avui, en una botiga, però els que m'han atès no sabien per què venien conills dolços a sobre d'un ou de xocolata.

Tot rient, aquest article que no sé si deu haver satisfet algú ja s'ha acabat, almenys desitjo que hagi entretingut i, amb aquest mamífer petit, finalitzo la secció «Natura viva i Setmana Santa».

Victòria Molins,
s.t.j.

Finestra a la vida

Els plors d'Àfrica a casa nostra

De vegades tinc la sensació que els lectors es poden acostumar a les històries que explico cada setmana en aquesta finestra a la vida i, especialment, a una part de la vida que sovint tenim oblidada: la dels exclosos. Jo no m'hi acostumo, tot i que fa anys que la visc de ben a prop i que cadascuna d'aquestes vides són una realitat punyent que m'alimenten la pregària diària.

Des que Àfrica s'ha acostat al nostre món, n'he vist de tots colors. Ahir mateix vaig tenir ocasió de veure i patir per dos casos que es poden multiplicar.

El primer va ser a la presó. Cada vegada hi ha més subsaharians darrere les reixes. Homes que van arribar a casa nostra amb un esforç increïble i que, a hores d'ara, han perdut el poquet que tenien i, sobretot, han perdut la seva llibertat.

Se m'acosta un jove nigerià i, amb aquella manera pròpia de dirigir-se a les dones grans, em diu «mama»... M'assec en un banc del pati i parlem. La seva història és la de tants i tants africans que han travessat gran part del seu continent amb unes dificultats que nosaltres no podríem imaginar mai —els de l'asfalt— i que han arribat a una costa europea com pobres naufragats de pasteres.

Em va explicar, amb la seva mitja llengua, els mesos que va trigar a trepitjar terra marroquina, des d'on va començar la seva odissea per mar. Quan van arribar a la costa —no em va saber dir a quina— que d'alguna manera els va acollir, estava ja mig mort de deshidratació i d'angoixa. Però, hi va arribar i va tenir la sensació que totes les seves desgràcies s'havien acabat. Heus aquí que no havien ni començat, perquè allò que l'esperava a les grans ciutats del nostre primer món eren angoixes impensables. Com es podia imaginar que seria un perse-

guit de la justícia a causa dels costums que ell havia conegut i que havia viscut des de petit? Sempre havia vist el seu pare que dominava la seva dona i ell ho havia fet també amb la seva.

L'única cosa que havia fet al seu poble era recollir els fruits de la terra i anar al mercat a vendre'ls. Després de passar uns anys estalviant i aplegant el que els seus pares li havien donat esperançats amb la «fortuna» que podria aportar des del primer món, va aconseguir el viatge tan desitjat.

Però, en arribar, tot va ser ben diferent del que tantes vegades havia somiat. I ara, quan només fa un any i escaig que va arribar, ho ha perdut tot, fins i tot, la llibertat...

Això va ser al matí. A la tarda va trucar a la porta una antiga amiga meua marroquina que conec des de fa molts anys. Ella havia viscut amb la seva família al Raval i es van traslladar a L'Hospitalet quan les coses semblava que anaven una mica millor. Van tenir set fills. Jo els vaig conèixer tots i havia estat al naixement dels dos darrers que ara tenen 19 i 18 anys.

Aquella dona estava desolada. Tants esforços per aconseguir sortir del seu poble nord-africà, per alimentar una família nombrosa, per tenir cura de tots i cadascun d'ells. I ara, quan s'han fet grans, els disgustos li arrenquen llàgrimes cada dia: dos fills a la presó i l'últim enganxat també a la droga i en perill de seguir el mateix camí cap a les reixes. La pobra dona no tenia consol.

La primera generació dels que vénen de més enllà del Sàhara viuen els problemes des del començament. La segona generació, la del nord d'Àfrica, la que ha crescut aquí perquè els seus pares van voler el millor per als seus fills, ha trobat sovint uns entrebancs dels quals no n'ha pogut sortir. I l'Àfrica continua plorant allà i aquí...

Zoom

Eduard Brufau

Lluís Serra Llansana
(llserrall@gmail.com)

Signes d'avui

«Gran Torino»

Hi ha un moment a la vida en el qual cal tancar carpetes, fer balanç i posar-hi el brillant punt final. Walt Kowalski (Clint Eastwood), veterà de la guerra de Corea, s'enfronta amb tothom per por d'enfrontar-se a si mateix. És tan dur amb ell que és intransigent amb els altres. Acaba de morir Dorothy, la seva dona, a qui estimava profundament. S'ha jubilat com a treballador de l'automòbil. Viu al barri de tota la vida, però envoltat d'estrangers, que són objecte dels seus comentaris racistes, perquè xoca amb la seva cultura. Ni tan sols els seus fills i els nés li representen cap mena d'alleujament, sinó tot al contrari. Moguts per interessos econòmics, es volen quedar l'herència. Passa el temps fent reparacions domèstiques, tallant la gespa, consumint llaunes de cervesa, i parlant amb el barber. Només té la companyia de la seva gossa fidel, Daisy, i la nostàlgia del passat, concentrada en el seu cotxe Gran Torino, del 1972. El sacerdot Janovich (Christopher Carley), un jove persistent, li proposa que es confessi amb ell per complaure els darrers desitjos de Dorothy. La seva resposta és el menyspreu i el rebuig. Viu abocat a consumir els darrers anys de manera mecànica i insípida en profunda soledat.

Aquesta pel·lícula, protagonitzada i dirigida per Clint Eastwood, és un cant a la transformació personal; una pinzellada sobre una societat multicultural, esquitxada de bandes juvenils *hmong* (procedents de Laos i altres zones asiàtiques), llatines i afroamericanes; una meditació sobre la violència i la venjança; un capbussament en les aigües tempestuoses del passat; una exaltació de l'amistat; una consideració sobre la fe i la religió com a fonts de sentit, especialment en els moments finals de la vida; una contraposició entre models de família, la seva moguda per interessos econòmics, l'asiàtica centrada en vincles personals... Un film extraordinari per aprofundir en tots aquests temes.

Kowalski amaga, darrere la seva duresa, una gran tendresa. Sue (Ahney Her), una jove *hmong*, no es deixa intimidar pels seus exabruptes. Agraïda perquè ha salvat el seu germà Thao Lor (Bee Wang) de les xarxes d'una banda juvenil, s'introdueix en la seva vida, li obre les portes de casa, li proporciona les claus per interpretar la seva cultura i li comença a desbloquejar els sentiments amorosos. Combina afecte amb sinceritat. Thao, envoltat de dones, trobarà en Kowalski el pare que tant necessita. La relació, difícil a l'inici, els transformarà a poc a poc a tots dos. Thao trobarà en ell un referent per superar-se i un horitzó de futur. Ell, en canvi, descobrirà que la seva vida té sentit i que encara li queden coses per ensenyar. La seva vida, instal·lada de manera permanent en la violència, trenca els esquemes de la venjança, malgrat que no li falten motius per portar-la a terme. La violència, la fórmula que ha viscut gairebé sempre, genera violència. La pau, en canvi, condueix a la justícia, potser pels camins d'una certa autoimmolació. No es pot posar un brillant punt final de qualsevol manera. Es compra un vestit i es confessa amb el capellà. El sacerdot, en contacte amb Kowalski, no renuncia a la seva espiritualitat, però s'humanitza. El soldat veterà, en contacte amb el pare Janovich, s'espiritualitza. Abans de confessar-se amb ell, s'ha confessat a si mateix. Ha analitzat la seva vida sense atenuants i ha pres una decisió.

Moment de balanç. Moment de cicatritzar ferides. Moment de tancar carpetes. Encara hi ha una darrera oportunitat per trobar el sentit de la vida. Encara una llàgrima és possible. El Gran Torino no pot estar reclus en una vitrina o sota una lona de seda. Ha de rodar per la carretera al costat del llac per no quedar pres de la nostàlgia, perquè la vida és sobretot projecció, horitzó, futur. Així ho entén Thao.

Clint Eastwood ens recorda, magistral com sempre i humà com mai, que qualsevol vida, malgrat la duresa i les ferides brutals que de vegades portem a sobre, es pot transformar en un cant de llibertat i d'amor.

Foto: Agustí Codinach

El Museu Nacional d'Art de Catalunya ofereix fins al 3 de maig l'exposició *Sorolla. Visió d'Espanya*. S'hi mostra el conjunt de pintures monumentals que l'artista valencià Joaquim Sorolla (1863-1923) va fer per a la seu de la Hispanic Society of America, a Nova York. Les obres intenten reflectir, des d'un punt de vista folklòric molt en voga a l'època, l'esperit més propi de les diferents regions de l'Estat espanyol. A la imatge, *Sevilla. Els natzarens*, del 1914.

其無正正復爲
奇善復爲妖人
之迷其日固久

Qui coneix els seus límits?
El que és normal es
converteix en anormal.
Els bons auspicis es
tornen ominosos.
La bondat es transforma
en hipocresia.

**2a CONVIVÈNCIA
DE MONITORS**

25è aniversari de
convivències a SEGÒVIA.
Del 30 d'abril al 3 de maig.
Organitza: Alejo.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»

c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

CARTES DEL LECTOR

■ Viure la Setmana Santa

Al Teatre Cervantes de Màlaga va tenir lloc el pregó de Setmana Santa. La pregonera va ser Ana M. Flores, confrare de tres de les confraries de la nostra ciutat, mare de família i professora de llengua i literatura. Va fer una exposició brillant del que són les confraries, en va exposar la vigència i va glossar les condicions per ser un bon confrare: la fe, la pregària, la caritat, la formació, el testimoni i l'evangelització. Va fer un bell recorregut per totes les germandats malaguenyes.

Va encoratjar tots els confreres a intensificar i redoblar els esforços en l'ajuda als més necessitats. Fent al·lusió als moments de crisi va dir: «Potser ara és el moment d'exercir la caritat fins que ens faci mal.» Aquest va ser un dels moments que va arrencar grans aplaudiments; també es va referir a la defensa de la vida contra l'avortament i l'eutanàsia. Va dedicar molta atenció a cadascun dels titulars de les germandats, en relació amb l'Evangeli. Diverses vegades va ser interrompuda amb aplaudiments calorosos per les encertades paraules, plenes de devoció, força, poesia i delicadesa.

Enhorabona a aquesta gran dona, que ens va saber introduir sàviament en la Setmana Santa malaguenya.

PILAR PRADOS DE LA PLAZA
Màlaga

■ Darwin i el Gènesi: compatibles

El recent Congrés internacional sobre evolució biològica, celebrat a Roma, va concloure que la fe i l'evolucionisme no són excloents. Si Darwin no va negar mai l'existència de Déu i va afirmar que la causa de l'evolució és la selecció natural (la naturalesa selecciona els individus i les espècies més capaces d'adaptar-se a

la supervivència), Déu actua com a conductor i sustentador transcendent de l'univers, seguint les lleis naturals que Ell mateix va establir com a «Creador continu» que té cura de la seva obra i la condueix per un camí d'evolució complexa i ascendent.

Interpretar el relat de la Creació del Gènesi al peu de la lletra concloent que les espècies romanen invariables des de l'inici de la Creació no és el que defensa l'Església, però sí que defensa que l'home és posseïdor d'una ànima immortal pròpia de la seva espècie, que serà examinada quan entri en el més enllà.

EVA N. FERRAZ
Barcelona

■ No és el que sembla

La presentació d'informes prestigiosos sobre els nivells de pobresa i de desigualtat social a Espanya ens ha de fer pensar, encara més en un moment de confusió generalitzada, intensificat per les dades de la crisi econòmica i per les solucions insatisfactòries que es proposen.

Tot i que ens enorgullem del progrés d'Espanya en els darrers anys; encara que els polítics considerin que la seva contribució a la modernització és decisiva, malgrat que després no prediquin amb l'exemple; per més que els índexs econòmics comparats amb altres països siguin reveladors del nostre benestar i que el nivell general de satisfacció que tenim amb la nostra forma de vida és alt, a Espanya s'ha consolidat en els darrers anys una bossa de pobresa que no som capaços d'eliminar i que, amb motiu de la crisi, està aflorant.

Aquesta bossa representa un dèficit estructural que genera unes desigualtats que fàcilment poden provocar formes de descontentament social. Les dades són eloqüents: el quatre per cent de la població espanyola pateix pobresa extrema; un disset per cent de les llars espanyoles pateix alguna mena d'exclusió social.

Un altre dels resultats revela que hi ha grups de població, com ara la gent gran, les dones i els infants, que són més vulnerables a les oscil·lacions de l'economia, i reboten antigues formes de pobresa com ara la infantil. Aquesta nova radiografia exigeix que pensem en què consisteix de veritat el progrés de tots i per a tots. La nostra resposta no pot ser mirar cap a una altra banda.

JESÚS MARTÍNEZ MADRID
Salt

■ El retaule de l'església de Bàscara

Felicitem Josep Ministral, inspirat pintor i escultor que ha confeccionat un admirable retaule de 8,30 metres d'altura i 16,40 d'amplada, format essencialment amb vitralls de grans dimensions, il·luminats amb somniadors colorits. El retaule s'aixeca majestuós darrere de l'altar major de l'església de Bàscara.

El juliol del 1936, ara farà 73 anys, uns catalans que es deien defensors de la llibertat i de la democràcia, van destruir a l'església de Bàscara un impressionant retaule d'estil barroc que substituïa l'actual de Ministral. Eren els anys en els quals a Catalunya es va implantar la Revolució anarcomarxista que intentà desfer la fe dels catalans i va cremar i estropellà altars i imatges de totes les esglésies, ermites i santuaris de Catalunya.

El modern retaule de l'església de Bàscara va ser inaugurat el diumenge 29 de març pel bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo. Esperem i desitgem que d'aquí a mil anys les noves generacions recordin el geni de Ministral, prestin una devota visita al Crist del Fluvià, centre del retaule, i admirin el conjunt de motius religiosos i simbolismes que formen una meravellosa visió de llum i de color.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Defensar el Papa

—Dr. Mateo, què passa darrerament amb el Papa? Sembla que tothom s'esforça per deixar-lo com un drap brut i criticar-lo, fins i tot, els de «casa». Miri, la setmana passada vaig anar a comprar a la botiga de queviures de tota la vida amb una veïna i, quan vam entrar, el botiguer em va dir: «A veure si jubileu aquest Papa! Déu n'hi do les barbaritats que ha dit a Àfrica!» No vaig saber què contestar. Vaig pensar que la meua veïna, que va a missa amb mi, m'ajudaria, però es va posar de la part contrària...

—Segur que si el botiguer s'hagués ficat amb el seu marit o els seus fills (suposant que en tingui), vostè hauria saltat. El que és nostre, el que estimem, ho defensem amb dents i ungles, oi? De moment li podia haver dit al botiguer que, quan el Papa parla, acostuma a pensar molt bé les coses i que té molta més informació que molts que primer parlen i després, potser, pensen. Li podia haver dit al botiguer que si valorava la seva presència com a client del seu negoci li respectés les conviccions religioses i s'ocupés de ser competent en el seu ofici... No es mosseguï la llengua. Bé que quan ens toquen el voraviu trobem paraules i arguments! I per a un catòlic el Papa i el que representa és una cosa molt sagrada. Ja no es tracta d'un botiguer ignorant, sinó de tot un parlament d'una nació que vol emmordassar el Successor de Pere o de diaris de gran nivell que tergiversen astutament les paraules del Pontífex. I si avui hi ha un líder mundial que diu coses assenyades, aquest és el Papa. És curiós, però ningú no es fica amb un dels grans experts en la lluita contra la sida, que ha avalat les paraules del Papa perquè les ha llegit rectament i intel·ligentment. I ja no parlo de la reacció de la seva veïna, dona de «missa», que no va estar a l'alçada.

Lamentablement, «dins de casa», n'hi ha que estan ben desorientats i no és precisament per al bé de l'Església. Crec que són moments en els quals hem d'estar ben units al Papa. Sí, són molts els que el voldrien «jubilar» i, si pogués ser, «enviar-lo a l'altre barri», com vaig sentir una vegada. Però, el Papa ha de ser fidel a la veritat, a la veritat de Crist i a la missió que li ha estat encomanada. Que no li manqui el nostre afecte, la nostra pregària i, tant de bo, una defensa valenta quan ens l'ataquen.

• Si voleu enviar les vostres consultes al
Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

■ Malé i Xandri, capellans a pagès

Mn. Josep M. Ballarín va aconseguir fa un parell de dècades renom universal amb un llibre intitulat *Mossèn Tronxo*, basat en la figura del prevere rural. Qui conegui l'autor sap que té un estil planer de dir les coses, amb un llenguatge que el fa peculiar. A més, Solsona li venia com anell al dit, servint-li el perfil en safata, puix el d'aquest bisbat és el territori més rural de tot Catalunya. Hi ha una prova irrefutable: no hi trobareu cap poble que superi els vint mil habitants.

El cas és que, al pas que anem, els nostres *mossens tronxos* tenen els dies comptats. Que consti que agafo el mot amb pines, no mancases d'afecte, i amb la millor de les intencions, sabedor que els del collet i/o la pell fina no li perdonaren que els bategés d'aquesta faigó, però, per si de cas, a partir d'ara, els anomenaré capellans a pagès.

Al nostre arxiprestat del Pla d'Urgell, aquests darrers mesos n'hem enterrat un parell dels de pedra picada i, per cert, no pas gaire grans: Mn. Josep Malé, el passat novembre, i Mn. Miquel Xandri, aquest febrer. Ambdós igual de murris. Ambdós, també, igual de bonhomiosos, francs i transparents, com l'aigua aquella de la font de la plaça que volia per a l'Església el bon papa Joan XXIII. L'un provinent de la capital del bisbat, i l'altre, de la dels Piteus. Tots dos farien cap a la Plana i hi arrelarien a tal punt que en coneixien tots els trets fins a fer-se'ls seus.

Un capellà a pagès coneix bé a quan raja el panís o el

que costa la cria d'un xai. Com coneix el patiment de qui enterra un ésser estimat i del que les balla magres per dificultats econòmiques o per qüestions afectives. Pateix si perd l'equip local, etern aspirant a segona regional. S'endinsa en les tradicions del lloc i se les estima com el qui més. Valgui per als dos malaguanyats mossens el model de la Festa dels Dolors de Bellpuig. Com ho val per a l'un la flaca pel món escolta o per la música i, per a l'altre, la de l'acompanyament incondicional als malalts. I encara, per a tots dos, la d'una especial dedicació als infants —com molt bé quedà palès en els seus respectius comiats—, aquells que potser donarien més sentit a la seva genuïna vocació, a l'estil del mateix Mestre.

Capellans a pagès. Heus ací una espècie en via d'extinció. Temps era temps que cadascun dels nostres pobles tenia rector, si no rector i vicari. Ara un sol capellà ha de trespasar per tres, quatre o fins a cinc parròquies. I és que, a part d'escassejar, sembla com si avui els seminaris preparessin els acòlits per fer el salt directe a la mitra.

Amb el doctorat sota el braç, qualsevol se'n va després a ballar-la en rectories d'uns pobles de mala mort. És clar que, tal com va tot, buidant-se irremeiablement les esglésies, ja em direu què faran «tots» bisbes si no tenen qui menar.

Benvolguts Josep i Miquel, vetlleu per nosaltres.

FRANCESC BALCELLS i LLOBERA
El Palau d'Anglesola

«...i a Pere!» (Marc 16,7)

Pere Tena

bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Una nota particular de Marc

En la narració de la visita de les dones a la tomba de Jesús al matí del primer dia després del dissabte, l'evangelista Marc és, com de costum, més aviat breu i essencial, però en el missatge del «jove vestit amb una vesta blanca, assegut a la dreta del sepulcre» (15,5) hi ha una particularitat significativa: «Aneu, digueu als deixebles i a Pere que us precedeix a la Galilea...» (16,7). La menció específica de Pere com a destinatari privilegiat de l'anunci pasqual, des del sepulcre, és pròpia absolutament de Marc. I hom es pregunta per què.

És cert que l'evangeli de Lluc posa com a fet decisiu, per als deixebles, que «el Senyor s'ha aparegut a Simó» (Lluc 24,34), però això no és segurament el mateix que Marc ha volgut destacar. Hi hauria diverses explicacions possibles del perquè de l'accent de Marc. Una podria ser el lligam existent entre l'evangeli de Marc i la predicació de Pere. És una explicació raonable. Una altra podria ser un paral·lel amb l'evangeli de Joan, quan Jesús demana a Pere la triple confessió d'amor com a moment de perdó de les negacions, o amb les paraules de Lluc on confia a Pere la missió de «confirmar els germans» (Lluc 22,32). En efecte, les negacions de Pere tenen també un relleu especial en l'evangeli de Marc; només ell insisteix en les tres

negacions abans que canti el gall dues vegades: «Llavors Pere es va recordar de les paraules que Jesús li havia dit: “Abans que canti el gall dues vegades, me'n negaràs tres”» (Marc 14,72). S'hi podria afegir encara que Marc és l'únic evangelista que, amb Mateu, presenta Pere com un «adversari» dels sentiments de Jesús: «Vés-te'n del meu davant, Satanàs, que els teus sentiments no són els de Déu, sinó els dels homes» (Marc 8,33).

Amb aquest rerefons, la menció específica de Pere en el moment de l'anunci pasqual adquireix una dimensió molt significativa: tots els deixebles són destinataris, però Pere té una missió especial a realitzar, que no ha d'ésser oblidada. L'evangelista Mateu ens parla de la missió de ser «pedra», i l'evangelista Lluc de la missió de «confirmar». L'al·lusió a Pere en sant Marc podria ser l'equivalent al que diuen Mateu, Lluc, i també Joan, en l'aparició vora el llac (Joan 21).

Ministeri petrí i ministeri apostòlic

El ministeri apostòlic té la missió de testimoniar la resurrecció del Crist crucificat, i, a l'interior del ministeri apostòlic, el ministeri petrí confirma els germans en aquest testimoni. Aquesta és, avui, i fins a la fi dels temps, la missió fonamental dels successors dels Apòstols, i dels successors de Pere en particu-

lar. És cert que no es tracta ara d'un testimoniatge ocular, com en el cas dels dotze, però sí del manteniment fidel del testimoniatge original, amb totes les seves conseqüències.

Això fa del Papa, dels bisbes, i, en el seu nivell, també dels preveres i dels diaques, uns cristians especialment vinculats a la Pasqua del Senyor. I, alhora, els fa dignes d'una atenció fidel i respectuosa per part dels fidels, sempre, però sobretot quan exerceixen aquest ministeri. És sorprenent i preocupant que amb tanta lleugeresa s'entri a fer judicis negatius sobre les paraules i les decisions del Papa, es digui Joan Pau II o Benet XVI, i això per part de catòlics, els quals —com diu Benet XVI en seva recent carta als bisbes— haurien d'adonar-se més fàcilment del sentit del magisteri pontifici. No es tracta pas de «divinitzar» els pastors de l'Església; n'hi ha prou amb recordar les repetides recomanacions de sant Pau als fidels de les seves comunitats: «A vosaltres que us poseu a fer de jutges, ¿qui us podrà excusar?» (Romans 2,1). «No us imagineu ser més del que sou, tingueu una idea justa de vosaltres mateixos, d'acord amb la mesura que Déu ha assignat a cadascun dels creients... No us tingueu massa per llestos» (Romans 12,3.16). «Germans, us preguem que reconegueu l'esforç d'aquells que treballen entre vosaltres, se n'ocupen i us amonesten en nom del Senyor» (1 Tessalonicencs 5,12).

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ **Nascut a la Guàrdia dels Prats, Conca de Barberà, l'any 1238**
- ☐ **Noble que de jove va dur una vida de violència i pillatge**
- ☐ **Convertit, es va fer mercedari i va alliberar centenars de cristians**
- ☐ **Va sobreviure miraculosament a la forca**
- ☐ **Va morir l'any 1304**

Aquest sant català pertanyia a una família noble, emparentada amb els poderosos comtes d'Urgell, i molt propera a la cort dels reis de la Corona d'Aragó. Sant Pere Ermengol, però, de ben jove va abandonar casa seva, els seus pares li van perdre el rastre, i ell es va dedicar al banditatge. Es va posar al capdavant d'una colla de bandolers que, emboscats al Monsant i les muntanyes de Prades, assolaven totes les comarques veïnes. Per a ell els assalts violents, els robatoris, els segrestos i els assassinats es van convertir en la manera habitual de viure.

L'any 1258, però, es va produir un fet que li canviaria la vida. El rei Jaume I, que ja feia temps que volia posar fi a la violència dels bandolers, havia de passar prop de la zona on actuaven i va decidir dissoldre'ls per les armes. Va encarregar aquesta missió ni més ni menys que a Arnau Ermengol, el pare del nostre sant. Sense que ni l'un ni l'altre ho sabessin, pare i fill es van veure abocats a la batalla, fins que

finalment es van reconèixer i es van reconciliar.

Arran d'aquest fet, Pere Ermengol va començar un temps de penitència i més tard es va fer mercedari. Un cop dins de l'orde va aconseguir alliberar centenars de cristians presoners en terres islàmiques de Granada, Tànger, Orà i Alger. En un d'aquests viatges per rescatar captius les autoritats el van penjar acusat de predicar el cristianisme, però va sobreviure, segons va explicar ell mateix, gràcies als àngels, que el van sostenir fins que uns companys mercedaris el van aconseguir despenjar. Després d'aquest miracle va tornar al seu poble natal, on va viure en la pregària i l'austeritat, i on encara avui se'n veneren les relíquies.

Sant Pere Ermengol

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(Cicle litúrgic B; ferial I) **TEMPS DE PASQUA** (Salteri: setmana 2)

ABRIL

19. DIUMENGE

II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia, Blanc. Lectures: Fets 4,32-35 / Salm 117 / 1 Joan 5,1-6 / Joan 20,19-31
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lleó IX, p.; Vicenç de Cotlliure, mr.

20. DILLUNS

Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 4,23-31 / Salm 2 / Joan 3,1-8
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sulpici, mr.; Santes, Agnès de Montepulciano, rel.; Oda, vg.

21. DIMARTS

Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 4,32-37 / Salm 92 / Joan 3,7b-15. Si es vol: *Sant Anselm* (MLI), *Blanc.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silví, mr.; Conrad de Parzham, rel.

22. DIMECRES

Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 5,17-26 / Salm 33 / Joan 3,16-21. Tarragona: Aniversari òbit bisbe Ramon Torrella, *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Caius i Soter, p. i mr.; Agapit I, p.; Santes, Senorina, vg.

23. DIJOUS

Sant Jordi (S), *Vermell.* Lectures: Apocalipsi 12,10-12a / Salm 33 / 1 Joan 5,1-5 / Joan 15,1-8
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gerard, b.; Adalbert, b. i mr.; beat Gil d'Assís, rel.; Santes, beata Elena d'Udine, rel.; beata Teresa-Maria de la Creu, vg.

24. DIVENDRES

Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 5,34-42 / Salm 26 / Joan 6,1-15. Si es vol: *Sant Fidel de Sigmaringen* (MLI), *Vermell.* Tarragona: *Sant Pere Armengol* (MO), *Vermell.*
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gregori d'Elvira, b.; Benet Menni, prev. i fund.; Cerasi i Febadi, b.; Santes, Maria Eufràsia Pelletier, rel. i fund.

25. DISSABTE

Sant Marc (F), *Vermell.* Lectures: 1 Pere 5,5b-14 / Salm 88 / Marc 16,15-20
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ania, b.; Santes, Calixta, mr.

Comentari de la PARAULA

Enric Benavent Vallès Pare de família

Creure en la resurrecció

Estaven atemorits. L'experiència de la mort de Jesús els havia deixat sense forces. Ben normal. De fet, és el que ens passa quan hem viscut una mort propera, quan ens han anunciat una malaltia inoportuna, quan s'ha trencat una llarga amistat o quan ens hem equivocat greument. Ens quedem amb les portes tancades per por de sortir a fora.

«Pau a vosaltres», els diu. Aquesta forma de saludar només la trobem en el Jesús ressuscitat. Creure en la resurrecció dóna pau, dóna esperança. Era el que necessitaven els deixebles atemorits. Retrobar la pau és el que més anhelem en situacions de mort o pèrdua properes. Creure que la mort no té l'última paraula, creure que el dolor i el sofriment tenen algun sentit, creure en l'esperança encara que la situació sigui complicada, és el que ens ajuda a donar sentit a la vida en situacions difícils. Això és el que Jesús ressuscitat ens està dient: creure en la resurrecció ens porta pau interior.

Els apòstols, amb l'experiència de trobar-se amb Jesús, van recobrar la pau d'esperit. És en aquest moment que Jesús els encomana la missió de sortir a predicar. Només l'experiència de la resurrecció podia donar coratge a aquelles persones desconcertades pels esdeveniments. Ens passa el mateix quan hem viscut la força de l'esperança en situacions de pèrdua o de sofriment quotidianes. Només aleshores ens sentim amb ànim per transmetre alegria i il·lusió a d'altres persones que passen per situacions semblants.

Creure en la resurrecció no és cosa fàcil. No hi ha res evident, és un salt, una aposta que cal fer. Tomàs no ho acabava de veure clar. És normal. Però Jesús, que ens acull a tots sigui com sigui la nostra fe, el convida a tastar la resurrecció, el convida a tocar la realitat de l'esperança, el convida a experimentar la presència d'un Déu que dóna sentit a la vida més enllà del sofriment, del dolor i de la mort.

LECTURES BÍBLIQUES

Diumenge II de Pasqua

Lectura primera

Ac 4,32-35

Un sol cor i una sola ànima

Lectura dels Fets dels Apòstols:

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, disposaven als peus dels apòstols el producte de la venda, i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

Salm responsorial

117

Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor.
Que respongui la casa d'Israel: perdura eternament el seu amor.

R. Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor.

Que respongui la casa d'Aaron: perdura eternament el seu amor.
Que responguin els qui veneren el Senyor: perdura eternament el seu amor. **R.**

La dreta del Senyor fa proeses, la dreta del Senyor em glorifica.
No moriré, viuré encara, per contar les proeses del Senyor.
Els càstigs del Senyor han estat severs, però no m'ha abandonat a la mort. **R.**

La pedra que rebutjaven els constructors

Josep M. Mas.

ara corona l'edifici.
És el Senyor qui ho ha fet,
i els nostres ulls se'n meravellen.
Avui és el dia en què ha obrat el Senyor:
alegrem-nos i celebrem-lo. **R.**

Lectura segona

1 Jn 5,1-6

Cada fill de Déu és un vencedor del món

Lectura de la primera carta de sant Joan:

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món.

Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill

de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dóna testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

Al·leluia

Jn 20,29

Diu el Senyor: Tomàs, perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.

Evangeli

Jn 20,19-31

Vuit dies més tard, Jesús entrà

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig, i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

Barcelona

diòcesis

Barcelona reunirà al maig els millors experts sobre la Setmana Tràgica

■ La Balmesiana, la Facultat de Teologia i l'Oratori de Gràcia s'uneixen amb el món universitari per analitzar els fets del 1909

Ignasi Miranda
Barcelona

L'oratori de Sant Felip Neri de Gràcia, a Barcelona, va acollir el dimarts 24 de març la presentació d'unes jornades sobre la Setmana Tràgica organitzades per la Biblioteca Balmaes amb la col·laboració del mateix oratori gracienc i la Facultat de Teologia de Catalunya, entre altres institucions. Amb el títol *La Setmana Tràgica de 1909, una mirada historiogràfica*, s'analitzarà del 5 al 7 de maig, a la sala d'actes de la Balmesiana (carrer Duran i Bas, 9), el que van ser aquells fets, tot just 100 anys després i des de diferents visions. Entre altres personalitats, hi participarà el prefecte de l'Arxiu Secret Vaticà, Mons. Sergio Pagano.

De fet, la presència de representants de l'Església en l'organització i les sessions de les jornades servirà per recordar que van ser uns quants els temples barcelonins cremats o parcialment destruïts durant aquella revolta del juliol de 1909. De fet, l'oratori de Gràcia va ser el que va inspirar Joan Maragall a l'hora d'escriure el seu conegut article *L'Església cremada*, un text en prosa poètica que es va recitar parcialment durant la presentació de les jornades. En aquest escrit, el poeta descriu les destrosses vistes amb els ulls d'un creient anònim mentre participa en l'Eucaristia.

En la presentació del 24 de març, el professor de la Universitat de Barcelona Agustí Colomines va fer una completa exposició històrica sobre el que va ser la Setmana Tràgica. Va recordar que la revolta responia a un context d'ambient so-

El professor Agustí Colomines va reflexionar sobre la Setmana Tràgica.

cial, polític, econòmic i religiós molt convuls. En la mateixa línia, va analitzar com els partits polítics, els sindicats i el mateix catalanisme no havien sabut donar resposta a les grans inquietuds que tenia plantejades Catalunya. Per sota de tot plegat, a més, sorgia un ferment, representat pels republicans radicals, encapçalats per Lerroux, així com l'anarquisme i la presència de l'escola moderna de Ferrer i Guàrdia, segons va comentar el Dr. Colomines.

80 esglésies cremades i 3 religiosos assassinats

Aquestes realitats van configurar tot un moviment que va acabar cremant 80 esglésies i assassinant tres religiosos. Agustí

Colomines va explicar, d'altra banda, que l'anticlericalisme unia tots aquests sectors que van propiciar una revolta, la Setmana Tràgica, de grans conseqüències. Entre aquestes repercussions, segons va destacar en la xerrada, destaquen la intervenció de l'estat a l'escola i l'anomenada llei del cademat per a l'Església. Cal tenir en compte que l'afusellament de Francesc Ferrer i Guàrdia, imputat com a causant de la revolta, és el principal referent del ressò internacional que van tenir els fets. I a partir d'aquí, els organismes i grups que van organitzar la Setmana Tràgica, per exemple la maçoneria, sempre han estat motiu d'estudi.

Ramon Corts, rector de la parròquia de la Puríssima Concepció de Barcelona i

també representant de la Balmesiana, ha assegurat que les jornades sobre la Setmana Tràgica volen mostrar la pluralitat a l'hora de veure els fets històrics. També ha dit que van adreçades al món universitari, als investigadors, als estudiants i a totes aquelles persones que, des de dins i fora de l'Església, estiguin interessades per la historiografia del que va passar aquells últims dies del juliol de 1909.

Fons de l'Arxiu Secret Vaticà

Un dels ingredients interessants del congrés serà, d'altra banda, la presentació d'un fons molt ric de notícies que el mateix Mn. Corts va trobar durant els anys 80 a l'Arxiu Secret Vaticà, una investigació que va quedar recollida en un llibre. Ha confirmat ja la seva presència, a les jornades del 5, 6 i 7 de maig sobre la Setmana Tràgica, el prefecte de l'Arxiu Secret Vaticà, Mons. Sergio Pagano. Serà la seva primera visita oficial a Catalunya.

Les jornades sobre la Setmana Tràgica s'estructuraran en tres grans blocs: el que va passar, l'impacte dels fets i el ressò internacional. Mn. Corts considera que un dels interrogants històrics sobre la Setmana Tràgica és intentar aclarir si aquells fets de 1909 van ser un preludi o un anunci de la persecució religiosa dels anys 30 a Espanya i també de la guerra civil. Les jornades volen estimular l'autocrítica, segons Mn. Corts, i presentar la història com la ciència de la vida, perquè no es reobrin ferides i perquè cadascú faci la reflexió més adequada sobre les pròpies responsabilitats.

RECONCILIEM-NOS! EN ELS 70 ANYS DE LA GUERRA CIVIL ESPANYOLA

La necessària reconciliació

Comencem una nova secció a *Catalunya Cristiana* dedicada a la guerra civil espanyola (1936-1939), en els 70 anys del seu acabament. Som conscients que per a molts dels nostres lectors, aquest és un tema dolorós i difícil. Dolorós perquè alguns, sobretot els més grans, el van viure en primera persona o bé en van patir les conseqüències immediates. Difícil perquè a tots ens rebel·la que, avui, de vegades, no hi hagi prou objectivitat en el tractament d'aquells fets luctuosos.

Encara hi ha ferides obertes. Sabem com costa de perdonar i d'oblidar. Entre l'excés de memòria i l'excés d'oblit, Paul Ricoeur parlava del «perdó difícil». I és que el perdó cristià, per tal de ser complet, inclou l'oblit. Oblidar no vol dir, de cap manera, esborrar la memòria (pot obli-

dar un fill la mort criminal del seu pare? Pot oblidar una comunitat cristiana l'assassinat del seu pastor?). Oblidar no és perdre la memòria, oblidar vol dir no guardar rancúnia per uns fets passats. I això és difícil.

En unes recents jornades —*Desarmar la història*—, celebrades a Barcelona, s'ha posat en relleu que els fets del passat han servit de causa perquè existíssim els presents. En aquest sentit, és evident que la guerra civil espanyola va trastocar plans, horaris, llocs de treball, encontres, matrimonis... Revisant la pròpia genealogia ho podem constatar fàcilment. Per tant, si no hi hagués hagut la guerra, els presents no hi seríem. Això no vol dir, de cap manera aprovar-la, sinó prendre consciència que aquesta guerra (que Unamuno va definir com a «incivil») està en la rel de

la nostra pròpia història i que la història és per ser descrita, no pot ser reescrita.

Fa pocs dies, em vaig reunir amb un grup d'adolescents de Badalona que preparen un reportatge sobre la guerra al seu barri. Els vaig veure molt atents, àvids de conèixer uns fets que els resulten estranys. I vaig ser conscient de la necessitat de parlar-los serenament, sense afavorir cap ressentiment ni remordiment per uns fets que ells no van protagonitzar, però que volen conèixer i han de conèixer.

Avui es vol recuperar la memòria històrica. Però aquesta tasca ha d'anar acompanyada d'un veritable procés de reconciliació. La guerra civil va provocar moltes pèrdues, sobretot humanes i, també, materials. Tota pèrdua provoca un dol i el dol, diuen els experts, s'ha d'elaborar. I

Jaume Aymar i Ragolta
Director

aquest procés té unes fases... Em pregunto si hem sabut fer un veritable procés de dol al nostre país. Probablement no. En els anys de la transició democràtica, aquesta qüestió es va obviar. Va ser una opció. Potser ara hagi arribat l'hora d'endegar un veritable procés de reconciliació. En què hauria de consistir? S'han fet actes a diverses comunitats autònomes, però encara no a Catalunya. Se'n podrien organitzar a diversa escala: local, comarcal, de país... Caldria preparar-los bé. I els participants haurien de demostrar maduresa. Però són necessaris.

Des de *Catalunya Cristiana* voldríem que els articles d'aquesta secció contribuïssin a aquesta necessària reconciliació.

BARCELONA

La teologia de la bellesa en sant Bonaventura

■ Conferència de fra Paolo Martinelli a la Facultat de Teologia de Catalunya

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

Fra Paolo Martinelli, *o.f.m.cap.*, doctor en Teologia Dogmàtica i president de l'Institut Franciscà d'Espiritualitat de la Pontifícia Universitat Antonianum de Roma, va ser recentment a Barcelona per parlar sobre la teologia de la bellesa en sant Bonaventura. Tot i que fra Martinelli va confessar que no era cap expert en sant Bonaventura, el cert és que el seu discurs, íntegrament en italià, transmetia força i passió, i que no va deixar indiferent el nombrós auditori que l'escoltava.

El frare caputxí va deixar clar que «el panorama teològic actual té més necessitat d'una estètica teològica que no pas d'una teologia estètica. Té més necessitat de repensar tota la teologia en clau estètica que no d'un capítol adjunt de teologia sobre la bellesa de Déu. (...) És en aquesta línia que em sembla que s'ha de descobrir l'actualitat de l'obra bonaventuriana: no tan sols la bellesa com a tema teològic, sinó l'estètica com a nou (i antic) horitzó de pensar la revelació cristiana en el seu conjunt». Per això, va subratllar que «com més ens apropem a Déu, més augmenta l'experiència de la bellesa». I afegia: «La bellesa de Déu, justament per la seva incommensurabilitat, és l'única realitat que està en grau de satisfer el desig que habita en el cor de l'home, creat a imatge i semblança de Déu.»

Fent referència a les fonts bonaventuranes, el conferenciant va recórrer a Von Balthasar, que afirma que en Bonaventura hi ha «una experiència originària» que determina, en darrer lloc, l'estructura del

Fra Martinelli entre el Dr. Armand Puig i fra Josep Manuel Vallejo.

seu pensament: que s'ha d'individuï dins del carisma franciscà i, al capdavant, dins de l'experiència dels estigmes rebuts a la muntanya de la Verna pel sant d'Assís. Per a Martinelli, «aquesta correspondència verificada entre Crist i Francesc constitueix per a Bonaventura l'ideal cristià com a tal i el cor de l'experiència estètica; cada persona ha de desitjar esdevenir perfectament conformada al crucificat de la mateixa manera com l'amor de Crist transformà Francesc en la seva mateixa imatge. El model teològic que l'estètica bonaventuriana proposa està preocupat per unir de manera indissoluble l'especulació de la vida cristiana en tensió cap a la santedat». Segons fra Martinelli, «és evident la necessitat radical de descobrir el nexa entre teologia i santedat, entre el contingut objectiu de la fe, universal i etern, i l'apropiació subjectiva, històricament determi-

nada i fora de tota deducció. (...) La bellesa constitueix el segell indeleble del trobament entre el do de la veritat de Déu i la llibertat del creient. En aquest punt, Bonaventura se'n presenta com un autor de gran actualitat».

El professor Paolo Martinelli va explicar que «la paradoxa del mètode bonaventurà ens permet afirmar que la il·luminació de la revelació des de dalt aclareix i fa intel·ligible en el misteri fins i tot el camí des de baix, aquell camí ascensional, des de les criatures fins a la bellesa suprema: el món, l'home i Crist. Per a Bonaventura, el que uneix l'element espiritual al material és la llum, de manera que aquesta resulta particularment pròxima al concepte de bellesa. La bellesa en el seu recorregut ascensional va unida al concepte de temps i del devenir de les generacions; una bellesa tal, però, només pot ser cop-sada en la seva totalitat, de manera que l'home no en pot disposar».

Bonaventura defineix la persona com un ésser que tendeix al coneixement de la bellesa: «L'home, que és fet per a la bellesa, aclareix el propi enigma només a la llum de la realitat escatològica en la qual s'acompleix allò pel qual el seu cor ha es-

tat fet», deia fra Martinelli. «Crist redimeix, il·lumina, reconduïx, mesura i orienta: en això rau la seva bellesa. En la mesura que ho orienta tot, ell és la bellesa summa. En el camí de l'home per assolir la seva plenitud amb Déu, la forma de la bellesa inferior a poc a poc s'ha d'abandonar per aquella superior; però les formes espirituals de la bellesa són, cada cop més, amagades a l'home terrenal; per això l'ascensió cap a Déu pot ser representada com el refús de tot el que hi havia abans.»

Fra Paolo Martinelli va posar en relleu que «qui troba la bellesa no pot reaccionar amb interès (instrumental), sinó amb sorpresa admiració. El subjecte pot comprendre aquesta bellesa i la seva gratuïtat només a través d'un cor pur, que respongui amb amor a l'amor, amb gratuïtat a la gratuïtat revelada». El conferenciant també va voler subratllar un element de gran actualitat de Bonaventura: «Cal retrobar l'educació a la sorpresa per la bellesa per tornar a percebre la glòria del signe de Crist vivent en l'Església. La bellesa de Déu és conseqüència de la seva glòria, de la comunicació amorosa que ha fet d'ell mateix, esdevenint home, morint per nosaltres i ressuscitant. El cristianisme es manifesta així assenyalant de manera condicionada no per la indigència de l'humà, sinó pel fulgor i per l'atractiu de la bellesa gloriosa de la revelació. No és la por que ens impulsa vers Crist, sinó l'atractiu d'una bellesa que sí, ens purifica fins a l'íntim.»

Com a conclusió, el conferenciant va assenyalar «el misteri de la creu com a lloc paradoxal en el qual la bellesa de Déu es comunica sensiblement al món. El misteri de la creu expressa en síntesi la paradoxa de la bellesa de Déu en la deformitat de la creu. Aquí és on l'estètica bonaventuriana troba el seu acompliment: Crist crucificat, com a bellesa deformada, manifesta la suprema bellesa, la de Déu que s'humilia per amor. Aquí es comprèn també la pobresa de Crist llegida per Bonaventura en clau estètica i la seva centralitat en l'espiritualitat franciscana: aquesta és així per causa de l'amor».

Sant Pau, una vida d'aventura

R.M.J. / Barcelona

El 24 de març es va presentar a Llibreria Paulines, de Barcelona, el DVD *Pau, aventurer de la fe*. Aquest DVD narra la vida de Pau, en dibuixos animats, en vuit episodis que segueixen fidelment el llibre dels Fets dels Apòstols i les cartes paulines. El DVD, juntament amb la guia didàctica que l'acompanya, esdevé una eina ben útil per a catequistes, pares, professors o animadors pastorals. La presentació del DVD, a càrrec de Mn. Enric Termes (delegat diocesà de Catequesi de l'arquebisbat de Barcelona) i de Quique Fernández (catequista i animador bíblic), va començar amb el visionat dels dos primers capítols.

Mn. Enric Termes va destacar que Pau és un «petit gran desconegut, tot i que és el personatge que més llegim a les nostres celebracions. Coneixem la seva doctrina... i la seva vida?». Per això va dir que «no podem quedar-nos només amb el DVD; cal anar a les fonts», i va assenyalar que «cada instrument té el seu pro-

pi llenguatge, amb unes característiques que cal conèixer i saber fer servir». Mn. Termes va explicar que els capítols d'aquest DVD, editat per Paulines, formen una unitat i aporten «elements d'aventura. Tots tenim la nostra "pel·lícula" de la vida de Pau i aquest DVD ha accentuat els elements d'aventura per fer-lo encara més atractiu». Un dels aspectes que va lloar és que el DVD estigués editat en català, així com en castellà, portuguès i francès. Mn. Termes va constatar que «la catequesi la fem acompanyats i aquí és on rau la gràcia, i per això aquest DVD guanya si la projecció és acompanyada. Primer hem de veure nosaltres la pel·lícula, haver-la reflexionat i aprofundit, perquè és un instrument per portar algú a Jesús».

Quique Fernández va aprofitar la seva intervenció per preguntar: «Bíblia a la catequesi? No hi ha una presència de la Bíblia a la catequesi, per què?» I responia: «En tenim una manca important, molt clara i simptomàtica.» En aquest sentit, recordava que «a la guia del catequista

del nou catecisme de la Conferència Episcopal Espanyola, *Jesús és el Senyor*, diu que mai no s'hauria de fer catequesi sense la Paraula de Déu... La Bíblia hauria de ser el primer llibre de catequesi!». Sobre la figura de Pau, va destacar que «és un dels escriptors més importants de la Paraula de Déu, de la Bíblia. Sant Pau i els seus textos ens donen moltes claus per entendre els llibres anteriors». També va alertar sobre el perill de fer una lectura fonamentalista de la Bíblia: «És la història d'un poble, en una determinada època en què les gestes, els guerrers, eren els protagonistes. La Bíblia presenta diferents gèneres literaris, entre ells l'èpica. La història de la salvació és una pedagogia de Déu. La Bíblia és una

En primer lloc, Mn. Enric Termes; al fons, Quique Fernández.

catequesi. Cal llegir tota la Bíblia, també sant Pau, no al peu de la lletra.»

I encara aquest animador bíblic va afegir una reflexió més: «Pau és un personatge que es pot fer simpàtic i atractiu per als nens. Sant Pau sempre treballa en equip, homes i dones, i això és molt important. És un personatge èpic perquè té unes vivències i una valentia que el porta fins al martiri. Sant Pau és per als nens com una mena d'«Indiana Jones»».

SOLSONA

El Miracle estrena les obres de reforma

■ Més de 300 persones van participar en la benedicció de Rams

Ramon Estany
El Miracle

El diumenge de Rams, el santuari solsonenc del Miracle va obrir les portes després de diverses setmanes d'obres durant les quals va estar tancat al culte. Gràcies a una subvenció de 260.000 euros corresponents a l'1% cultural, i amb la col·laboració de l'Ajuntament de Riner i del monestir de Montserrat, la vella església del Miracle ha estat embellida, s'hi han reparat les filtracions d'aigua, la teulada, l'erosió dels ornaments, i s'han millorat les cobertes, la instal·lació elèctrica i les gàrgoles.

L'actuació més espectacular correspon, però, a les façanes de l'interior del temple, que s'han pintat amb un color vermellós granat, cosa que ressalta les columnes del temple i millora la il·luminació de tot el conjunt, inclòs l'altar barroc. A més, s'ha arranjat l'entorn de la part inacabada del santuari, amb un passeig que permetrà l'accés per la porta de la nau central.

Els visitants i fidels del veïnat que es van apropar al Miracle el diumenge de Rams van poder gaudir d'una església que semblava nova. «Ha quedat molt maca, l'església. Nosaltres procurem seguir totes les festes del Mi-

Ramon Estany

racle perquè el meu marit és de Su», afirmava Rosa Solé, de Solsona. «Ha quedat molt bé, feia temps que ho esperàvem, penso que el Miracle és com Montserrat, però en petit», deia al seu torn Carme Solé, també de Solsona. També Ramon Pasada, de Solsona, valorava molt gratament la reforma: «Ara es veuen els relleus i tot el que és de pedra. Ho trobo molt encertat i t'adones d'aspectes que abans no es veien.» «Ha quedat molt bonica i ha canviat molt de com era abans, té una nova semblança», afegia Florenci Sanromà, d'Igualada. I Imma Capdevila, de Riner, comentava que «ha quedat molt maco. Convenia perquè estava molt abandonat. S'hi ha fet un bon treball».

A les dotze del migdia, els frares de la comunitat benedictina del Miracle van oficiar la benedicció de Rams a la plaça

del Santuari. Acte seguit, tothom es va dirigir en processó cap a l'església del santuari, on va tenir lloc l'eucaristia del Diumenge dels Rams, amb la lectura de la Passió.

En l'homilia, el pare celebrant va voler recordar el sofriment que hi ha arreu del món amb tantes persones que pateixen.

Conferència del P. Teófilo González sobre «el camí de Bernadeta»

Anna Vidal / Solsona

El diumenge 29 de març al Seminari de Solsona, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes es va agermanar al voltant del P. Teófilo González, personalitat molt coneguda, responsable de la relació en l'àmbit espanyol i català dels pelegrinatges a Lourdes. Aquest any a partir de la selecció de quatre moments de la seva vida, després del Camí del Jubileu de l'any passat, es proposa *El camí de Bernadeta*. Les exposicions seran importants pels interrogants que es plantejaran als pelegrins sobre: discerniment de la vocació; la vida en l'Església; l'Eucaristia; el servei. Una bona proposta per a la santedat.

El P. Teófilo va oferir una conferència en què va mostrar acuradament la bellesa de la vida de Bernadeta: el seu desig d'introduir-se en el Catecisme per rebre Jesús-Eucaristia —una fita en la seva vida—, així com la relació dòcil amb la Senyora, amb el dolor i amb la malaltia, tot des d'una humilitat fascinant. La Jornada va acabar amb la celebració de l'eucaristia.

BARCELONA

Càritas ha atès un 15% més de persones

Redacció / Barcelona

En el primer trimestre del 2009 Càritas ha atès 22.893 persones. L'increment de l'atenció, si es compara amb el primer trimestre de l'any 2008 (19.902 persones ateses), és d'un 15%.

Càritas constata en aquest mateix període un creixement notable de les demandes per cobrir necessitats bàsiques. En conseqüència, les ajudes econòmiques que

ha fet Càritas relacionades amb l'alimentació han augmentat d'un 113%, mentre que en les relatives a l'habitatge (lloguers, relloguers, deutes de subministraments) l'increment és del 54%.

Es constata que el creixement de l'atur entre les persones que s'han adreçat a Càritas ha estat un factor determinant a l'hora de demanar ajuda. Per aquest motiu, la demanda inicial que fan a l'entitat és de feina.

Càritas detecta un descens en les ofer-

tes laborals que arriben a l'entitat, bàsicament relatives a tasques de treball domèstic i d'atenció a les persones (ancians, infants). També es detecta la reducció en les jornades laborals d'aquest tipus de feina, o el fet que les famílies, per reduir despeses, prescindixen d'aquests serveis.

Càritas alerta que la situació de les famílies, on no hi ha possibilitat de subsidi o aquest ja s'ha exhaurit, és de total indefensió.

Les persones que s'han adreçat a Càritas viuen en els territoris de les tres diòcesis —Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa—, que abracen les comarques del Barcelonès, Baix Llobregat, Vallès Oriental i Occidental, el Garraf, Alt Penedès, part del Maresme i de l'Anoia.

Aquestes són algunes dades i tendències que Càritas constata en el primer trimestre del 2009 i que s'ampliaran al juny en la presentació de la Memòria anual.

Creu de Sant Jordi per a entitats d'Església

Redacció / Barcelona

La Generalitat de Catalunya ha concedit la Creu de Sant Jordi en l'edició d'enguany a Mn. Manuel Pousa i a dues entitats vinculades a l'Església catalana, el Museu Geològic del Seminari de Barcelona i la Fundació Ajuda i Esperança. El guardó vol reconèixer la tasca que Mn. Pousa, més conegut com a pare Manel, duu a terme des de fa més de trenta anys a favor dels exclosos de la societat, sobretot pel que fa als interns dels centres penitenciaris. En el cas del Museu Geològic del Seminari —del qual Mn. Francesc Nicolau, col·laborador de la secció de «Ciència» d'aquest setmanari, n'és el subdirector— la Generalitat n'ha volgut

descatar la tasca científica, especialment en l'àmbit de la paleontologia, i el fet de ser una institució pionera en l'estudi de la geologia a Catalunya. Pel que fa al tercer guardonat, Fundació Ajuda i Esperança, la concessió de la Creu de Sant Jordi vol ser un reconeixement al servei d'ajuda personal que ofereix per via telefònica l'anomenat Telèfon de l'Esperança.

D'aquesta manera el govern català reconeix la tasca que des de l'Església es fa en àmbits molt diversos de la societat. La cerimònia de lliurament de la Creu de Sant Jordi, que enguany ha estat concedida a un total de 27 persones i 15 entitats, tindrà lloc el dia 21 d'abril al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat.

Pelegrinatge a Roma presidit pel cardenal LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH, arquebisbe metropolità de Barcelona, amb motiu de la cloenda de l'Any de Sant Pau

DEL 24 DE JUNY A L'1 DE JULIOL

PER A MÉS INFORMACIÓ
Associació d'Amics de Catalunya Cristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona,
Tel. 934 092 700
Fax 934 092 775

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- **principat
ràdio**
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

GAIREBÉ 700 PERSONES VAN VOLER COMPARTIR EN UNA GRAN FESTA ELS 50 ANYS DE L'ENTITAT

Mans Unides celebra el seu aniversari a Montserrat

Conxita López Torres

El dissabte 28 de març els voluntaris de les delegacions de Mans Unides amb seu a Catalunya van celebrar el 50è aniversari. Un dia gris i plujós no va desanimar les gairebé 700 persones que van participar en aquesta celebració, en representació de tots els voluntaris que al llarg de mig segle han treballat per la solidaritat.

Als porxos de la plaça de Santa Maria, les presidentes de les delegacions catalanes de Mans Unides donaven la benvinguda i lliuraven els fulards i les xapes que distingirien el grup d'altres pelegrins. Va ser un moment amb nombroses mostres d'alegria pel fet de retrobar-se amb tanta gent coneguda i amiga. Les salutacions i abraçades van ocupar una bona estona.

L'eucaristia va ser presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i concelebrada pel pare abat de Montserrat i gairebé la totalitat dels bisbes de Catalunya, a més d'un bon nombre de preveres que acompanyaven els voluntaris, en un gest clarament de suport i de reconeixement al treball de Mans Unides.

El cardenal Martínez Sistach va recordar en l'homilia els trets identificatius de Mans Unides: lluitar contra la fam, no sols de pa, sinó també de cultura i de Déu; conscienciar la societat sobre aquest fet i cercar recursos per finançar projectes de desenvolupament. També va dir que «quan els cristians volen agrair alguna cosa a Déu, sovint ho fan a través de la seva mare, lògic, per tant, que aquesta celebració tingui lloc al santuari de la Mare de Déu de Montserrat». Després va comentar l'evangelí de les noces de Canà, tot fent un paral·lelisme entre l'actitud de la Mare de Déu i Mans Unides. Entre altres coses, va dir: «Maria va acceptar la invitació a un fet social. Els cristians estan presents en la societat i les seves institucions, per a impregnar-les de l'amor de Déu.»

«La presència de Maria a les noces —va afegir el cardenal— va ser una presència atenta a tot el que succeïa al seu voltant. Mans Unides està atenta a les necessitats del món. La presència de Maria va ser una presència solidària, igual que fa Mans Unides, que se solidaritza amb els pobres del món sense cap mena de discriminació per raó de raça, llengua...»

En acabar l'Eucaristia, els voluntaris es van congregar a la plaça. La pluja, generosa en aquell moment, va dificultar una mica l'acte, però tot i així, es va continuar amb el programa previst. Maria Balart, delegada de Tortosa, amb veu forta i clara, amb convenciment i entusiasme, va llegir el manifest que fa 50 anys les dones d'Acció Catòlica llançaven al món, *Declarem la guerra a la fam*, que els participants a la trobada van escoltar aixoplugats amb paraigües, impermeables i sota el porxo de la plaça, i que van corroborar amb un fort

aplaudiment. Després de la lectura del manifest, Montserrat Graner, de la delegació de Sabadell, va explicar que la Cobla Contemporània ha compost una sardana titulada *Mans Unides*, que es va presentar el diumenge 29 a la plaça Marcet de Sabadell.

Tampoc l'Esbart Dansaire L'Om de Llanars del Ripollès no es va fer enrere pel mal temps, i suportant la pluja va ballar unes bellíssimes danses.

Tot seguit, en una gran sala dels baixos del restaurant on més tard va tenir lloc el dinar, la germana benedictina Teresa Forcades va pronunciar una conferència magistral sota el títol *Tot és relatiu menys Déu i els pobres*. Abans, Rosa Pradas, delegada de Barcelona, es va adreçar als assistents en un capítol d'agraïment a moltes persones, però sobretot als voluntaris de Mans Unides, paraules que van ésser interrompudes una vegada i una altra per forts aplaudiments. Seguidament es va llegir la carta que el bisbe Pere Casaldàliga va enviar per a

l'esdeveniment, i finalment, Begoña de Burgos, presidenta nacional de Mans Unides, va saludar i felicitar els assistents per la tasca feta.

Durant l'exposició de la seva conferència, la Gna. Teresa, en un to molt agradable i proper, i amb un llenguatge clar, va captivar l'auditori que omplia la sala de gom a gom. Va destacar la predilecció de Déu pels pobres, va recordar amb xifres i exemples prou clars la magnitud de la pobresa avui dia, i va explicar que el problema de la fam al món «no és un problema de recursos, sinó de voluntat política, atès que es produeixen recursos suficients perquè tothom estigui ben alimentat». El públic assistent va aplaudir amb entusiasme la conferència així

com les respostes que va donar a les preguntes que li van formular. L'acte va acabar després de dinar, amb unes paraules d'agraïment per part de la presidenta nacional de Mans Unides. Finalment, Pilar Menéndez, delegada de Lleida, va comunicar que la Paeria ha concedit la Medalla de la Ciutat a Mans Unides de Lleida, en el seu 50è aniversari, i que els serà lliurada en el transcurs de la Festa Major d'enguany.

Aquesta celebració va suposar un dia de festa per a Mans Unides i de gran satisfacció per part dels voluntaris, pels 50 anys de solidaritat i lluita contra la fam al món. Però, també, d'una gran preocupació, perquè la pobresa, la fam i la manca d'oportunitats creixen dia rere dia. Per això la gran festa de Mans Unides s'esdevindrà el dia en què, solemnement, se'n proclami la dissolució perquè ja no siguin necessaris els seus serveis. El dia en què els governs de torn dels diferents països hagin dotat els seus països de les infraestructures necessàries perquè els seus ciutadans puguin gaudir d'una vida digna. Però mentre no arriba aquest dia tan desitjat, Mans Unides continuarà treballant i, lògicament, complint anys de solidaritat.

TORTOSA

Gran festa diocesana

■ El Seminari de Tortosa va acollir les 500 persones que van participar en la trobada diocesana

Víctor-Manuel Cardona
Tortosa

Prop de cinc-centes persones van participar en la tercera trobada diocesana que ha tingut lloc durant el pontificat de Mons. Xavier Salinas a la diòcesi de Tortosa. Una trobada que va valer per reafirmar els lligams de comunió entre les diferents parròquies amb el pare i pastor de la diòcesi, el bisbe, i per recordar i animar a continuar en la tasca que l'Església des del començament està fent en la societat: parlar de Déu, oferir el Crist, servir els germans, ajudar els necessitats i presentar amb humilitat els problemes de la societat des de la perspectiva de Crist.

La jornada es va viure festiva i agermanadora des del primer moment. La inscripció ja va valer per trobar-se, saludar-se, recordar i presentar amics i companys de servei en la missió de l'Església diocesana.

Al saló d'actes del Seminari, on es va fer la trobada, va tenir lloc la benvinguda que va fer Mons. Xavier Salinas i el vicari general de la diòcesi, Mn. Josep-Lluís Arín. La pregària va ser presidida pel mateix bisbe, el qual va centrar la jornada recor-

dant la presidència del Crist i la missió dels batejats en el servei a la societat i a tota la humanitat des de la força que ens dona la fe.

Mn. Arín va explicar el mètode de la *lectio divina* per poder treballar personalment i en grup la Paraula de Déu, per poder aprofundir en el missatge cristià i conèixer així millor la crida de Déu a tots els creients i en concret a cadascun dels batejats.

Després va tenir lloc el moment dels tallers. En arribar, a cadascú se li donava un número que pertanyia a un taller. Onze en total. En cada taller es presentava el que l'Església fa per la societat. En concret cada delegació diocesana presentava el servei que fa a la diòcesi, a les parròquies i als pobles que hi ha al nostre bisbat. Càritas, catequesi, joventut, ensenyament, Mans Unides, missions, moviment de joves, moviment d'adults, etc. anaven comentant i presentant el seu treball i demanant també l'ajuda de tots els qui poden comprometre's, des de la fe, en aquest servei a l'Església i a la societat.

L'experiència va ser molt enriquidora i va permetre que gent de totes les parròquies es trobessin en les diferents realitats diocesanes i també amb gent de diferents

Gent d'arreu de la diòcesi es va aplegar a Tortosa.

pobles que viuen la fe i ofereixen un servei humil i preciós a la nostra societat.

Després d'un breu descans al saló d'actes va tenir lloc la conferència que va pronunciar el professor de la Universitat de Navarra Juan Luis Lorda. La temàtica va ser la mateixa: el que l'Església ofereix a la societat. El ponent, ajudant-se de textos bíblics, patristics i després del Concili Vaticà II, va mostrar la continuïtat i el treball que l'Església sempre ha fet i fa a favor dels pobres, dels necessitats, de tota persona humana i també a favor de tota la societat.

El moment dels passadissos també va ser molt important. Conèixer gent nova, comentar les inquietuds pastorals, parroquials i de la societat, veure les aportacions que cada persona o grup o moviment fa... En definitiva, van ser moments intensos de convivència i d'engrescament, d'en-

fortiment i de compromís impulsats per la força de l'Esperit, la presència del Crist i la vida de comunió amb tots els diocesans.

El moment central va ser el de l'Eucaristia que va presidir el bisbe diocesà, Mons. Xavier Salinas, amb el qual van concelebrar prop de trenta sacerdots. Els cants, la preparació litúrgica, el clima de pregària i germanor van propiciar una celebració reeixida en què l'alegria de saber-se fills estimats del Pare va brollar amb naturalitat de l'ambient celebratiu.

En l'homília el bisbe Xavier Salinas va recordar la centralitat del Crist per al cristià i el camí de la pregària, dels sagraments i de la mateixa Església per poder-nos trobar amb Ell. Als menjadors del Seminari va tenir lloc el dinar de germanor en el qual la conversa distesa i la companyia van arrodonir plenament la gran festa diocesana.

El temple de Campredó celebra 25 anys

V.M.C. / Campredó

Durant la setmana del 14 al 22 de març la parròquia de Sant Joan Baptista de Campredó va organitzar tot un seguit d'actes religiosos, culturals i lúdics per celebrar el 25è aniversari de la benedicció i inauguració del temple parroquial, obra de l'arquitecte Xavier Martí i de l'artista gironí Domènec Fita.

Era el 18 de març de 1984 quan, ja acabades les obres del nou temple començades el 1981, es beneïa i inaugurava el nou temple parroquial pel qui en aquell moment era bisbe de Tortosa, Ricard Maria Carles. L'edifici és una planta de creu grega, sense cap columna que pugui tancar la vista, i al centre de l'edifici té una piràmide que s'eleva aïrosa cap al cel,

recordant la resurrecció de Crist. Al mateix lloc, però a l'interior, té una altra piràmide invertida feta per 1.160 peces de colors que dona llum a tot l'edifici.

L'edifici va ser pensat i projectat per Mn. Joaquim Blanch, en aquell moment rector de la parròquia i durant molts anys corresponsal a Tortosa de *Catalunya Cristiana*, i l'arquitecte Xavier Martí. L'artista Domènec Fita va ser qui va dissenyar les piràmides, la preciosa portalada d'entrada a l'edifici —que és una breu història civil i religiosa del poble— i els vitralls que envolten tota la creu i que són l'admiració

La celebració va ser viscuda molt intensament.

de propis i forasters.

Una data tan destacada per a la parròquia i per al poble no va voler ser oblidada pel consell parroquial i pel rector. La setmana central de les celebracions va començar el dia 14 amb el lliurament de premis als més de 70 xiquets i xiquetes del poble que van participar en els concursos de dibuix i redacció que es va organitzar des de l'escola. Acte seguit es va fer la inauguració de l'exposició commemorativa d'aquest 25è aniversari: fotos i plànols dels primers projectes, de la deïxa que va fer la família Escardó Valls, de la construcció, obres del grup de labors i manualitats del poble, restes arqueològiques iberes i romanes trobades al terme, treballs dels alumnes del col·legi d'educació especial Verge de la Cinta que té la seu al terme de la parròquia i una bona mostra de pintura d'artistes locals i de fora. Una exposició que va poder ser visitada durant tota la setmana i a la qual va acudir molta gent del poble i de fora. Per acabar aquests actes la

banda municipal de música de Tortosa va fer un concert que va acabar a la plaça amb un vermut popular. Durant la setmana es van celebrar cada nit conferències sobre diferents temes i una celebració comunitària de la penitència.

El dissabte 21 començava amb un parc infantil en què s'ho van passar molt bé els nens i nenes de la parròquia i amics que van venir de fora. La xaranga animava els jocs i el concurs popular de truites que es va fer i degustar. A la tarda va tenir lloc l'actuació de Quico el Cèlio, el Noi i el Mut de Ferreries, grup folklòric i popular de les terres ebrenques; la projecció d'un *power point* sobre *L'estructura arquitectònica del temple*, fet per l'estudiant d'arquitectura Cristina Bestatén; una taula rodona en què van participar el bisbe de Tortosa, l'alcalde de la ciutat, el rector que estava en la construcció del temple, l'arquitecte, l'aparellador, el constructor, el pedani i el rector actual. En acabar es va inaugurar la il·luminació de la façana principal, es va fer un correfoc i es va acabar amb un castell de focs artificials.

El diumenge 22 es va celebrar la missa presidida pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, i concelebrada pel rector actual i anteriors i amb la participació de moltíssima gent. Ara ja s'estan preparant els altres jubileus per tal que tots els membres de la comunitat campredonenca puguin celebrar i reviuir en el cor l'alegria de ser cristians i pertànyer a l'església.

BALCLIS
BARCELONA

Compramos al contado

JOYAS ANTIGUAS, RELOJES, ORO-PLATA

Valoraciones gratuitas
Repartos de herencia
Visitas a domicilio

Rosselló, 227 Barcelona t 93 218 40 09 www.balclis.com

TARRAGONA

Una onada d'infants de catequesi «envaeix» Reus

Redacció

Reus

El dissabte 28 de març, l'arxiprestat de Reus va organitzar la Trobada d'Infants de la Catequesi sota el lema «Som testimonis!... com sant Pau» al santuari de Misericòrdia. La trobada es va iniciar a les deu del matí, al capdamunt del passeig Misericòrdia, on més de 500 infants, juntament amb els seus catequistes i els mossens de les diverses parròquies de la ciutat de Reus, es van atrevir a desafiar el mal temps per fer, juntament amb l'apòstol Pau, el viatge cap al santuari. L'onada d'infants cantant pel carrer va fer encuriosir més d'un vianant matiner.

Arribats al santuari, van rebre la calorosa benvinguda per part dels mossens, tot encomanant a Déu la trobada amb una pregària. Tot seguit, cada parròquia va col·laborar a completar els diversos viatges que va fer l'apòstol Pau com a missioner i testimoni de Jesús, i van descobrir davant d'un gran mapa del Mediterrani les moltes ciutats que sant Pau va evangelitzar.

Després d'aquesta activitat, als in-

El grup Bufanúvols va posar música i ball a la trobada.

fants els esperava una estona de balls i danses jueves, cants i contes a càrrec del grup Bufanúvols, que va fer aixecar i ballar tots els infants i catequistes pel parc del santuari.

El cel enfosquit anunciava pluja, i així fou, les primeres gotes es manifestaven sobre la ciutat i tots els participants de la trobada entraven a dins al santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia, ocupant completament la nau.

Va ser un moment d'autèntica poe-

sia. Tots els infants de la catequesi de la ciutat de Reus, com la pastoreta, entraven a la presència de la Mare. Molts era potser el primer cop que es trobaven davant de Maria, i va ser un moment molt especial: el silenci, els cants i l'escolta atenta van donar pas a l'explicació de la història de l'aparició de la Mare de Déu per part de Mn. Antoni Roquer i la Mireia (nena de la catequesi).

Tot seguit els infants van cantar i ballar segon el so de la melodia *Pau, el missatger valent* i s'acomiadaren amb la pregària de l'Avemaria.

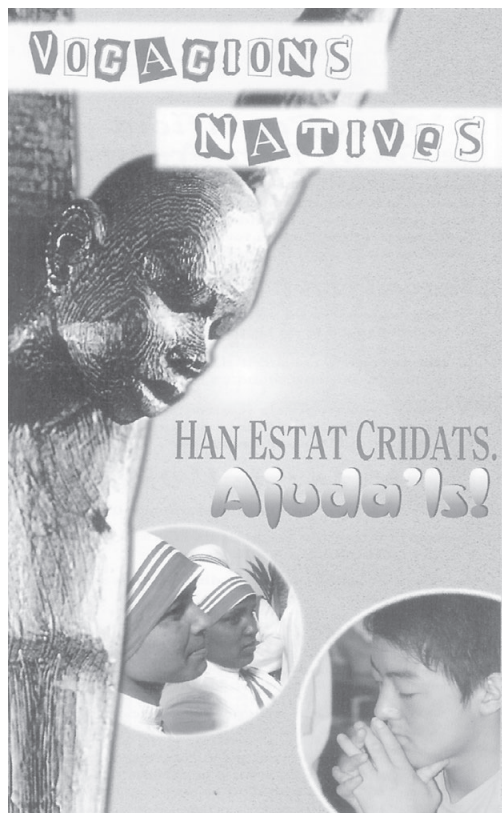
Homenatge als sacerdots que celebren noccs d'or i d'argent

J.B. / Tarragona

En el marc de la Jornada Presbiteral, la catedral de Tarragona va celebrar la Missa Crismal del Dilluns Sant, presidida per l'arquebisbe, Mons. Jaume Pujol, i concelebrada per la majoria del presbiterat diocesà, amb assistència de representants de diferents comunitats religioses de la diòcesi i un bon nombre de fidels.

Com és habitual es va procedir a la consagració del crisma i la benedicció dels sants olis. Com també és costum, es va homenatjar, amb lliurament d'un senzill obsequi, els preveres que enguany compleixen noccs d'or o d'argent de la seva ordenació sacerdotal. Celebren els 50 anys de sacerdoci: Mons. Víctor de la Peña (bisbe emèrit de Requena, Perú); Mn. Josep Cabayol Magriñá, absent per la seva condició de missioner a Rwanda; Mn. Josep M. Ferré Castelló, Mn. Vicenç Morera Bori, Mn. Josep Ollé Gibert i Mn. Xavier Piqué Gelonch. Els qui celebren les bodes de plata són: Mn. Xavier Morell Rom, Mn. Josep Moreno Espinosa, Mn. Pere-Lluís Ramon i Martori i Mn. Rafael Serra Abellà.

La jornada sacerdotal va continuar al Seminari Pontifici, on el Dr. Jordi Giró, professor de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull, va pronunciar una conferència sobre *Carles Cardó: un sacerdot que interpel·la l'Església catalana del segle XXI*.

LES VOCACIONS NATIVES NECESSITEN LA NOSTRA AJUDA

«Demano al Senyor, que ell permeti i concedeixi a tota l'Església que ningú cridat pel Senyor al sacerdoci o a la vida religiosa en terres de Missió, en les Esglésies naixents, en quedi exclòs per manca de recursos materials o econòmics.» (Joan Pau II)

L'OBRA PONTIFÍCIA DE SANT PERE APÒSTOL:

- Està estesa per tota l'Església universal.
- Anima totes les comunitats cristianes perquè col·laborin amb les Esglésies joves.
- Ajuda en les necessitats ordinàries dels seminaris i noviciats.

COM AJUDAR-HI?

- Oració: demanant a Déu per la fidelitat i perseverança dels qui ha cridat.
- Sacrifici: oferint per aquestes vocacions el treball de cada diòcesi.
- Almoïna: col·laborant en la col·lecta de la Jornada; finançant, totalment o parcialment, una «beca» a favor d'una d'aquestes vocacions.

DIUMENGE 26 D'ABRIL DEL 2009

El creixement de les vocacions no ha estat proporcional a les ajudes rebudes. Això significa que les mancances s'han incrementat:

✓ L'obra de Sant Pere Apòstol sols pot ajudar parcialment un de cada 4 seminaristes

✓ Alguns seminaris han de tancar per manca d'aliments per als seus seminaristes

✓ Els falten formadors i professors suficientment preparats

✓ Necessiten mitjans materials per a la formació adient: llocs d'estudi, aules, capelles...

UNA BECA SENCERA
2.000 €
els sis anys de formació d'un seminarista.

MITJA BECA
1.000 €
tres anys de formació d'un futur sacerdot.

UN CURS
350 €
un curs acadèmic d'un seminarista o novicià.

UNA ALTRA QUANTITAT
Transferència bancària al següent compte de O.M.P.
2100 3282 63 2500015820

AMB LA VOSTRA COL·LABORACIÓ
ajudaren a crear i mantenir seminaris, noviciats i centres de formació.

PER A INFORMACIONS i DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions de:

08221 TERRASSA
C/ Església, 16, 2n-3a
Tel. 937 337 095
www.bisbatdeterrassa.org

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014
www.arqbcn.org

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639
www.bisbatlleida.org

25700 SEU D'URGELL
Casa del Bisbat
Tel. 973 350 054
www.bisbaturgell.org

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 449 176
www3.planalfa.es/obtortosa

08980 SANT FELIU LLOB.
Pl. De la Vila, 11, 1r-1a
Tel. 936 327 630
www.bisbatsantfeliu.org

43003 TARRAGONA
C/ Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412
www.arquebisbattarragona.cat

17004 GIRONA
Pl. Del Vi, 2
Tel. 972 412 720
www.bisbatgirona.cat

25280 SOLSONA
Pl. Palau, 1
Tel. 973 480 619
www.bisbatsolsona.org

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655
www.bisbatvic.com

VIC

Carta pastoral sobre el sagrament de la Penitència

X.B. / Vic

Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, va publicar per Quaresma una carta pastoral amb el títol de *Reconcilieu-vos amb Déu*, centrada en el sagrament de la Penitència «imprescindible en l'itinerari de la revitalització de la nostra vida cristiana», com afirma en la introducció. La carta és continuació del seu magisteri al Full Diocesà en temps de Quaresma i de la carta adreçada al clergat diocesà l'any passat sota el títol *Quaresma, temps propici de reconciliació*.

El bisbe considera que «no podem eludir les dificultats que avui tenallen la pràctica d'aquest sagrament. La dificultat primera i fonamental és la de la manca de fe: hi ha el perill que perdem el sentit clar de la identitat de Déu i del pecat».

En el primer capítol es parla de l'origen del sagrament, de la possibilitat de perdó després del Baptisme en la història de l'Església primitiva. A continuació el bisbe aborda la realitat del pecat personal, Déu ric en misericòrdia, la reconciliació en l'Església i la consideració del sagrament de la conversió i de la misericòrdia.

Un tema important es tracta en el capítol sisè sobre les formes del sagrament de la penitència, que han tingut sempre dues constants: l'Església és mitjancera del perdó sacramental i l'Església no ha donat mai el perdó sense saber el que perdona i si el penediment és sincer en el cor i en la vida del pecador penitent: «Per això la confessió dels pecats i l'expressió del penediment són dos elements constitutius del sagrament de la Penitència; sense aquests no es pot donar el perdó sacramental que reconcilia amb Déu i amb l'Església.»

En el capítol següent es repassa l'estructura del sagrament, els actes del penitent i del ministre. I en el vuitè aborda el tema de la celebració comunitària de la penitència, recordant que «aquella pràctica en què es dona l'absolució col·lectiva o individual sense la confessió íntegra i sincera dels pecats per part del penitent no està d'acord amb la realitat del sagrament de la reconciliació; per això revesteix un caràcter d'excepció i, per tant, no és de lliure elecció per part del prevere (...), en el cas del pecat mortal, no hi ha validesa sense confessió —repeteix— humil, sincera i íntegra». En el darrer capítol aborda la relació del sagrament de la penitència en la vida del creient, tot recordant que és vigent el manament de confessar els pecats mortals una vegada l'any, en perill de mort i si s'ha de combregar.

En la conclusió, Mons. Romà encomana «especialment als rectors i als preveres de la diòcesi aquesta tasca de no defallir a anunciar l'evangeli de la reconciliació, a ensenyar el que l'Església creu i a practicar el que ensenya. Són ben conscient que no són moments de grans fruits pastorals i espirituals, però sí que són moments de sembrar bona llavor». La carta es pot llegir sencera a la pàgina web del bisbat.

Visita pastoral a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra

■ Mons. Romà Casanova va instar a pregar en família

Xavier Bisbal / Igualada

Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, ha fet ja la primera part de la seva primera visita pastoral a l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra, havent visitat la pràctica totalitat de les parròquies i temples de la ciutat d'Igualada, i algunes de la rodalia i de la part segarrenca de la comarca de l'Anoia. Ha estat una intensa visita de sis mesos, i aquesta la darrera que li quedava per completar del seu recorregut per tota la diòcesi.

Serien moltes les coses per explicar d'aquesta visita, el contacte que ha tingut amb sacerdots, religiosos, catequistes,

rança, en els moments de crisi i incertesa que estem vivint.» També explica Mn. Josep l'encontre del pastor diocesà amb malalts i persones amb problemes de mobilitat: «Amb molta senzillesa, sense cap protocol, amb naturalitat i simpatia, tot seguit es guanyà el cor de persones que es preguntaven, amb llàgrimes als ulls, què havien fet per merèixer aquesta atenció. Sort que vaig atinar a fotografiar l'instant: no fos cas que algú, amb problemes de memòria, es preguntés si havia estat un somni.»

El vespre del dissabte 28 de febrer, Mons. Romà Casanova va celebrar la missa estacional a l'església dels Pares

diu que el bisbe els va explicar que la parròquia «té un temple humil, en una cruïlla important de la ciutat, de fàcil accés i amb un ampli horari d'obertura. I tot i la humilitat de l'edificació —com ha de ser— entre grans edificis, les “pedres vives” de la parròquia som cridades a ser amb tota l'Església “sagrament universal de salvació”. És el contrast entre la nostra petitesa humana, i allò que pel do de Déu som i cada dia hem d'esdevenir més». L'endemà, la missa estacional va congrega centenars de fidels, a qui el bisbe va advertir «de la lluita contra el mal, i afirmà que la gran temptació avui és dir que Déu no té res a dir en la realitat social, familiar i econòmica». Es podrien remarcar dos missatges a les famílies: cal pregar en la llar i que la televisió o internet no siguin el centre de la casa.

Un altre del moments més especials de la visita fou la del vespre del divendres 13 de març a la igualadina església del Roser, indret on es va produir el fet prodigiós de la suor de sang del Sant Crist d'Igualada. Allí, probablement per primera vegada a la història, s'uní i presidí la tradicional pregària del *Miserere* que des de fa segles dediquen a la imatge els igualadins tots els divendres de Quaresma. El bisbe va quedar impressionat de la devoció i recolliment de l'acte, especialment pel cant de l'Adoració de les cinc llagues de Jesús crucificat, amb música del mestre Millet.

La visita a l'església de Ntra. Sra. de Montserrat d'Igualada, diumenge 15 de març, va comptar amb una gran participació de fidels, tant al Rosari previ com a la missa estacional. Un testimoni narra que «Mons. Casanova començà la seva prèdica exhortant els fidels a donar testimoni de la nostra fe cristiana, a no perdre l'optimisme davant de cap esdeveniment, a seguir els manaments de la Llei de Déu i alhora a apartar tot entrebanc de la mateixa manera que Jesús va expulsar els mercaders del temple». El rector, Mn. Josep Sabaté, ressaltà que, si bé l'església que ell regeix és senzilla, sense ornaments, finestres, ni vistoses columnates, en canvi gaudeix d'uns fidels perseverants que mostren la seva fe.

Missa estacional a la basílica de Santa Maria d'Igualada.

famílies, malalts i feligresos en especial. Aquí només en podem destacar algunes, com les que narra l'arxiprest Mn. Josep Massana en l'inici de la visita pastoral a la parròquia de Ntra. Sra. de la Soledat d'Igualada, el 25 de gener: «Era el dia de la ventada insòlita. Tot i el vent, el bisbe arribava puntualment a través de la nova carretera Igualada-Manresa. Abans d'arribar a Òdena, els arbres caiguts a la carretera l'obligaren a tornar enrere. Nou intent, per can Massana: carretera tallada, també per arbres caiguts. No es rendí: ho provà per l'Eix i per Calaf: arribà amb bon humor, mentre a la Soledat i Santa Maria bloquejàvem portes i finestres trencades. M'ha quedat clara la imatge: amb decisió i coratge, sense perdre l'humor, però al peu del canó. Tot un signe d'espe-

Caputxins, en un vespre remarcable. La missa concelebrada i molt participada. Després de la missa, ell alternà amb els frares i els fidels en un ambient de franquesa i d'alegria. El pare Lluís, de Reus, abans de l'eucaristia resumí la vida conventual com a «vida litúrgica, vida espiritual i vida franciscana. Sant Francesc no fou aliè a ningú, fos qui fos. La nostra acció vol ser també un seguiment actual del seu esperit».

El mateix dissabte dia 28, el bisbe es va trobar amb el consell parroquial, moviments, catequistes i grups de la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada. A tots ells, Mons. Romà els va cridar a fer una parròquia més missionera, més de cara enfora, tot i que va reconèixer les dificultats. Un seminarista present ens

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Romeria de la parròquia de Sant Miquel de Molins de Rei

Redacció / Montserrat

El diumenge dia 1 de març va tenir lloc la romeria organitzada per la parròquia de Sant Miquel de Molins de Rei. Era la desena edició d'aquesta anada a Montserrat, que en aquesta ocasió tenia un relleu especial perquè s'esdevenia la celebració dels 800 anys de la comunitat cristiana de la nostra vila. Hi van participar prop d'un centenar de persones, que majoritàriament s'hi van desplaçar amb autocars.

D'entre els actes programats cal destacar la celebració penitencial i la missa conventual, dintre de la qual es va llegir el text de presentació de la Romeria de Molins de Rei. Després del cant de la *Salve* i el *Virolai* per part de l'Escolania, el pare abat va saludar els pelegrins i va fer esment especial també a la commemoració específica d'aquest any. Sense oblidar, evidentment, el dinar de germanor. Malgrat el temps rúfol, va ser una jornada agradable i joiosa per a tots. Per molts anys!

GIRONA

El bisbe Francesc, pregoner de Setmana Santa

Víctor Gay / Girona

Formalment els actes de la Setmana Santa a Girona van començar el divendres anterior al Diumenge de Rams, amb les celebracions tradicionals dels Dolors, a Besalú, Banyoles i Mieres. El bisbe Francesc Pardo va ser als actes de Besalú. A Banyoles, el maniple de manaies ha celebrat amb goig els 60è aniversari de la fundació. Més d'un centenar de legionaris (amb un reforç de nous elements portadors de torxes) van refermar aquesta tradició iniciada i encoratjada en el seu moment pels religiosos servites.

En el seu primer any de participació en la Setmana Santa en qualitat de bisbe de Girona, Mons. Pardo va acceptar ser-ne el pregoner. L'acte va tenir lloc el darrer Dilluns Sant, a la Fontana d'Or. La Junta de Confraries, amb el suport de la Diputació, l'Ajuntament de la ciutat i el *Diari de Girona* va organitzar un seguit d'actes que d'uns anys ençà tracten de donar forma a aquestes celebracions que, sense perdre l'essència central de la gran setmana dels cristians, també són un convit a visitar la ciutat i les comarques.

El Dimarts Sant va projectar la pel·lícula *Oh, Jerusalem*, d'Elie Chouraqui. El Dimecres la Confraria de Jesús Crucificat, amb el maniple de manaies, va fer la

El bisbe de Girona va pronunciar el Pregó de Setmana Santa.

seva sortida des del Castrum de Sant Lluc, per lliurar el penó, que fins al Divendres Sant va onejar al balcó del domicili del pendonista, enguany en el cor del barri vell, el carrer de la Cort Reial.

Una dotzena de Confraries van desfilar aquest Divendres Sant: la de Jesús i els Nens, acollida pel Patronat de Sant Pere Claver, Sant Honorat, acollida a la catedral, Sant Isidre Llauredor i Sant Galderic, amb seu a l'església dels Dolors, la de Jesús Crucificat, amb les seves seccions de manaies (que obren la desfilada), ves-

tes i banda, amb seu a l'esmentada església de Sant Lluc, la del Silenci, acollida a l'església del Sagrat Cor, la de Passió, acollida a la parròquia del mercadal, l'Arxiconfraria de la Puríssima Sang, amb creu d'improperis, acollida a la parròquia del Carme, l'Arxiconfraria de la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist, que porta la imatge de Jesús Crucificat i que és acollida a la parròquia de Sant Feliu, la del Davallament, acollida a la parròquia de Sant Narcís, la

de la Mare de Déu dels Dolors, amb seu a l'església pròpia, i la del Sant Sepulcre, acollida a la catedral i que porta guàrdia del Sant Sepulcre. El Dissabte Sant, la banda La Lira de Vilafamès (Castelló), que també participa en la processó del Sant Enterrament, va oferir el seu tradicional concert anticipi de la Pasqua, al migdia, a la Rambla.

També a l'església de la Mare de Déu dels Dolors es podia visitar l'exposició *Exposanta*, amb els elements que participen en la processó, originals dels cartells i

documents relacionats amb les celebracions tradicionals de la Setmana Santa a la ciutat.

El Dijous Sant a la tarda/vespre, Verges va ser l'escenari d'un dels actes amb més projecció turística de la Setmana Santa en l'àmbit de la diòcesi de Girona. La seva representació de la Passió, en forma de desfilada, ha assolit una gran difusió, especialment un dels seus elements, com és la Dansa de la Mort, que fa uns mesos va ser convidada per l'Estat espanyol a participar en el certamen cervantí que té lloc a la ciutat mexicana de Guadalajara.

La participació en el cor que acompanya la desfilada/representació del conegut cantant Lluís Llach, nascut en aquesta població, és un element afegit que ha contribuït a difondre la celebració de Verges.

Una processó singular és també la de l'encontre que té lloc a Blanes, el matí del Diumenge de Pasqua. Les imatges de Jesús Ressuscitat i de la seva Mare surten des de punt diferents, per trobar-se i seguir plegats fins a la parròquia de Santa Maria.

Com arreu del món catòlic les celebracions litúrgiques van seguir l'ordre corresponent. A la catedral totes van ser presidides pel bisbe Francesc, excepte la Vetlla Pasqual, ja que aquella vesprada va ser a Castelló d'Empúries, on va tenir lloc la Pasqua Jove.

ADOREM LA VIDA «AMAGADA»

CALENDARI DE L'ADORACIÓ CONTINUADA AL SANTÍSSIM SAGRAMENT DURANT EL TEMPS PASQUAL I FINS AL CORPUS CHRISTI

(16 d'abril - 14 de juny)

L'obertura d'aquesta iniciativa —impulsada per l'Adoració Nocturna Femenina de Barcelona— tindrà lloc a l'església del Santíssim Sagrament (c/ Aragó, 268) el dia 16 d'abril, dijous de Pasqua, a les 9 h del matí, amb la celebració solemne de l'Eucaristia. El Santíssim quedarà després exposat tot el dia fins a les 20 h. S'ha invitat tots els barcelonins —a través de les seves parròquies i comunitats— a secundar aquesta iniciativa que enguany tindrà com a motiu especial l'EVANGELI DE LA VIDA. Els primers torns d'aquest clamor magne i unànim a Jesús Sagramentat són els següents:

ABRIL

1a i 2a setmana

- **Església del Santíssim Sagrament**, c/ Aragó, 268. Missa inaugural a les 9. Adoració fins a les 20 h.
- **Religioses Adoratius d'Horta**, c/ Salses, 12. De les 8 h del matí del divendres 17, a les 24 h del dissabte 18.
- **Esclaves del Sagrat Cor de Jesús**, c/ Mallorca, 234. Diumenge 19: de 10 a 13 h, i de 18 a 20:30 h. Dilluns 20: de 9.30 h a 12.30, i de 18 a 20.30 h.
- **Parròquia Sant Jordi**, viaducte de Vallcarca, 7. De les 9 h del dimarts 21, fins a les 21 h del dimecres 22, vigília de sant Jordi (nit del 21 inclosa).
- **Parròquia Sant Joan Maria Vianney**, c/ Melcior de Palau, 56. Dijous 23, de 8 a 20 h.
- **Parròquia Sant Joan d'Àvila**, Rbla. Prim, 252. Divendres 24, de les 8 del matí a les 24 h.
- **Capella Marcús**, c/ Carders, 4 (cantonada Montcada). Dissabte 25 i diumenge 26, de 8 a 22 h, i dilluns 27, de 8 a 20 h.

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera al Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra fatima.org

URGELL

125 anys de l'Escola M. Janer d'Andorra la Vella

■ Aniversari de la presència de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell

David Codina
Andorra la Vella

La Congregació de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell va celebrar el dia 21 de març, amb diverses activitats, la seva presència ininterrompuda al Principat d'Andorra al llarg de 125 anys. Encara que un any abans a Canillo ja s'hi va establir una Escola avui inexistent, fou el 1883 quan es fundava l'Escola Janer a Santa Coloma d'Andorra la Vella, sota la demanda del bisbe copríncep d'aquell moment, el cardenal Salvador Casañas.

Els actes de celebració van començar al matí amb una missa solemne a Sant Esteve d'Andorra la Vella, presidida per Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, i concelebrada pels sacerdots de l'arxiprestat d'Andorra, encapçalats per l'arxiprest, Mn. Ramon Sàrries, i pel delegat diocesà d'Ensenyament, Mn. Josep Chisvert.

Hi van assistir nombroses autoritats, entre elles el cap de Govern, Albert Pintat; la ministra d'Educació, Roser Bastida; el ministre d'Urbanisme i ordenament territorial, Xavier Jordana; la ministra de la

Mons. Vives va presidir la solemne eucaristia.

Presidència, Conxita Marsol, i el conseller de Medi Ambient del Comú d'Andorra la Vella, Antoni Riestra.

S'hi van fer presents moltes germanes de la Congregació de la Sagrada Família d'Urgell que han estat vinculades al Col·legi, encapçalades per la Gna. Fàtima Amor, secretària general; la Gna. Montserrat Farré, provincial, i la Gna. Rosa M. Josa, actual directora, així com moltes famílies, alumnes, representants de l'AMPA i del claustre de professors i del personal no docent.

Posteriorment, al Centre de Congres-

sos d'Andorra la Vella es va oferir una conferència per part de la Gna. M. Pilar Adín sobre els 150 anys de la fundació de la congregació, i posteriorment va tenir lloc una cantata per part de tots els alumnes així com un musical sobre la mare Janer, ofert per alumnes dels diversos cursos, amb especial participació dels de secundària. Un dinar de germanor al menjador de l'escola presidit pel copríncep va posar punt final a la diada de fraternitat i acció de gràcies per tant de «compromís i servei» de la congregació al Principat d'Andorra.

Trobada d'Escolans al Principat d'Andorra

D.C. / Canillo

El dissabte 28 de març, dins del marc de la celebració del dia del Seminari, un bon grup d'escolans i escolanes, provinents de les parròquies d'Andorra la Vella, les Escaldes-Engordany i la Massana, van participar en la XXI Trobada anual d'Escolans, organitzada pel Seminari diocesà d'Urgell i la Delegació diocesana de Pastoral Vocacional.

Aquesta trobada es va celebrar a

la casa de colònies d'Aina, a la parròquia de Canillo. Després de l'acollida i de la presentació dels participants, es va projectar un documental sobre sant Pau que va donar pas a un diàleg força enriquidor, animat amb el testimoni vocacional dels

seminaristes del nostre Seminari d'Urgell. La pluja i la neu copiosa van impedir de fer la caminada de la casa de colònies d'Aina al santuari de la Mare de Déu de Meritxell, com estava previst. Així doncs, a la mateixa casa de colònies va tenir lloc l'acte de comiat amb la pregària i el cant a la Mare de Déu i amb l'entrega d'un petit diccionari litúrgic visual. La Delegació diocesana de Pastoral Vocacional i el Seminari d'Urgell

tenen prevista una altra trobada, durant el mes de maig, al santuari del Sant Crist de Balaguer. El Seminari d'Urgell es compromet a fer arribar, cada dos mesos, un full formatiu i informatiu als escolans i escolanes de les parròquies del bisbat.

Homenatge a Mn. Josep M. Solé

D.C. / Andorra la Vella

El diumenge dia 29 de març, al temple arxiprestal de Sant Esteve d'Andorra la Vella, va tenir lloc un concert en homenatge a Mn. Josep M. Solé. El concert va ser ofert per la Coral Sant Joan i el Grup instrumental de Cambra de Penelles, al Pla d'Urgell. Mn. Josep M. Solé va ser rector d'aquella parròquia durant 15 anys. Ell va iniciar en la música coral i instrumental tot un grup de nois i noies. Amb ells va fundar la Coral Sant Joan.

Ara, en commemorar-se els 25 anys de la seva fundació, la Coral ha volgut retre homenatge al qui fou el seu fundador amb aquest concert que han volgut

oferir-li a Andorra, on exerceix el seu ministeri sacerdotal. Al costat del mossèn, va presidir l'acte l'alcalde de Penelles, l'arxiprest d'Andorra, Mn. Ramon Sàrries, i el director de l'Orfeó Andorrà. La presència de públic va ser nombrosa i entusiasta.

Entre les peces del repertori n'hi havia algunes que les va ensenyar Mn. Josep M. en els inicis de la Coral i que ara els cantaires han volgut oferir-li com a agraïment.

Parlaren l'alcalde Penelles i el director de la Coral, Vicenç Perera, que van remarcar que aquest concert és una mostra del record que guarden del seu mossèn i de com el poble l'estima encara ara.

Un centenar de persones acompanyaven els cantors i músics. Mn. Josep M., visiblement emocionat, va adreçar uns mots de regreïament a tots els qui es van voler fer presents en aquest homenatge. La festa va acabar amb un berenar popular a les dependències de la Casa Rectoral.

Festa patronal a la Llar de Sant Josep

D.C. / La Seu d'Urgell

La solemnitat de Sant Josep va ser molt celebrada el mateix dia 19 de març a la capella de la Llar de Sant Josep de La Seu d'Urgell, que regeixen les Germanetes dels Ancians Desemparats. S'hi va celebrar una eucaristia festiva presidida pel bisbe d'Urgell i concelebrada per un bon nombre de sacerdots, i dins la qual el bisbe va demanar a l'homilia d'imitar l'home just i fidel que va ser sant Josep, custodi de Crist infant, adolescent i jove, tot vivint els esdeveniments petits i grans de la vida «amb Crist, per Ell i amb Ell», segons la divisa sublim amb què acaba sempre la pregària eucarística.

Visita del bisbe a la residència Fiella de Trep

D.C. / Trep

El dissabte dia 28 i diumenge 29 de març el bisbe d'Urgell va visitar la Residència d'ancians Fiella de Trep, on va predicar el recés de Quaresma a les religioses, a les quals es van unir les comunitats religioses de Trep i de la Pobla de Segur. L'endemà, diumenge V de Quaresma, va celebrar l'Eucaristia concelebrada pel capellà de la residència Mn. Joan Peretó. Va haver-hi temps per al col·loqui amb les vuit religioses de la residència, enmig de l'alegria dels residents davant de la visita del bisbe. Mons. Vives els va exhortar a esdevenir com Crist, que es dona del tot i fins al final per la vida del món, com el gra de blat que cau a terra i que, morint, donant-se, transforma el món i el salva. El gran ideal de la nostra vida cristiana ha de ser perdre la vida, per viure-la de forma més plena i definitiva, amb l'amor sacrificat fins al final.

Reunió del consell rector de Càritas diocesana

D.C. / La Seu d'Urgell

El dissabte dia 14 de març va tenir lloc a la Casa del Bisbat la XXVI sessió del Consell diocesà de Càritas Urgell. Sota la presidència del bisbe Joan Enric Vives, acompanyat pel director, Josep Casanova, i el delegat episcopal, Mn. Jaume Mayoral, així com el vicari general, l'equip dels Serveis Generals de la Càritas Diocesana i els representants de la majoria de les Càritas parroquials del nostre bisbat, es va donar la benvinguda a la recent constituïda Càritas parroquial de Sort, que hi assistia per primera vegada.

Entre els temes que van ser exposats pel director hi va haver una primera aproximació a les dades de l'any 2008 que seran recollides en la propera Memòria. També hi va haver un diàleg i seguiment dels diferents projectes encetats en els darrers temps, com el tema dels robbers i el projecte de roba solidària, el conveni col·lectiu dels treballadors de Càritas diocesana i el projecte de construcció del centre polifuncional a Balaguer. La darrera part de la sessió va ser un torn obert de preguntes i informacions per part dels membres assistents al Consell.

Salut i dietes

Mª José Camps

Tècnica en dietètica
i nutrició
campsalut@gmail.com

Tiroide i nutrició

La tiroide és una glàndula endocrina situada a la part posterior del coll, davant de la laringe i la tràquea, que té forma de papallona, amb un lòbul a cada banda. La tiroide produeix unes hormones amb una característica única a l'organisme: contenen iode. Si l'organisme no disposa de prou iode, el tiroide no pot produir la Tiroxina o T4 i la Triiodotironina o T3. El control de la quantitat de T3 i T4 el fa la hipòfisi a través d'una altra hormona: la TSH. Quan el nivell d'hormona tiroïdal baixa a la sang, la hipòfisi ho detecta i augmenta la producció de TSH, que estimula el tiroide perquè produeixi i alliberi més hormona tiroïdal; quan el nivell d'hormones tiroïdals és alt, la hipòfisi es frena, baixa la TSH a la sang i el tiroide alenteix la seva activitat. A més, en el control, hi participa l'hipotàlem cerebral a través d'una hormona cerebral anomenada TRH. Les hormones tiroïdals intervenen en la gairebé totalitat de les funcions orgàniques activant-les i mantenint el ritme vital de l'organisme.

El iode

El iode és un element químic amb un únic paper en el cos humà: la participació en la síntesi d'hormones tiroïdals. No s'emmagatzema a l'organisme durant gaire temps, per la qual cosa ha de ser reposat continuament.

Geogràficament, el iode present al sòl en l'origen del planeta ha estat «rentat» gradualment per efecte de les pluges i transportat als oceans. L'evaporació de l'aigua oceànica fa que es concentri en l'aigua de pluja i torni a la terra, reposant-lo al sòl (cicle del iode a la natura).

El iode entra a l'organisme, principalment, a través dels aliments. El contingut en iode, però, varia molt d'uns aliments a

La llet té un nivell de iode acceptable.

uns altres i per a un mateix aliment segons el lloc i l'estació de l'any. Hi ha àrees geogràfiques extenses en les quals la ingesta diària de iode per a la població és inferior a la recomanada. Aquestes són àrees muntanyoses en les quals les glaciacions del període quaternari van cobrir llargament el sòl. Les àrees golloses més importants del món les trobem a les grans serralades de l'Himàlaia i els Andes. No obstant això, les terres baixes i allunyades del mar, com la zona central d'Àfrica o, en menor extensió, Europa, també pateixen deficiència de iode.

Iode i salut pública

El 1998 la situació mundial era de 750 milions de gollosos, 43 milions amb discapacitat mental a conseqüència de la

deficiència de iode i 5,7 milions de cretins. És la causa de retard intel·lectual més prevalent al món, tot i que a la major part dels països desenvolupats ha desaparegut el cretinisme (efecte en el fetus de manca de iode a la mare) associat a la deficiència de iode.

Des d'un punt de salut pública, el dèficit de iode en la gestació és un obstacle al desenvolupament de les nacions. Les conseqüències més importants (dany cerebral irreversible amb retard mental dependent de la fallada tiroïdal durant la vida fetal i primers anys) són un preu altíssim que paguen les nacions que no tenen solucionat el problema de la deficiència de iode. A banda de les conseqüències individuals, quan el dèficit de iode afecta una persona indica que el país on viu està sotmès a una sobrecàrrega, no només des del punt de vista sanitari, sinó també econòmic.

El dèficit de capacitat intel·lectual per dèficit de iode disminueix els nivells d'educació, la qualitat de vida, la quantitat i qualitat de mà d'obra i, en resum, la productivitat, alhora que fa augmentar les necessitats dels serveis de salut. L'hipotiroïdisme de l'adult per dèficit de iode comporta la necessitat de recursos sanitaris de diagnòstic i tractament, pèrdua del benestar i de dies d'activitat i, en defini-

tiva, reducció del «producte interior brut» de la nació.

Iodeprofilaxi

El 1992, sota l'auspici de l'OMS (Organització Mundial de la Salut), el Comitè Internacional per al Control dels Trastorns per Dèficit de Iode, l'Associació Europea de Tiroide, la Comissió de la Comunitat Europea i l'Unicef van fixar les recomanacions següents:

- Nens prematurs: 90 micrograms/dia.
- Nens de fins a 6 anys: 90 micrograms/dia.
- Nens de 7 a 10 anys: 120 micrograms/dia.
- Adults: 150 micrograms/dia.
- Embarassades i període de lactància: 200 micrograms/dia.

Entre els aliments, la llet té un nivell de iode acceptable, en el peix és escàs (excepte marisc, salaó i fumats), és inexistent a la carn i variable a la fruita, hortalisses i verdures, on és baix en general.

Les recomanacions són les següents:

- Utilització exclusiva de sal iodada per a la preparació del menjar.
- S'hauria de fer servir també sal iodada en la preparació d'aliments en la cadena de producció industrial (embotits, pa...).
- Consumir freqüentment, si és possible, peix de mar, ja sigui fresc, congelat o en conserva.
- Si les mesures anteriors no són possibles, caldrà consultar el metge per administrar un suplement de iode de 150-200 micrograms (present en algun dels complexos vitamínics i minerals existents al mercat).

Presentat a Igualada l'espectacle «Una llum d'esperança per la pau»

Leonard del Rio i Campmajó
Igualada

La Coral de Santa Maria d'Igualada va oferir al teatre de l'Aurora un innovador i atractiu muntatge titulat *Una llum d'esperança per la pau*. Música, paraules, cançons, imatges, símbols i poesia van captivar l'atenció del públic, que va ovacionar l'impactant espectacle. La sessió, organitzada per Poesia Viva d'Igualada, tingué lloc el dissabte 21 de març.

El presentador va comentar en les paraules introductòries: «La guerra és fàcil i la pau, difícil, i cal construir-la cada dia. La nostra societat genera espectadors i cal passar a ser actors, com la decisió de la Coral de Santa Maria d'Igualada d'organitzar aquest acte per tal de reflexionar sobre la guerra i les seves conseqüències, la pau i la seva necessitat.» Sobre aquest teorema es van llegir treballs poètics d'autors de diverses nacionalitats (Armènia, Anglaterra, Itàlia, França, Catalunya), falcats per una selecció de deu cançons que convidaven a la pau.

L'actuació musical ho fou sota la direc-

ció de Coni Torrents amb l'acompanyament al teclat d'Isidre Solé. Akepsimes, Teodorakis, Verkruysse, Llach i Raimon, entre altres, van ser els autors de les cançons interpretades. Mentrestant, a la pantalla es projectaven, en una primera part, imatges de la guerra i dels seus calamitosos efectes, i, en la segona, testimonis de pau i llibertat. M. Rosa del Rio va ser l'encarregada de seleccionar i configurar el muntatge visual amb un total d'un centenar d'imatges colpidores i ben expressives.

Un artístic lampadari realitzat per Josep M. Bertran —sobre el qual sobrevolava un ocell amb un branquilló d'olivera al bec—, s'anava omplint de llantions mentre anava avançant l'espectacle. «En el fons del cor de tots plegats —es va dir— flameja, com el foc

d'aquests llantions, l'esperança de la pau.»

Hi va haver una emotiva evocació a Pau Casals i el seu *Cant dels ocells*, mentre es repartia a tothom rams d'olivera. La lectura del manifest a favor de la vida, de la pau i de la igualtat, signat, entre altres,

L'espectacle va ser tot un èxit.

per Federico Mayor Zaragoza, Adolfo Pérez Esquivel, Mario Soares i Pere Casaldàliga, i un cant de comiat van posar punt i final a l'espectacle. La projecció d'imatges va anar a càrrec de Pin del Rio i la il·luminació i el so, de Xavier Amat.

La sessió va resultar original, emotiva, agraïda i presentada amb elegància i sobrietat. Va ser una vetllada deliciosament reflexiva i reivindicativa. «Hem callat excessivament», va dir uns dels lectors. Ara s'ha acabat el silenci. Ha arribat el moment de la gent. Hem de

posar-nos dempeus, en so de pau, i caminar cap a nous horitzons de vida i no de mort. Aquesta és l'esperança i el missatge que va voler fer seu i transmetre la Coral de Santa Maria d'Igualada amb aquest muntatge de vídeo poeticomusical.

cultura

La revista «Serra d'Or» celebra 50 anys

■ El tradicional lliurament de Premis Crítica Serra d'Or va aplegar una àmplia representació del món cultural català

Carme Munté
Barcelona

El dijous 2 d'abril va tenir lloc una nova edició del lliurament dels Premis Crítica Serra d'Or. Com cada any, els guardonats en les quatre categories en què es divideixen els premis (*Literatura i assaig, Recerca, Teatre i Literatura infantil i juvenil*) van rebre la corresponent serreta d'or de solapa i van passar a formar part de la llarga llista d'homes i dones de la cultura catalana que han rebut uns premis que s'entreguen de forma ininterrompuda des de l'any 1967.

La vetllada celebrada a l'Hotel Alimara de Barcelona tenia interès per conèixer el nom dels guardonats en l'edició d'enguany, però sobretot tenia interès perquè en el mateix marc es commemorava el cinquantè aniversari de *Serra d'Or*, una revista nascuda a Montserrat i alhora capaç, pel mateix tarannà montserratí, de connectar amb el món social i cultural català. No és estrany, per tant, que un dels guardonats amb els Premis Crítica Serra d'Or d'enguany digués que la revista *Serra d'Or* «és patrimoni cultural de tots».

I aquesta realitat d'una revista que és patrimoni cultural de tots es va fer prou palesa durant l'acte commemoratiu, ja que juntament amb la representació provinient de Montserrat, encapçalada pel mateix pare abat i pel director de *Serra d'Or*, el P. Josep Massot, la vetllada va aglutinar un elenc molt ampli del món cultural català. Era el reconeixement a una revista que des

Foto de família de tots els guardonats en l'edició d'enguany.

de l'any 1959 es va publicar íntegrament en català i on es van poder aplegar tots aquells intel·lectuals que, amb la voluntat clara de refer el país i amb una gran dosi de voluntarisme, veien *Serra d'Or* com l'única tribuna possible des d'on es podia dir i fer alguna cosa per al conjunt dels Països Catalans.

Un lloc d'encontre

Durant la seva intervenció en l'acte commemoratiu, el P. Josep M. Soler es va referir a les dificultats que va viure la revista davant de la dictadura franquista però sobretot va destacar l'èxit d'una iniciativa que, al cap i a la fi, volia ser «un lloc d'encontre per a la pluralitat de punts de vista en els camps de les arts, de les lletres,

de la música, del teatre, del pensament, de la política i de la societat en general». Aquest objectiu, va reconèixer el pare abat, ha estat possible gràcies a l'esperit de servei a la causa de l'evangeli i al país que ha caracteritzat Montserrat. I si bé avui les dificultats no vénen donades per la censura franquista sinó per la mateixa fragilitat de l'àmbit de les publicacions impreses, el P. Josep M. Soler va anunciar el seu desig de futur: «Des de Montserrat voldriem tenir prou imaginació i prou capacitat per adaptar-nos als nous temps per tal que *Serra d'Or* pugui continuar fent la seva aportació a la nostra llengua, a la nostra cultura, al nostre país i als altres països d'expressió catalana.»

En declaracions a *Catalunya Cristiana*, el P. Josep Massot, director de *Serra*

d'Or i de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, va remarcar l'objectiu de la revista de ser «una plataforma unitària i un òrgan de diàleg que no exclou ningú», un espai que aglutina gent molt diversa, amb opinions molt diverses, però amb un mateix desig de dialogar i d'arribar a una entesa. «Sempre dic», va afegir el P. Massot, «que *Serra d'Or* no hauria sortit sense Montserrat, perquè durant l'època difícil del franquisme només les revistes d'Església eren una petita esclatxa que, amb tenacitat i coratge, podien tirar endavant». En línies generals, *Serra d'Or* tracta sobretot d'aspectes de cultura i de vida, i aplega gent provinient tant de Catalunya com de les Illes Balears i el País Valencià.

D'aquí que entre els premiats amb els Premis Crítica Serra d'Or 2009 hi hagués una àmplia representació d'arreu dels països catalans. El mateix guanyador del premi de novel·la per l'obra *Aiguafang*, Joan Lluís Lluís, és fill de Perpinyà, i tal com va «confessar» en petit comitè, guanyar el Premi Crítica Serra d'Or havia estat per a ell un somni cobejat des de la joventut. Altres guardonats van ser Hilari de Cara, que es va endur el premi de poesia per *Postals de cendres*; Guillem Frontera, el de narració per *La mort i la pluja*, i Joan Triadú, en la categoria de memòries, per *Memòries d'un segle d'or*. Un altre premiat, en l'apartat literatura infantil i juvenil, va ser Albert Jané per l'adaptació de *L'Odissea* d'Homer, il·lustrada per Pep Montserrat i publicada per Combel Editorial l'any passat.

V Jornades de la revista «Serra d'Or»

Miquel Àngel Codina / Barcelona

L'1 d'abril es van celebrar las V Jornades de la revista *Serra d'Or*, que van tenir lloc al Palau Moja de Barcelona. La primera sessió portava per títol *Montserrat, un monestir al servei de Catalunya*. Els participants a la taula rodona van explicar diferents aspectes relacionats amb el monestir i la muntanya. El P. Josep Massot, director de *Serra d'Or*, va fer de moderador.

Josep Nuet, botànic i cartògraf, va parlar del paisatge de Montserrat i de «l'atracció que desperta en un ampli ventall de persones, ja sigui per meditar, passejar o escalar». «Tot i que Verdader —va comentar Nuet— va relatar poèticament l'origen de la muntanya montserratina, molts naturalistes han sentit interès a estudiar-la en profunditat: botànics, geòlegs, espeleòlegs, etc.» Pel que fa a l'aportació literària en aquesta matèria, va destacar noms com el del P. Anselm Albareda o el P. Guíu Camps, de qui el P. Ramon Ribera-Marín comenta que «era la persona que més sabia sobre Montserrat». «Esperem que la feina, àmplia i sòlida, dels qui ens han precedit estimuli la recerca de les noves generacions», va dir el ponent.

El director musical de l'Escolania de Montserrat, Bernat Vivancos, va establir les diferències principals de l'Escolania actual amb la de fa vint-i-cinc anys, quan ell hi va entrar com a escolà. «Abans era un internat; ara els alumnes poden, si volen, anar a dormir a casa», va assenyalar. També va revelar que «la dinàmica d'assaig i actuacions és diferent perquè els infants són ara molt més actius i inquiets» i va esmentar «el canvi espectacular» de l'organització de l'Escolania, «dins d'un plantejament transversal».

Vivancos va tenir paraules d'agraïment per al P. Ireneu Segarra, «el meu mestre, personatge irrepetible que tenia tots els elements per dur a terme una tasca magnífica al capdavant de l'Escolania: monjo, compositor, pedagog i director». Així mateix, va recordar que l'Escolania de Montserrat és «un cor al servei de la litúrgia; això és el que ens diferencia bàsicament dels altres cors». Segons Vivancos, als 57 escolans que hi ha avui dia se'ls imparteix «una formació musical sòlida» i se'ls demana

«disciplina i cultura de l'esforç».

El P. Josep de C. Laplana, director del Museu de Montserrat, va confessar que «dirigir-lo és més complicat del que sembla a primera vista» i que, «al llarg de la seva història, el museu s'ha mogut entre boires i clarianes». El ponent va

Taula rodona sobre Montserrat.

ressaltar que «hem d'obrir-nos sense por a la cultura, i també a la cultura profana». I va advertir el següent: «El museu no és el lloc adient per fer catequesi. Quan l'art sagrat s'exposa en un museu, la seva vessant espiritual s'evapora i passa a ser un objecte més.»

Va defensar que el Museu de Montserrat ha de ser «obert, com una

àgora on es mostri la creativitat dels homes de tots els temps; apostem per la pluralitat d'escoles i estils». En aquest sentit, va fer referència a les dues sales d'exposicions temporals del museu: la Sala Daura i l'Espai Pere Pruna. «Volem —va manifestar el P. Laplana— crear un ambient polièdric on quedin palesos els valors humans i humanístics.» També va parlar de la revista del museu, *El Propileu*, nascuda fa un any.

El P. Cebrià M. Pifarré, monjo de Montserrat, va tractar el tema de l'espiritualitat. Va assegurar que «el nostre objectiu és crear un espai de lloança, bellesa i contemplació, a través de la música i la Paraula, per tal que creients i no creients trobin un sentit transcendent a la vida». La pregària dels monjos pot esdevenir molt útil perquè «els pelegrins

descobreixin el seu camí». Per al P. Pifarré, «Montserrat és una manera de viure, de ser i de sentir».

En una segona taula rodona, quatre prestigiosos economistes catalans (Josep M. Bricall, Andreu Mas-Collé, Joaquim Muns i Josep M. Muntaner) van analitzar l'actual crisi econòmicofinancera.

Homenatge al bisbe Joan Carrera

■ Presentació del llibre «Què pensa Joan Carrera», de Mn. Francesc Romeu

Miquel Àngel Codina
Barcelona

«L'objectiu fonamental del llibre és mantenir viva la memòria del bisbe Joan Carrera.» Són paraules que va pronunciar Mn. Francesc Romeu, periodista i autor de *Què pensa Joan Carrera*, durant la seva presentació oficial a la Casa del Llibre, que va tenir lloc el 2 d'abril passat. Publicat per Dèria Editors, el llibre compta amb un prologuista d' excepció, Joan Rigol, president del Parlament de Catalunya entre els anys 1999 i 2003.

«Aquest llibre, conduït per Francesc Romeu, és una autobiografia del bisbe Joan Carrera. No és un simple reguitzell de fets, com una crònica del passat, sinó una visió de la pròpia trajectòria personal feta de vivències. Joan Carrera reflexiona sobre la seva pròpia vida des de la seva condició de bisbe. El que sorprèn és com el càrrec no ha fet disminuir la seva llibertat d'esperit», escriu Rigol.

Xavier Cambra, president de Dèria Editors, va comentar que el llibre «ret homenatge al bisbe Carrera, una persona molt implicada en la Catalunya de les darreres dècades» i va destacar «la profunditat de l'entrevista realitzada pel bon amic Francesc Romeu, que coneixia molt bé la vida del bisbe». Va agrair especialment la presència de Jordi Pujol, ex-president de la Generalitat de Catalunya, que va ser l'encarregat de presentar el llibre.

Agustí Codinach

Mn. Francesc Romeu i Jordi Pujol, durant la presentació.

Quatre grans preocupacions

Jordi Pujol va recordar que «segurament vaig ser l'última persona que va parlar amb el bisbe Joan Carrera a Barcelona. Prenent cafè a la sortida d'una tertúlia de Ràdio Estel, em va dir que se n'anava al Miracle (Solsona) per dirigir uns exercicis espirituals». Posteriorment, Pujol, juntament amb el cardenal Lluís Martínez Sistach, va anar a visitar-lo a l'hospital, però «ja es trobava en estat inconscient; una mitja hora més tard, moria».

«El bisbe Carrera va tenir quatre grans preocupacions a la seva vida: Déu, l'Església, Catalunya i el món obrer. Sempre va viure sota el signe de l'esperança. De

«L'autor va confessar que el bisbe Carrera volia que el llibre es publicqués quan ja no tingués cap càrrec diocesà»

les tres virtuts teològals, l'esperança és la que més va marcar el pensament i l'acció de Carrera. A més, era molt montserratí, va assenyalar l'expresident de la Generalitat. També va precisar que «era un home de doctrina segura i de notable formació cristiana. Tenia les idees molt clares. Transmetia serenitat, convicció i pragmatisme».

De tots els fets eclesials rellevants que va viure el bisbe, Jordi Pujol va fer referència sobretot al Concili Vaticà II, «que va provocar una gran revolució dins de l'àmbit eclesial», i a la publicació del document *Arrels cristianes de Catalunya*, «que ell mateix va participar en la seva elaboració». «Parlàvem sovint—va revelar Pujol— sobre la situació actual del país i de l'Església, i dels canvis que s'hi produeixen.»

«Es movia tant com podia en el món obrer», va observar Pujol. Va rememorar quan el llavors Mn. Joan Carrera va ser enviat a la parròquia de Sant Antoni de Llefià, a Badalona, que aleshores era un barri de barraques. «Va haver de començar de zero.» Patriota i enamorat de Catalunya, va lluitar pel compromís polític dels cristians. Va intervenir en el naixement de Convergència Democràtica de Catalunya.

Per la seva banda, Mn. Francesc Romeu va manifestar que «el bisbe Joan Carrera creia en Déu i en les persones. Era atípic i agosarat perquè també creia en els periodistes. No era una persona sectària, ni políticament, ni eclesialment, ni periodísticament». «Ell —va afegir— és l'autèntic autor del llibre, només calia conduir-lo a través del gènere periodístic de l'entrevista.» Així mateix, l'autor va confessar que el bisbe Carrera volia que el llibre es publicqués quan ja no tingués cap càrrec diocesà. «Les circumstàncies han fet que hagi esdevingut un llibre pòstum», va dir Romeu.

Estil Estel:

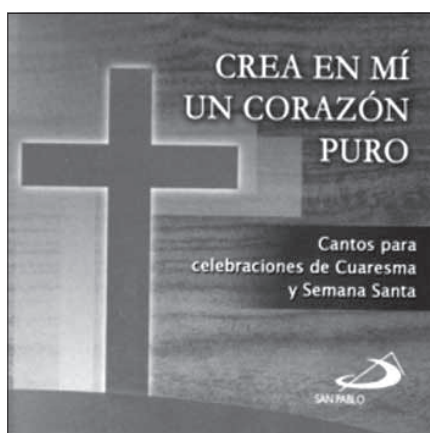
recomanacions discogràfiques

★ Diana Krall, *Quiet nights*. Verve Music Group.

Joia maternal

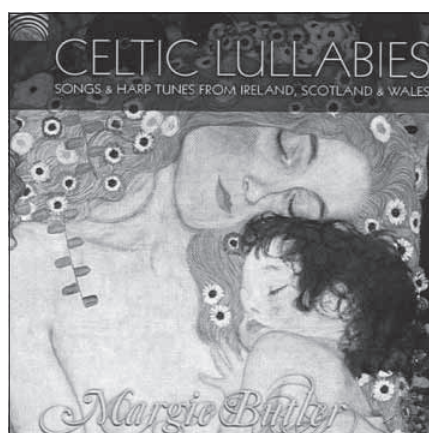
Quiet nights és el primer àlbum d'estudi de Diana Krall des de *From this moment on* (2006). Un disc que reflecteix essencialment la felicitat d'aquesta cantautora i pianista canadenca, casada amb el músic britànic Elvis Costello, arran de ser mare de bessons a finals del 2006. De les deu cançons, hi ha moltes balades i clàssics com *Walk on by*, de Burt Bacharach. Diana Krall és considerada una de les veus del jazz més extraordinàries d'aquest segle XXI. Entre altres guardons, ha aconseguit dos premis Grammy.

★ Jonatan Narváez, *Crea en mí un corazón puro*. San Pablo.

Temps litúrgic

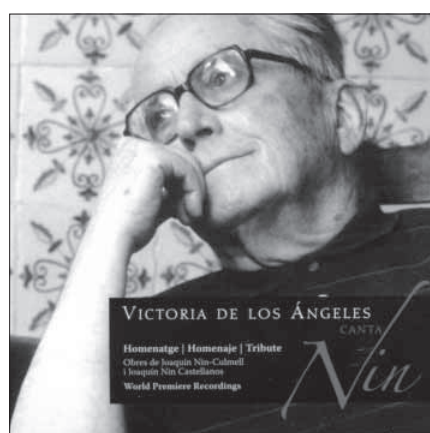
Nova reedició d'un disc de Jonatan Narváez, amb la renovació del seu repertori i la inclusió de nous arranjaments i intèrprets. El CD ofereix diversos cants per a l'animació de les celebracions eucarístiques, penitencials i altres moments comunitaris corresponents al temps de Quaresma i de Setmana Santa (diumenge de Rams, Dijous Sant i Divendres Sant), així com dels tradicionals Via Crucis i representacions de la Passió. S'han fet servir arranjaments que ressalten el cant i l'acompanyament de guitarres i teclats.

★ Margie Butler, *Celtic lullabies*. Resistència.

Cançons de bressol

Margie Butler, arpista i vocalista del grup Golden Bough des del 1980, presenta aquest disc com a solista, dedicat a cançons de bressol dels països cèltes. Aquest àlbum compta amb col·laboracions de grans instrumentistes internacionals amb sons de guitarra, acordeó o violí. De les quinze cançons, cal destacar *Balo baleerie*, *October winds*, *Deep in my heart* i *The eagles whistle*. Margie Butler va néixer en un entorn familiar caracteritzat per la música. El seu pare va ser un tenor irlandès de gran talent.

★ Victòria dels Àngels, *Victoria de los Ángeles canta Nin*. Columna Música.

Gravació antològica

Victòria dels Àngels és un referent indiscutible dins del món de l'òpera. Al llarg de la seva trajectòria musical va interpretar cançons de compositors il·lustres com ara Joaquim Nin-Culmell, i el pare d'aquest compositor, el pianista i figura cabdal de la història de la música catalana Joaquim Nin Castellanos. Gràcies a la recerca duta a terme per l'investigador Manuel Capdevila, s'ha pogut recuperar aquesta gravació. A més, noves generacions de cantants tenen l'oportunitat de donar-se a conèixer amb aquest disc.

La «Miscel·lània de reconeixement» al bisbe Masnou es presenta a Lleida

■ L'edició del llibre, publicat l'any 2007, ha estat tot un èxit

Jordi Curcó / Lleida

Joaquim Ferrer, ex conseller de la Generalitat de Catalunya, va anunciar que l'edició del llibre *Doctor Ramon Masnou. Miscel·lània de reconeixement* s'ha exhaurit. Ferrer ho va explicar a la sala d'actes de la Biblioteca Pública de Lleida, on va anar en qualitat de membre de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, durant l'acte de presentació que va tenir lloc la tarda de l'11 de març passat.

«El llibre —va afirmar amb satisfacció— ha estat tot un èxit. Tenim exhaurida tota l'edició de 1.400 exemplars i a Lleida solament s'han pogut portar uns vuit volums, els darrers que segurament ens queden.» Ferrer també va manifestar que s'havia fet un bon treball de promoció de l'obra, amb moltes presentacions arreu de Catalunya, almenys una a cada diòcesi. La de Lleida va ser la darrera.

L'acte celebrat a la capital del Segrià va ser coordinat per la delegació d'Òmnium Cultural, amb la col·laboració i suport de l'Institut Superior de Ciències Religioses de

La presentació va tenir lloc a la sala d'actes de la Biblioteca Pública de Lleida.

Lleida i la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Per aquest motiu no va mancar a l'acte una bona representació de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida. A més de Joaquim Ferrer, hi van intervenir, el president de l'Òmnium Cultural a Ponent-Lleida, Josep Maria Forné; el nebot del prelat, Mn. J. M. Masnou; el director de l'Irel, Mn. Ramon Prat, i el coordinador de l'obra, Genís Samper.

Tots els participants en la presentació del volum, de 358 pàgines, van deixar constància que l'obra, que recull l'aportació de moltes personalitats catalanes, vol retre un merescut homenatge a qui des del 2 de desembre del 1955 va ser bisbe de Vic durant vint-i-vuit anys. Mons. Ramon Masnou va morir a Vic el 2 de juny del 2004 i va ser enterrat a la

catedral vigatana, als peus de la tomba del Dr. Josep Torras i Bages, el patriarca de Catalunya.

Tots els ponents van qualificar l'obra de reconeixement «per l'esforçada tasca duta a terme pel Dr. Masnou durant tants anys en defensa insubornable de la nostra llengua i de les arrels de la catalanitat. Fidel continuador de l'obra del gran Torras i Bages,

mai no es va cansar de proclamar el valor de l'estimació nacional en l'eclosió de les persones i dels pobles.»

L'any 2007, amb motiu del centenari del naixement del Dr. Masnou, la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat va promoure la publicació del llibre *Doctor Ramon Masnou. Miscel·lània de reconeixement*, editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat dins de la col·lecció Biblioteca Abat Oliba. A través de les seves pàgines es poden descobrir els avatars d'una vida i d'un temps irrepetibles, en què es va afirmar l'esperit de Catalunya. «Avui, el país no seria en gran mesura allò que és si no hagués estat per la tenacitat i la constància d'homes com aquest fidel servidor de la fe cristiana, enamorat de la terra dels pares», va ressaltar Genís Samper.

Reeditades les obres de Karl Rahner

Redacció / Barcelona

El 31 de març d'enguany es van complir 25 anys de la mort del jesuïta Karl Rahner (Friburg, 1904 - Innsbruck, 1984), un dels teòlegs catòlics més influents del segle XX. El seu pensament va contribuir a crear un innovador marc de referència per a l'enteniment modern de la fe catòlica i les antigues teologies neoescolàstiques. La seva àmplia experiència en teologia acadèmica i pastoral el va convertir en teòleg consultor del Concili Vaticà II i membre de la Comissió Teològica Internacional.

Herder Editorial se suma a aquesta efemèride amb la reedició de diverses obres de Rahner, com ara *La gracia como libertad*, *Curso fundamental sobre la fe*, *Episcopado y primado*, *Sobre la inefabilidad de Dios* i *Revelación y tradición*. El darrer títol reeditat és *El oyente de la palabra. Fundamentos para una filosofía de la religión* amb motiu del Sínodo de la Paraula, celebrat a Roma.

LES RECEPTES DE Joan Vilaró

Truita d'arròs i gambes

INGREDIENTS:

5 cullerades d'arròs
2 cullerades de curri
sal
1 fulla de llorer
6 grans d'all
4 cullerades de gambes
8 ous

PREPARACIÓ:

Bulliu l'arròs amb aigua, juntament amb dues cullerades de curri, sal, una fulla de llorer i els alls. Quan ja estigui bullit, afegiu-hi les gambes pelades i trinxades ben petites un parell de minuts més i tanqueu el foc. A continuació, escorreu l'arròs, sense rentar-lo, i afegiu-hi vuit ous batuts. Podeu fer les truites individuals o bé una de gran.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Campanars

Delfí Dalmau i Argemir
delfidalmau@yahoo.es

Caldes de Montbui

A la plana vallesana, entre els dos Vallès, abans d'enfil·lar-se pels pendent que condueixen al Moianès, Caldes, amb les seves termes romanes, és un dels llocs més tranquils i encantadors de la nostra terra. L'aigua hi surt gairebé a punt de bullir. El pont romà i el santuari del Remei, juntament amb l'art pastisser dels carquinyolis, en fan un lloc llaminer. Però el que avui destacaré serà la seva gegantina església parroquial de Santa Maria, aixecada a finals del segle XVI i principis del següent. Té una portada barroca reproduïda en un dels edificis de l'exposició de Montjuïc (Barcelona) i el seu interior, de nau única, està cobert per voltes encara gòtiques i capçada per un absis poligonal de cinc costats. De dimensions notables, arriba als 50 metres de llargada, a prop dels 14 d'amplada i a 21 metres d'alçada. Conserva, la imatge d'un Crist Majestat romànic del segle XIII, cremada el 1936 a excepció de la testa; avui, restaurada, es guarda a la capella del Santíssim. Cal dir que la fàbrica als nostres dies pateix humitats i deterioraments que caldria acudir urgentment a posar-hi remei. La població se n'hauria d'ocupar i altres departaments de l'administració cultural l'haurien de protegir de les seves perilloses deficiències.

El seu campanar, situat a tocar de l'absis, al cantó del migdia, és dels alts del

Vallès. Fa 44 metres d'alçada, té planta quadrada de 7,80 metres de costat, enorme; un segon alt cos octogonal, de costats irregulars, està coronat per un terrat. Els seus murs presenten paraments de carreus grans i ben escarats de pedra lleugerament vermellosa tant a la base com a la part alta o cel·la; entremig hi ha dos pisos de paredat amb carreus a les cantoneres separats per tres motllures. Per dins està dividit en pisos, el primer en el punt en què acaba la seva base quadrangular; s'hi arriba per una escala ampla i de fàcil accés arrapada als murs i sobre voltes. A partir d'aquest punt, una escala de cargol central arriba fins a la cel·la, que està coberta per una volta de cúpula rebaixada. Damunt d'ella es troba el terrat amb barana de balustres i gàrgoles, una a cada angle. Des de la cel·la al terrat s'hi va per una estreta escala de cargol de pedra picada ubicada dins d'un dels pilars que flanquegen les altes finestres de la cel·la; hi penegen tres campanes.

Llibres

Missatge profètic

El missatge espiritual dels profetes d'Israel continua sent vigorós fins al dia d'avui. Segons el biblista i teòleg Salvador Carrillo, fundador de l'Institut Pastoral Bíblica a Mèxic, les raons són dues: els profetes partien de les experiències històriques del poble escollit, infidel al Déu de l'Aliança, i de la il·luminació i la força que els comunicava l'Esperit Sant. L'autor explica al pròleg d'aquest llibre que l'objectiu principal és transmetre la «dimensió vital de l'Escriptura» en el món actual.

Salvador Carrillo Alday, *La espiritualidad de los profetas de Israel. Para el día de hoy*. Editorial Verbo Divino, Estella 2009, 220 pàg.

Gaudint de la vida

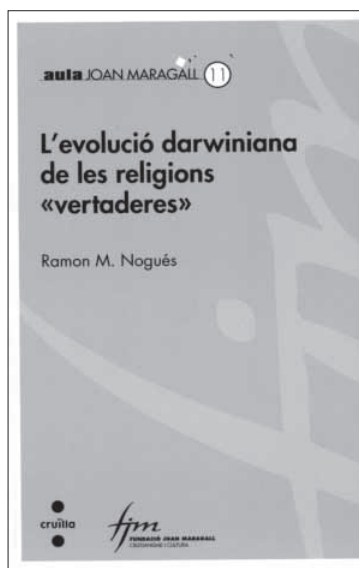
Dos alts executius visiten el professor Sebastià Serrano al seu despatx de la universitat per demanar-li que participi en una convenció de la seva empresa. Aquesta jornada de convivència s'acabarà convertint en una autèntica festa: la festa dels sentits. Perquè la vista, el tacte, l'oïda, el gust i l'olfacte els podem convertir en els nostres millors aliats per estimular la creativitat, el talent i la innovació, i per gaudir de la feina i de la vida en una harmonia generadora de benestar i imaginació.

Sebastià Serrano, *La festa dels sentits*. Ara Llibres, Badalona 2009, 199 pàg.

Evolució religiosa

Avui vivim un temps de transformació de la manera de viure i pensar la religiositat, d'una metamorfosi del fet religiós. S'abandonen els antics models de religió i s'intueix que la religiositat del segle XXI serà diferent de la d'èpoques anteriors. El filòsof i antropòleg Ramon M. Nogués proposa en aquest estudi analitzar els camins i els canvis que han efectuat les religions en el passat i la seva situació en l'actualitat seguint el model darwinian d'evolució biològica.

Ramon M. Nogués, *L'evolució darwiniana de les religions «vertaderes»*. Editorial Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Col·lecció Aula Joan Maragall, Barcelona 2009, 252 pàg.

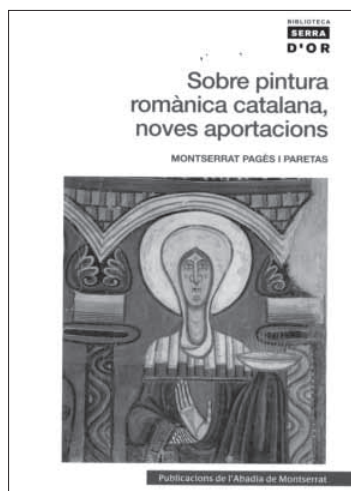
Esperit de lluita

Manel Estiarte, el waterpolista sis cops olímpic, ha assumit en aquest llibre el repte de narrar les seves experiències en l'esport i en la seva vida personal. Ens mostra els valors més profunds de l'esport: administrar la victòria i la derrota, desenvolupar la generositat amb el company, defensar els llaços d'amistat que es forgen en un vestuari, fomentar el respecte al contrari, acatar la disciplina i l'obediència a l'entrenador, l'esperit de lluita i de l'autosuperació... Valors que l'esport ens ensenya.

Manel Estiarte, *Todos mis hermanos*. Plataforma Editorial, Col·lecció Plataforma Testimonio, Barcelona 2009, 288 pàg.

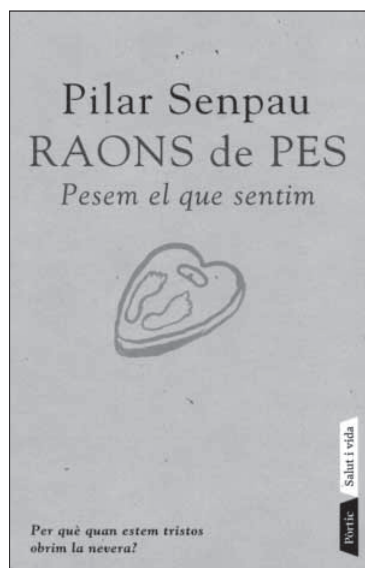

Meravelles del romànic

En aquest volum trobem una selecció de la producció de recerca més recent de Montserrat Pagès, conservadora de pintura romànica al MNAC, revisada per a la seva publicació. Alguns dels capítols estan dedicats a temes d'iconografia. En altres s'estudien diferents conjunts pictòrics des d'una perspectiva més global, com el de Sant Vicenç d'Estamariu, descobert i restaurat fa poc temps i, per tant, encara desconegut tant pel públic en general com per als especialistes.

Montserrat Pagès i Paretas, *Sobre pintura romànica catalana, noves aportacions*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Biblioteca Serra d'Or, Barcelona 2009, 317 pàg.

Consells dietètics

Per què recupero fàcilment un quilo? Per què necessito menjar dolç? Engreixa la xocolata? Ser obès és hereditari? Aquestes i altres preguntes són les que, de manera més freqüent, fan els pacients a la doctora Pilar Senpau. Combinant ciència i sentiments, consells i caliu humà, aquesta coneguda dietista respon a totes aquestes qüestions. La novetat d'aquest llibre rau en el fet que la resposta mèdica l'envolta, amb tendresa, a través d'un conte o una història personal d'una força extraordinària.

Pilar Senpau, *Raons de pes. Pesem el que sentim*. Editorial Pòrtic, Col·lecció Salut i Vida, Barcelona 2009, 172 pàg.

Testimoni heroic

Tot i els múltiples obstacles pels quals passen els cristians de països musulmans (guerres, terrorisme, marginació, dificultats econòmiques...), testimonien amb la seva pròpia existència la grandesa del missatge cristià. Entre la necessitat d'afirmar la seva identitat i l'imperatiu del diàleg ecumènic i interreligiós, escriuen noves pàgines, lluminoses i heroiques, de la Bona Notícia, de vegades xiuxieujades, i d'altres, en veu alta. Unes pàgines d'amor evangèlic i fins i tot de martiri.

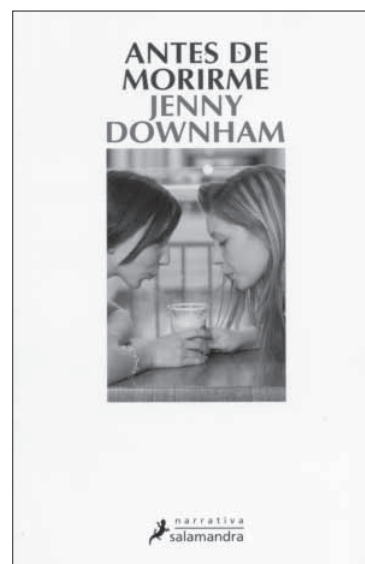
Michele Zanzucchi, *Cristianos en tierras del Corán*. Editorial Ciudad Nueva, Col·lecció Persona y Sociedad, Madrid 2009, 254 pàg.

El valor de les coses

Un dia com qualsevol altre t'assabentes que et queden pocs mesos de vida. Un cop difícil d'assimilar, sens dubte. Com afrontes una realitat així? Quins mecanismes psicològics es desfermen davant de la certesa de l'inevitable? La història de Tessa ofereix una mirada molt més àmplia que el dubtós espectacle de compartir un tràngol dolorós. Aquesta primera novel·la de Jenny Downham destil·la una vitalitat sorprenent alhora que convida a la reflexió sobre el veritable valor de les coses.

Jenny Downham, *Antes de morirme*. Ediciones Salamandra, Col·lecció Narrativa, Barcelona, 315 pàg.

Crítica literària

Cristóbal Sàrrias

Els anys de la incomprensió

Resulta curiós constatar que la paraula *Incomprensió* l'apliquem ordinàriament a les actituds que sovint adoptem quan analitzem els conflictes generacionals. És llei de vida?, un instint de la naturalesa per reafirmar-ne les diferències?, una necessitat per fer possible el creixement dels uns i l'ocàs dels altres? En aquest dinamisme de la contraposició potser hi ha el secret mateix de la supervivència i del desenvolupament. Podrir-se per donar fruit, com els grans de blat?

José Morella l'ha encertada en presentar-nos el contrast d'un pare ancià solitari sorprenentment alliberat, i de la seva filla, solitària també, enquistada en la monotonía de dona madura sense cap il·lusió. El pare és un traductor veterà d'obres clàssiques, la filla, una oficinista aferrada a la seva solteria a desgrat. Dues monotonies trencades per una il·lusió inesperada, que il·lumina la vida del pare, i que entenebreix la vulgaritat quotidiana de la filla. Una realitat arrencada de la vida mateixa, i que fa d'*Asuntos propios* una narració consistent, no per l'esperat desenllaç menys interessant i creïble.

Els estereotips habituals amb els quals

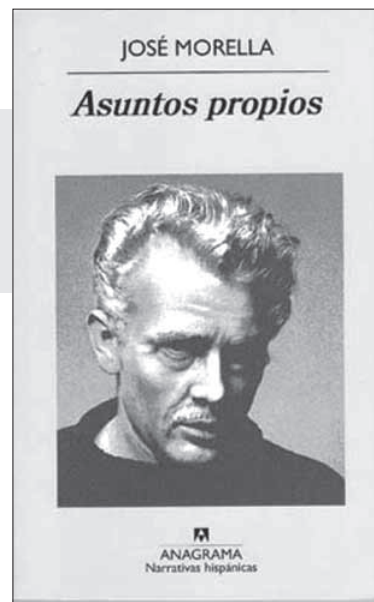
José MORELLA
Asuntos propios
Anagrama, Barcelona 2009, 168 pàg.

ens movem situen la maduresa en el pendent de la decadència. Sembla que necessitem situar els homes madurs darrere les taules del dòmino o de les cartes per apropar-los a la corba final i definitiva. No concebem la maduresa amb capacitat d'il·lusió, o, si aquesta existeix, la considerem una prova de senilitat. I aquí sorgeix la guspira del desencontre amb la generació que creu que té el dret de protegir els «vells» enfront del que consideren una bogeria.

El traductor solitari troba, de sobte, una llum que el transforma: una sociable i alegre dona centrafricana que entra en la seva vida com a minyona i en resulta ser la companyia agradable que dona un sentit nou a la seva monotonía quotidiana. I intenta viure aquest regal que li ofereix l'atzar. El conflicte està servit, i l'amar-

gor solitària de la filla intenta destruir aquest castell de fantasia dels fonaments. I la crònica d'aquest desencontre és el nucli de les peripecies i les argücies de pare i filla en la narració de José Morella.

Asuntos propios és una narració relativament breu, que es llegeix amb ansietat, perquè esperem que el desenllaç arribi aviat, enmig de les insensateses que necessàriament es produeixen en situacions com aquesta. No es tracta de grans drames, ni de retòriques argumentals innecessàries, sinó de les petites indústries de què es valen personatges sense gaire relleu en situacions en les quals no abunden els mitjans espectaculars per resoldre les

disputes. Aquesta és la clau que fa creïble aquesta obra.

I és també la que ens obliga a replantejar-nos moltes situacions que potser ens toca viure en la nostra convivència quotidiana, on hi ha la coexistència generaci-

onal. Podríem fer departaments estancs, i aïllar-los els uns dels altres. Podríem invocar el dret a la supervivència, per evitar contagis. Si passa, és un error, perquè la vida cal viure-la com es dona en el dia a dia de la gran ciutat dels homes. Potser hem d'aprendre la lliçó que ens dona aquest jove autor eivissenc (1972), i saludar amb optimisme la capacitat d'il·lusió i la fantasia dels veterans de la vida.

Crítica teatral

Andreu Sotorra

Escriptor, periodista i col·laborador de Ràdio Estel

Stephen Sondheim a cop de navalla

SWEENEY TODD / De Stephen Sondheim.

INTÈRPRETS: Vicky Peña, Joan Crosas, Teresa Vallicrosa, entre altres.

DIRECCIÓ: Mario Gas.

Teatre Apolo, Barcelona. Fins al 12 de maig.

Fa catorze anys que *Sweeney Todd* va marcar un abans i un després en el teatre musical català. Mario Gas el va estrenar aleshores al Teatre Poliorama amb molts intèrprets que ara repeteixen en aquesta versió castellana.

Constatar que la seducció que provoca el musical de Stephen Sondheim és la mateixa que va provocar, des de la primera peça coral, el 5 d'abril del 1995, al teatre de Canaletes, demostra la força de l'obra rigorosa que acostuma a marcar la feina teatral de Mario Gas i, en aquest cas, cal dir dels germans Gas, perquè la part musical, dirigida per Manuel Gas, és tan important com la part dramàtica d'aquest *thriller* mig de terror, mig d'humor negre, que parteix d'uns hipotètics fets reals del segle XVIII, i que se situen en el Londres més deprimit del segle XIX, el del carrer Fleet Street, reconvertit fins a finals dels vuitanta, en el centre de la premsa britànica. Uns fets reals, però, que també tenen precedents llegendaris a París i, diuen, a Barcelona, on Maria Aurèlia Capmany afirmava que existia una rondalla que parlava d'un barber i d'una pastissera.

Heus aquí els dos personatges principals del musical: Sweeney Todd, nom fals de Benjamin Burton, un antic condemnat sense causa per un jutge dèspota, i Mrs. Lovett, una espavilada pastissera que reconeix de

úniques, que semblen només possibles en mans d'aquesta artesana —no només dels pastissos de carn humana— sinó del teatre i el musical ben cuinats.

L'acompanya Joan Crosas, segur en el paper de Sweeney Todd —el primer va ser Constantino Romero— i que mostra la seva sòlida formació musical, no només en teatre sinó, ja en èpoques remotes, com un dels fundadors del grup de cançons Els Esquirols, molt popular fins ben entrants dels vuitanta.

Però hi ha també papers i escenes essencials que fan del musical un retaule de l'època londinenca: el terrorífic ma-

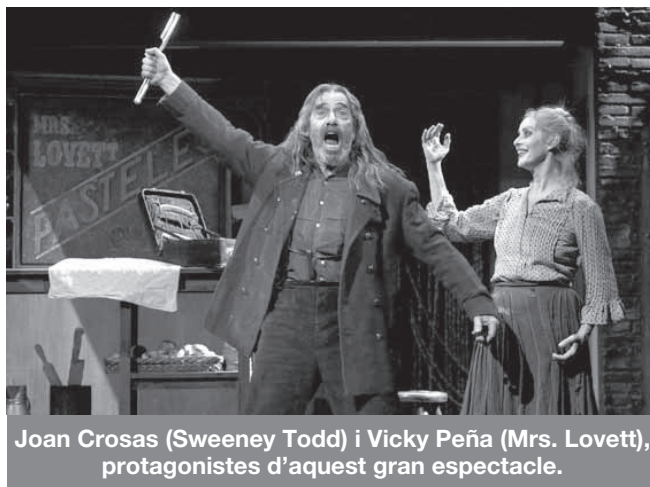
nicomi on el jutge Turpin (Xavier Ribera-Vall) tanca la seva filla adoptada, Johanna (María del Mar Maestu), el barber Pirelli que circula amb carruatge de fira venent una loció falsa per fer créixer els cabells (el sempre extraordinari Esteve Ferrer), l'ajudant de Pirelli, el xicot Tobi (una afinadíssima Ruth González), la pidolaire, un personatge clau en la història (una excel·lent i esperpèntica Teresa Vallicrosa)... i així fins a 21 intèrprets i 12 músics en directe. Un gran espectacle de tres hores llargues incapaces de deixar ningú indiferent.

Sweeney Todd es va estrenar el 1979 a Broadway i ha estat revaloritzat recentment amb una adaptació cinematogràfica

de Tim Burton (*Sweeney Todd: The Demon Barber of Fleet Street*, 2007) amb Johnny Depp i Helena Bonham Carter. Difícilment, però, la pantalla del cinema pot superar la seducció del teatre, dels efectes sonors, de la matisada i suggeridora il·luminació i, sobretot, de les seqüències de colls tallats —de mentida, és clar— per la navalla d'afaitar de Sweeney Todd, a la barberia del pis de dalt de la pastisseria de Mrs. Lovett.

S'ha dit que aquest és un dels musicals de Stephen Sondheim més ben construïts. Tant les lletres com les músiques configuren una trama no gens ingènua que va prenent forma i que passa de les ganes de venjança del barber, víctima d'un jutge dèspota, fins als interessos sentimentals de Mrs. Lovett, que intenta mantenir en secret què se'n va fer de la dona i la filla de Todd, i la pèrdua de la innocència de Tobi, el jove aprenent, que és, en la baixada que fa als inferns, al forn on van a parlar les víctimes de Sweeney Todd i Mrs. Lovett —futura carn picada de pastissos deliciosos—, on aconsegueix fer el salt cap a la recerca de l'autèntica justícia.

Finalment, són els personatges de Johanna, ara filla d'òrfena de Todd i del jutge adoptiu, i el jove mariner Anthony Hope, amic del barber Todd i enamorat de Johanna, la parella que tanca el cercle amb una porta oberta a l'esperança del futur, una esperança on regni l'amor i que desterrí la mort, la misèria i la barbàrie, tant les provocades pel poder de torn com per la navalla d'afaitar de Sweeney Todd, que ha deixat darrere seu un escenari esquitxat de sang.

Joan Crosas (Sweeney Todd) i Vicky Peña (Mrs. Lovett), protagonistes d'aquest gran espectacle.

Actualitats científiques

Un document instructiu sobre la píndola anticonceptiva

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Amb motiu del 40è aniversari de la *Humanae vitae* de Pau VI, la FIAMC (Federació Internacional de les Associacions de Metges Catòlics) ha publicat un document oficial, molt tècnic, de més de cent pàgines, elaborat principalment per Rudolf Ehman, per exposar què diu l'experiència mèdica sobre la contracepció. El president de la FIAMC, Josep M. Simón Castellví, n'indica les conclusions en un article publicat a *L'Osservatore Romano*.

Diu, en primer lloc, que el document demostra irrefutablement que la píndola anomenada anovulatòria, tan usada en el primer món, amb dosis bàsiques d'hormones estrògenes i progestatèniques, actua en molts casos com un veritable efecte antiimplantatori, és a dir, avortiu, ja que el que fa és expulsar un òvul fecundat, que ja és, doncs, un embrió humà, cosa poc coneguda del gran públic, per molt que els prospectes farmacèutics parlin només d'evitar la gravidesa.

Després diu que un altre aspecte important per tenir en compte és la gran quantitat d'hormones llançades a l'ambient, fins a milers de quilograms, amb efectes ecològics devastadors. Hi ha dades suficients per afirmar

que un dels motius, gens menyspreables, de la infertilitat masculina és la contaminació provocada pels productes de la píndola. I encara té un altre efecte deplorable,

reconegut per l'Agència Internacional de la Recerca del Càncer (de l'OMS) el 29 de juliol del 2005; s'ha vist que aquesta píndola és cancerígena.

Per planificar, doncs, la família ja es veu que sempre serà millor fer ús de mètodes naturals que no pas de la tan renomada píndola.

Cal afegir-hi encara una altra cosa. Som al 60è aniversari de la Declaració dels Drets Humans i els contraceptius es pot dir que violen cinc drets de la persona: el dret a la vida, el dret a la salut, el dret a l'educació, el dret a la informació i el dret a la igualtat entre sexes (ja que el pes de l'anticonceptiu recau sobre la dona).

I, com a metge catòlic, el Dr. Simón Castellví fa notar que no es limita a dir que els productes avortius són desaconsellables, sinó que el criteri de l'Església de la regulació natural de la fertilitat és suficient per mantenir la unió entre els esposos. No s'han de veure els documents eclesiàstics com un munt de prohibicions, sinó com unes premisses per a la felicitat de les persones i el bé de la societat. L'Església té en una gran estima la sexualitat, que és un do meravellós que Déu ha concedit als esposos per a la seva plena unió de vida.

Cosmologies actuals i fe cristiana

És el títol d'un llibre escrit per Frank J. Tipler. Porta per subtítol: *Cosmologia contemporània. Déu i la resurrecció dels morts*. La traducció al castellà de l'original anglès (del 1994) va ser publicat per Alianza Editorial (Madrid, 1996). És un llibre força original. Hi afirma que la teologia és una branca de la física i que «els investigadors podran deduir l'existència de Déu i la plausibilitat de la resurrecció dels morts a la vida eterna mitjançant els càlculs apropiats». I hi afegeix més endavant: «La lògica aclaparadora de la branca especialitzada de la física en la qual jo treballa m'ha portat a aquestes conclusions.» A més diu que vint anys abans la seva actitud era explícitament atea i que es va doctorar el 1976 amb una tesi sobre la relativitat general global, i ara creu que es pot demostrar que els homes tenim lliure albir i que ja és hora que els científics reexaminin la hipòtesi de l'existència de Déu.

La teoria del punt Omega segons Tipler

La defineix així: És la teoria que «proposa l'existència d'un Déu omnipotent, omniscient i omnipresent, el qual en un futur no llunyà ens ressuscitarà tots perquè visquem eternament en un lloc que, bàsicament, coincideix fonamentalment amb el cel jueu-cristià». I diu que la capacitat de ressuscitar rep el suport de les lleis de la física moderna. Però considera la «persona» com un cas particular (molt complex, això sí) d'un programa d'ordinador.

Fa notar que l'univers es troba encara a la infància. Hi ha molt de temps per endavant; «gairebé la totalitat del temps i l'espai es troba en l'esdevenidor.» La teoria del punt Omega planteja cercar Déu amb serietat, el qual pot ser observat pels físics (aquí cita Rm 1,20). No està d'acord amb

54 «La física de la immortalitat»

Kant, que deia que la ciència no podia donar resposta a les tres qüestions metafísiques: Déu, llibertat i immortalitat. Diu que no s'han de separar ciència i teologia, i que la teologia ha de passar a ser una branca de la física si vol sobreviure.

Ara bé, reconeix que «el Déu cristià és molt més que el Déu del físic-filòsof», i que «la teoria del punt Omega és compatible només amb aquelles característiques que es troben en les grans religions del món». Tot això ho diu en la introducció que acaba dient: «El procés que causa la resurrecció dels morts va ser descobert de forma independent, al mateix temps, per mi, pel científic computador Hans Moravec i pel filòsof Robert Nozick. Aquesta coincidència dóna suport amb força a la sospita que ha arribat el moment de fer pública la noció de «vida eterna des d'un punt de vista físic». Les idees essencials de la tradició judeocristiana i islàmica tenen ja un caràcter científic. Segons la perspectiva donada per la física, la teologia no és més que una cosmologia física basada en la suposició que la vida, presa en conjunt, és immortal.»

Després d'aquesta introducció dedica dotze capítols (350 pàgines) a exposar detalladament i demostrar el que ja ha dit. I el llibre té encara prop de dues-centes pàgines més d'apèndixs matemàtics per deduir en fórmules el que ja ha explicat amb llenguatge planer.

Després de dir que la vida pot acabar omplint tot l'univers, perquè l'home serà capaç de viatjar per l'espai fins a controlar-lo del tot (posa que en 600.000 anys

pot haver colonitzat la Via Làctia), i de rebutjar l'etern retorn i la mort tèrmica, perquè hi haurà un progrés que anirà millorant la vida, exposa la seva teoria sobre la vida i l'ànima humana. I aquí diu coses que de cap manera podem admetre: que «vida» és simplement informació conservada o una forma de processar informació, i que l'ànima humana no és altra cosa que un programa d'ordinador molt complex. I recorre a Tomàs d'Aquino per reafirmar-ho: com que Aquino va definir, seguint Aristòtil, l'ànima dient que era la forma del cos o la seva causa formal en oposició a la causa material, hi ha una analogia amb el programa d'un ordinador que també és una causa formal. A més, si sant Tomàs deia que l'ànima té l'intel·lecte agent, *intellectus agens*, i l'intel·lecte operatiu, *intellectus possibilis*, i en la teoria d'ordinadors també hi ha les normes per al procés de la informació codificada (= *intellectus agens*) i els programes emmagatzemats a la memòria (= *intellectus possibilis*); i cal notar que la paraula «informació» ve precisament de «forma» en el sentit aristotèlic. Això és el que diu.

El nostre autor oblida que un ordinador no té ni pot tenir autoconsciència com nosaltres tenim. L'ànima és molt més que un programa informàtic. No s'hi val a dir que la doctrina escolàstica ja ho deia amb altres paraules. Bé sabem en quin sentit sant Tomàs d'Aquino parlava de l'ànima com a forma del cos.

I a l'hora de demostrar la llibertat humana, el lliure albir, afirma que «pot sorgir a partir de processos quàntics cosmolò-

gics» (el principi d'indeterminació en dóna la base). Després diu que l'univers existeix necessàriament; és il·lògic que no existís i que la immortalitat col·lectiva és una conseqüència de la teoria del punt Omega, tal com ell l'entén, identificant-lo amb Déu.

Què hi podem dir nosaltres?

Hem volgut parlar d'aquest autor per la seva originalitat. El que explica és una «cosmologia contemporània» i l'havíem de mencionar. Però és evident que no pot pas fer canviar els conceptes que tenim donats per la teologia cristiana. No podem admetre ni el concepte que té d'ànima ni la demostració de la immortalitat com a conseqüència de principis físics. Hi veiem, això sí, una bona voluntat per admetre el Transcendent, però no és suficient per a acceptar tot el que afirma.

A l'últim capítol, que és on explica per què s'ha de considerar la teologia com una part de la física, hi diu: «La investigació teològica del segle XXI exigirà haver realitzat el doctorat en física de partícules» i que «si es manté la religió separada sempre de la ciència aleshores restarà permanentment aïllada de la Humanitat i de totes les qüestions que la concerneixen». També hi diu: «El llibre de la Natura és l'única guia fiable per arribar al veritable Caràcter de Déu.» I acaba dient: «La ciència pot aportar ara exactament l'ànim necessari per enfrontar-se a la mort que abans ens oferia la religió. Aquesta ja forma part de la ciència.»

La teologia cristiana té el seu propi camí. No li cal subordinar-se a la ciència física. Però és clar que no ha de prescindir del que ella observi o demostrï, sobretot a l'hora d'estudiar l'estructura de la creació. Aquí el comentari seria exposar el que Joan Pau II digué a l'encíclica *Fides et Ratio*, però això ja ho deixem per al lector.

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA

“Grup Avant” TERRASSA

63.875 PARTICIPANTS

XXIV CONCURS BÍBLIC
XX CONCURS BÍBLIC DE REDACCIÓ
X CONCURS BÍBLIC DE DIBUIX
I CONCURS BÍBLIC INFORMÀTIC

Tema: “JESÚS ENS ENSENYA AMB PARÀBOLES”

VEREDICTE

A través d’aquesta nota, queda oficialment notificat.
Enguany, com ja dèiem a les bases, els premis es lliuraran a cada bisbat.
Volem regraciar a CATALUNYA CRISTIANA tot el suport i la bona acollida i difusió que ha realitzat a través de les seves pàgines.

LLOCS DE LLIURAMENT DE PREMIS

Dia: 22 d’abril (dimecres) a les 6 de la tarda

Bisbat de LLEIDA: Acadèmia Mariana Casa de l’Església c/ Acadèmia, s/n. LLEIDA

Dia: 25 d’abril (dissabte) a les 11 del matí

Arquebisbat de BARCELONA – Bisbat de TERRASSA Centre Cultural de la Caixa de Terrassa Rambla d’Egara, 340 TERRASSA
Bisbat de TORTOSA: Seminari Carretera d’accés al Seminari, s/n TORTOSA

Dia: 9 de maig (dissabte) a les 11 del matí

Bisbat de GIRONA: Casal del Bisbe Cartanyà Antic Roca, 38 GIRONA
Bisbat de LA SEU D’URGELL: Casa del Bisbat d’Urgell Pati de Palau, nº 1-5 SEU D’URGELL
Bisbat de VIC Col·legi La Salle Avgda. de la Pau, s/n MANRESA

Dia: 16 de maig (dissabte) a les 11 del matí

Bisbat de S. FELIU DE LLOBREGAT Col·legi Verge de la Salut Plaça de Catalunya, 4-8 S. FELIU LLOBRE.
Arquebisbat de TARRAGONA: Col·legi La Salle Avgda. Països Catalans (Barri Sant Pere i Sant Pau) TARRAGONA

Dia: 30 de maig (dissabte) a les 11 del matí

Bisbat de SOLSONA: Col·legi Arrels de Secundària Avgda. Cardenal Tarancón, 49 SOLSONA

PREMIATS ARQUEBISBAT BARCELONA

PREMI	CAT.	BISBAT	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	BARCELONA	JORGE CACHIMUEL LOPEZ	COL·LEGI MARE ALFONSA CAVÍN	BARCELONA
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	BARCELONA	CARLA MATEU ROSELLÓ	COL·LEGI MIREIA C.E.	MONTGAT
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	BARCELONA	IKER ARROYO MOSO	COL·LEGI SALESIÀ SANT JOSEP	BARCELONA
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	BARCELONA	LYDIA BARRACHINA GARCIA	CEIP POETA FOIX	BARCELONA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	BARCELONA	ALEXANDRA RUIZ LIEBANA	CEIP SEAT	BARCELONA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	BARCELONA	MONICA AGUILAR GARCIA	COL·LEGI LA IMMACULADA	VILASSAR DE DALT
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	BARCELONA	ANNA COLOMER VERGÉS	COL·LEGI SANT JOSEP TERESIANES	BARCELONA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	BARCELONA	AGUSTINA FONTANELLA MEZZAPELLE	COL·LEGI INFANT JESÚS	BARCELONA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	BARCELONA	ANA RODRIGUEZ LOPEZ	COL·LEGI SAGRADA FAMÍLIA	CORNELLÀ DE LLOB.
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	BARCELONA	PATRICIA SANTOS DURÀN	COL·LEGI SAGRATS CORS-PADRE DAMIÁN	BARCELONA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	BARCELONA	SERGIO CLEAR CRIADO	COL·LEGI SAGRAT COR DE JESÚS	BARCELONA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	BARCELONA	MIRANDA ZAMBRANA LUCAS	COL·LEGI SANT JOSEP OBRER	L'HOSPITALET DE LLOB.
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		BARCELONA	PABLO MEINI	CEIP PERE VILA	BARCELONA
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI	BARCELONA		COL·LEGI TECLA SALA	L'HOSPITALET DE LLOB.
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT	BARCELONA		COL·LEGI STA. TERESA DE JESÚS	BARCELONA
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 2ª CAT	BARCELONA		CEIP BERNAT DESCLOT	L'HOSPITALET DE LLOB.
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT	BARCELONA		IES MIGUEL TARADAELL	BARCELONA
PREMIS CATEQUESI	PRIMER PREMI	BARCELONA		PARRÒQUIA PARES CARMELITES-CATEQUESI	SBADALONA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	BARCELONA	ALEJANDRO CANALS	COL·LEGI JESÚS MARIA	BARCELONA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	BARCELONA	MARTI MORENO FONTS	ESCOLA STA. TERESA DE LISIEUX	BARCELONA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	BARCELONA	CECILIA BELTRÁN SANCHEZ	COL·LEGI MIRÓ	BARCELONA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	BARCELONA	KATIA MONFERRER MARTIN	ESCOLA PERE VILA	BARCELONA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	BARCELONA	WINEIFY AGRAMONTE AGRAMONTE	COL·LEGI URGELL	BARCELONA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	BARCELONA	ORIOI RODA DOLS	COL·LEGI PARE MANYANET	BARCELONA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	BARCELONA	DIANA REYES RAFAEL	SANT JOSEP TERESIANES	BARCELONA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	BARCELONA	LAURA GALCERÀN GOMEZ	COL·LEGI IMMACULADA CONCEPCIÓ	BARCELONA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	BARCELONA	DEBORA LEÓN SEQUEIRA	IES LA SEDETA	BARCELONA
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	BARCELONA	ANDRES POVEDA	ESCOLÀPIES EL MASNOU - LA IMMACULADA	EL MASNOU
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	BARCELONA	LAIA FEIXAS	ESCOLÀPIES EL MASNOU - LA IMMACULADA	EL MASNOU
I CONCURS INFORMÀTIC	ACCÈSSIT - GRUP A	BARCELONA	NURIA BELA	M.M. CONCEPCIONISTES	BARCELONA
I CONCURS INFORMÀTIC	ACCÈSSIT - GRUP A	BARCELONA	MÓNICA SANTOS	M.M. CONCEPCIONISTES	BARCELONA
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP B	BARCELONA	MAR DE LA LLAVE MIRA	M.M. CONCEPCIONISTES	BARCELONA
XX CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	GRUP A	BARCELONA	NURIA BASTÉ	COL·LEGI SANTA TERESA DE JESÚS	BARCELONA
XX CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	ACCÈSSIT GRUP A	BARCELONA	MARTA MARÍ MURO	COL·LEGI SANTA TERESA DE JESÚS	BARCELONA
XX CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	GRUP B	BARCELONA	IRENE ACEDO JIMNENEZ	COL·LEGI SANT JOSEP OBRER	L'HOSPITALET DE LLOB.

PREMIATS ARQUEBISBAT TARRAGONA

PREMI	CAT.	BISBAT	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	TARRAGONA	MARINA NOLLA PANISELLO	CEIP MARE DE DÉU DE LA ROCA	MONTROIG DEL CAMP
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	TARRAGONA	ALBERT MENDEZ PEDRIZA	COL·LEGI SAGRAT COR	EL VENDRELL
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	TARRAGONA	MARTA FERRAN MARQUES	COL·LEGI SANT JOSEP	REUS
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	TARRAGONA	VICENÇ ALBALAT GUTIERREZ	CEIP PAU CASALS	EL VENDRELL
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	TARRAGONA	ALISON BARRERO QUESADA	CEIP BONA VISTA	BONA VISTA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	TARRAGONA	SERGI RUIZ CAPDEVILA	COL·LEGI LA SALLE	TARRAGONA
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	TARRAGONA	LAURA ROYO MARTINEZ	COL·LEGI SANTA TERESA DE JESÚS	TARRAGONA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	TARRAGONA	LAIA MONTES CARRASCAL	CEIP ÀNGELS GARRIGA	EL VENDRELL
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	TARRAGONA	ADRIÀ MARTINEZ ALEGRET	COL·LEGI LA PRESENTACIÓ	REUS
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	TARRAGONA	ROGER CALVO ABELLA	PARRÒQUIA SANTA MARIA	FALSET
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	TARRAGONA	CHRISTOPHER GOMEZ ESPINOSA	IES TORREDEMBARRA	TORREDEMBARRA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	TARRAGONA	ANIA JARA LLITERAS	IES DOMÈNECH I MONTANER	REUS
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		TARRAGONA	NOELIA CALATRAVA GARCIA	CEIP CENCELLES	CONSTANTÍ
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		TARRAGONA	JESÚS ARDERIAS AMADOR	CEIP MARE DE DÉU DEL LLADÓ	LA POBLA DE MAFUMET
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		TARRAGONA	JOSÉ ANTONIO CARDOSO	CEIP MARE DE DÉU DEL LLADÓ	LA POBLA DE MAFUMET
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		TARRAGONA	ALEX ROPERO MARIN	COL·LEGI SANT RAFAEL	LA SELVA DEL CAMP
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		TARRAGONA	JORDI ROFES	COL·LEGI SANT RAFAEL	LA SELVA DEL CAMP
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		TARRAGONA	VIDA PALLEJÀ SANCHIZ	COL·LEGI SANT RAFAEL	LA SELVA DEL CAMP
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		TARRAGONA	MA. DEL MAR BARBERÀ NAVARRETE	COL·LEGI SANT RAFAEL	LA SELVA DEL CAMP
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI	TARRAGONA		CEIP POMPEU FABRA	REUS
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT	TARRAGONA		COL·LEGI SANT RAFAEL	LA SELVA DEL CAMP
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 2ª CAT	TARRAGONA		CEIP DR. PIÑOL I AIGUADÉ	CORNUDELLA DE MONTSANT
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT	TARRAGONA		IES JOSEP TAPIRÓ	REUS
PREMIS CATEQUESI	PRIMER PREMI	TARRAGONA		PARRÒQUIA DE CRIST REI	REUS
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	TARRAGONA	PAU TARDA BORONAT	COL·LEGI MARE DE DÉU DEL CARME	TARRAGONA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	TARRAGONA	ANTONINA MAGNANEGO GATELL	CEIP BEAT BONAVENTURA GRAN	RIUDOMS
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	TARRAGONA	GEMMA AUÑON CABALLE	IES DOMÈNECH I MONTANER	REUS
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	TARRAGONA	MONICA MONTERO MARTINEZ	CEIP MARE DE DÉU DEL LLADÓ	LA POBLA DE MAFUMET
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	TARRAGONA	KEVIN LOPEZ	CEIP CIUTAT DE REUS	REUS
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	TARRAGONA	SANDRO NEVE RODRIGUEZ	CEIP MARE DE DÉU DE LA ROCA	MONTROIG
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	TARRAGONA	VERONICA CASADÓ LLOP	COL·LEGI SANT RAFAEL	LA SELVA DEL CAMP
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	TARRAGONA	DESIREE IZQUIERDO MARIN	IES TORREDEMBARRA	TORREDEMBARRA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	TARRAGONA	MARILEN JIMENEZ	IES SALVADOR VILASECA	REUS
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	TARRAGONA	ARIADNA VIVES	IES JAUME HUGUET	VALLS
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	TARRAGONA	GEORGINA CANELA	IES JAUME HUGUET	VALLS
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	TARRAGONA	BLANCA CARTANYA	IES JAUME HUGUET	VALLS
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP B	TARRAGONA	DESERT	DESERT	DESERT
XX CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	GRUP A	TARRAGONA	ANNA ROMERO BARRANCO	COL·LEGI SANT JOSEP	REUS
XX CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	ACCÈSSIT GRUP A	TARRAGONA	ESTHER DURÀN CASTRO	COL·LEGI SANT JOSEP	REUS

PREMIATS BISBAT TERRASSA

PREMI	CAT.	BISBAT	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	TERRASSA	CARLOTA CAMPANILLAS PALAU	CEIP ELS CINGLES	L'AMETLLA DEL VALLÈS
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	TERRASSA	MARINA GONZALEZ MARTIN	CEIP COL·LEGIS NOUS	MOLLET DEL VALLÈS
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	TERRASSA	ANGEL CASTRO PALOMARES	FUN. PRIVADA EDUCATIVA VEDRUNA	TERRASSA
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	TERRASSA	MARTINA CODINA TAYEDA	COL·LEGI COR DE MARIA	SANT CELONI
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	TERRASSA	ARO A SANCHEZ POVEDANO	COL·LEGI MARTÍ	TERRASSA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	TERRASSA	ARIADNA RODRIGUEZ SOLER	CEIP BISBAT D'ÉGARA	TERRASSA
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	TERRASSA	MIREIA DOMINGUEZ LOPEZ	COL·LEGI LA SALUT (ANTIC MARISTES)	SABADELL
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	TERRASSA	JUDITH VIDAL POZO	COL·LEGI STA. TERESA DE JESÚS	TERRASSA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	TERRASSA	JUAN HERNANDEZ GARCIA	COL·LEGI CLARET	SABADELL
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	TERRASSA	CARLOTA TORIBIO GINES	EL PINAR DE NTRA. SRA.	VALLDOREIX
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	TERRASSA	ALEXANDRA DONAIRE CAPEL	COL·LEGI RAMÓN PONT	TERRASSA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	TERRASSA	MIRIAM CÓMITRE CABELLO	ESCOLAPIES-SANT JOSEP DE CALASSANÇ	SABADELL
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		TERRASSA	MISHAL BAHAPUR	CEIP EL TURÓ	BIGUES I RIELLS
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		TERRASSA	DAVID BARQUERO GONZALEZ	COL·LEGI COR DE MARIA	SANT CELONI
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		TERRASSA	DANIEL MARTINEZ CORTÉS	EL PINAR DE NTRA. SRA.	VALLDOREIX
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		TERRASSA	SERGI ORDI PUJOL	CEIP EL VALLÈS	TERRASSA
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI	TERRASSA		CENTRE ESTUDIS GRESOL	TERRASSA
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT	TERRASSA		COL·LEGI MARTI	TERRASSA
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSITS 2ª CAT	TERRASSA		CEIP GINESTA	MATADEPERA
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT	TERRASSA		COL·LEGI LA SALLE	MONTCADA I REIXAC
PREMIS CATEQUESI	PRIMER PREMI	TERRASSA		PARR. MARE DE DÉU DE MONTSERRAT	TERRASSA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	TERRASSA	JUAN CARLOS LAZARO	CEIP FRANÇA	TERRASSA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	TERRASSA	RAMÓN GRIFOLL ARGEMI	CEIP EL TURÓ	BIGUES I RIELLS
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	TERRASSA	ANDREA CAPEL HURTADO	COL·LEGI MARE DE DÉU DEL CARME	TERRASSA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	TERRASSA	LORENZO ARANDA SOLER	COL·LEGI EL PINAR DE NTR. SRA.	VALLDOREIX
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	TERRASSA	MIREIA MARTINEZ LANZA	COL·LEGI RAMON PONT	TERRASSA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	TERRASSA	MÓNICA RECIO MUÑOZ	COL·LEGI JOAQUIMA DE VEDRUNA	TERRASSA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	TERRASSA	AMANDA RUIZ	I.E. CLARET	SABADELL
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	TERRASSA	MARTA SEGURA HERAS	C/ HISTORIADOR CARDÚS, 131, 1º,1ª	TERRASSA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	TERRASSA	MARTA PALOMO MARTIN	COL·LEGI COR DE MARIA	SAN CELONI
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	TERRASSA	JORDI LAPLAZA ARJONA	EL PINAR DE NTRA. SRA.	VALLDOREIX
I CONCURS INFORMÀTIC	ACCÈSSIT - GRUP A	TERRASSA	ARNAU GARCÍA SERRANO	CENTRE ESTUDIS GRESOL	TERRASSA
I CONCURS INFORMÀTIC	ACCÈSSIT - GRUP A	TERRASSA	JOSEP PAU GARCÍA VERA	CENTRE ESTUDIS GRESOL	TERRASSA
I CONCURS INFORMÀTIC	ACCÈSSIT - GRUP A	TERRASSA	JAUME NAVARRO ADELL	CENTRE ESTUDIS GRESOL	TERRASSA
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP B	TERRASSA	MARIA TERESA CAPDEVILA ALBAJES	EL PINAR DE NTRA. SRA.	VALLDOREIX
XX CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	GRUP A	TERRASSA	MARTÍ VIVES VAQUÉ	EL PINAR DE NTRA. SRA.	VALLDOREIX
XX CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	GRUP B	TERRASSA	MARINA SOTA COSTA	CENTRO D'ESTUDIS GRESOL	TERRASSA

PREMIATS BISBAT TORTOSA

PREMI	CAT.	BISBAT	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	TORTOSA	CRISTINA APARICIO BALAGUÉ	IES BLANCA D'ANJOU	EL PERELLÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	TORTOSA	TANIA SANCHEZ FIGUERAS	CEIP PÀMIES	GINESTAR
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	TORTOSA	PAULA PEREZ ALONSO	COL·LEGI LA SALLE	BENICARLÓ
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	TORTOSA	SARA MARTINEZ RODRIGUEZ	COL·LEGI TERESIÀ	TORTOSA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	TORTOSA	CLAUDIA FIGOLS CUARTIELLES	CEIP SANT BLAI	BOT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	TORTOSA	MIQUEL BARRUL	CEIP REMOLINS	TORTOSA
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	TORTOSA	JAVIER FRESQUET PEIRÓ	COL·L. NTRA. SRA. DE LA CONSOLACIÓ	BENICARLÓ
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	TORTOSA	JOSSelyn CORDOBA PEREZ	CEIP 1 D'ABRIL	LA PALMA D'EBRE
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	TORTOSA	CAMILA DEL RIEGO FRETTO	CEIP LLUIS VIÑAS	MÓRA D'EBRE
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	TORTOSA	ANNA PINEDA MICOLA	ESPLAI ESFORÇ	TIVISSA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	TORTOSA	MAR PALLARÉS SUBIRATS	IES DE L'EBRE	TORTOSA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	TORTOSA	ESTEFANIA TENA CARRIÓN	IES CAMARLES	CAMARLES
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		TORTOSA	ALEX BARON VILLALBA	IES MANUEL SALES I FERRER	ULLDECONA
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		TORTOSA	ABEL SANCHEZ ALEGRIA	CEIP MESTRE MARCEL·LÍ DOMINGO	ROQUETES
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		TORTOSA	MARC ALJARILLA ESTRADA	CEIP MESTRE MARCEL·LÍ DOMINGO	ROQUETES

PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		TORTOSA	VANESSA ALAMEDA RIPOLL	CEIP MARCEL·LÍ DOMINGO	TIVISSA
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI	TORTOSA		COL·LEGI MESTRE MARCEL·LÍ DOMINGO	ROQUETES
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT	TORTOSA		CEIP LLUIS VIÑAS	MÓRA D'EBRE
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSITS 2ª CAT	TORTOSA		CEIP CINTA CURTO	TORTOSA
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT	TORTOSA		IES RAMÓN CID	BENICARLÓ
PREMIS CATEQUESI	PRIMER PREMI	TORTOSA		PARRÒQUIA DEL ROSER	TORTOSA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	TORTOSA	CARLA ALTÉS MAS	CEIP MARE DE DÉU DEL PORTAL	BATEA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	TORTOSA	RAUL SALA VALENTIN	CEIP PÀMIES	GINESTAR
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	TORTOSA	MARIA LINDEZ ROSALES	COL·LEGI STA. TERESA	MORA D'EBRE
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	TORTOSA	RANDY CORDOBA MOCAS	CEIP 1 D'ABRIL	LA PALMA D'EBRE
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	TORTOSA	LAIA ANTOLI CHERTÓ	CEIP MONTSAGRE	HORTA DE S. JOAN
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	TORTOSA	MARIA INÉS FERRE	CEIP DANIEL MAGRANÉ	JESÚS
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	TORTOSA	MIREIA FERRE RAMIREZ	CEIP MEDITERRANI	L'AMPOLLA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	TORTOSA	ANNA FIBLA MATAMOROS	IES SOL DE RIU	ALCANAR
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	TORTOSA	ALBA MARTINEZ PERICHE	IES DE L'EBRE	TORTOSA
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	TORTOSA	JORDI BORRÀS PINO	COL·LEGI SANTA TERESA DE JESÚS	MÓRA D'EBRE
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP B	TORTOSA	DESERT	DESERT	DESERT
XX CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	GRUP A	TORTOSA	CINTA BERTOMEU MADUEÑO	COL·LEGI TERESIÀ	TORTOSA

PREMIATS BISBAT LA SEU D'URGELL

PREMI	CAT.	BISBAT	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	URGELL	EDUARD MINGUELL	COL·LEGI SANT ROC	BARBENS
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	URGELL	GEMMA OBIOLS FARRÁS	COL·LEGI LA SALLE	LA SEU D'URGELL
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	URGELL	NURIA COMA BURGUES	IES CIUTAT DE BALAGUER	BALAGUER
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	URGELL	ANNA DOMINGUEZ	CEIP EL SITJAR	LINYOLA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	URGELL	ALBERT BOLDU MARTORELL	COL·LEGI M. JANER	STA. COLOMA (ANDORRA)
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	URGELL	ROGER MOYANO PLÀ	COL·LEGI JOAQUIM PALACIN	BELLVÍS
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	URGELL	MARINA AMILIBIA	CEIP JAUME I	LLÍVIA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	URGELL	MAYRA MOYA LOPEZ	CEIP STA. COLOMA	GER
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	URGELL	ARIADNA DONO MANEIRO	COL·LEGI SAGRADA FAMÍLIA	ESCALDES-ENGORDANY
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	URGELL	MARIONA TORRENT MUNTADA	IES DE TREMP	TREMP
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	URGELL	GUILLEM VILASECA FUSTÉ	IES AUBENÇ	OLIANA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	URGELL	JUDIT CASALS BONET	IES ALMATÀ	BALAGUER
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		URGELL	MARTA MORA CASTELLÀ	CEIP ELS PLANELLS	ARTESA DE SEGRE
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		URGELL	CARME ESTEVE SELVA	CEIP ELS PLANELLS	ARTESA DE SEGRE
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		URGELL	CRISTINA BRUGUÉ	ESCOLA ANDORRANA D'ESCALDES	ESCALDES-ENGORDANY
PREMI EDUCACIO ESPECIAL		URGELL	ORIOL SERENA	CEIP LA COLOMINA	MONTGAI
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		URGELL	ANDREA FILIPA AUGUSTO PEREIRA	COL·LEGI M. JANER	STA. COLOMA (ANDORRA)
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI	URGELL		CEIP MARE DE DÉU DE L'HORTA	IVARS D'URGELL
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT	URGELL		COL·LEGI MARE DE DÉU DEL SOCÓS	AGRAMUNT
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSITS 2ª CAT	URGELL		CEIP BONAVISTA	BELLCAIRE D'URGELL
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT	URGELL		COL·LEGI NTRA. SRA. DEL CARME	BALAGUER
PREMIS CATEQUESI	PRIMER PREMI	URGELL		PARROQUIA DE SANT ESTEVE	ANDORRA LA VELLA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	URGELL	JUDIT TROTA DONISA	COL·LEGI NTRA. SRA. DEL CARME	BALAGUER
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	URGELL	NATALIA BARÓ DA SILVA	COL·LEGI LA SALLE	LA SEU D'URGELL
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	URGELL	MARIA BOLADERAS CORDOBA	IES ALMATÀ	BALAGUER
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	URGELL	PAU MARTI CUBERES	GRUP DE CATEQUESI	BARBENS
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	URGELL	ALEXANDRA CUESTA BASAGOITIA	COL·LEGI SANT SERNI	PRATS I SAMPSOR
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	URGELL	KYLLIAM BOXER	CEIP JAUME I	LLÍVIA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	URGELL	ANDREA LOPEZ IBAÑEZ	CEIP MACIÀ-COMPANYS	AGRAMUNT
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	URGELL	MARIEL MARTINEZ MALARET	IES CIUTAT DE BALAGUER	BALAGUER
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	URGELL	SARA VEGA	IES RIBERA DEL SIÓ	AGRAMUNT
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	URGELL	DESERT	DESERT	DESERT
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP B	URGELL	DESERT	DESERT	DESERT
PREMI ESPECIAL	INDIVIDUAL	URGELL	FERRÀN GONZALEZ NUÑEZ	CEIP ALFONSO I	PUIGCERDÀ
XX CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	GRUP A	URGELL	AITOR SORT NADAL	IES AUBENÇ	OLIANA

PREMIATS BISBAT VIC

PREMI	CAT.	BISBAT	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	VIC	POL VILASECA PANADERO	COL·LEGI SAGRATS CORS	TORELLÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	VIC	JAZMIN CELESTE MERCADO CRUZ	CEIP JOAN MARAGALL	RIPOLL
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	VIC	JUDITH SADURNI AMARGANT	SANT MIQUEL DELS SANTS	VIC
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	VIC	EUDALD JUBANY	CEIP SANT MARC	CALLDETENES
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	VIC	PAULA COLOMER CLOTET	CEIP RODA DE TER	RODA DE TER
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	VIC	FADOUA ASSANCHAJI CHILACH	COL·LEGI EL CARME-VEDRUNA	MANLLEU
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	VIC	ALEX MORELL NADAL	COL·LEGI SAGRATS CORS	CENTELLES
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	VIC	MARTA ARIZA VIÑAS	CEIP PIRINEU	CAMPDEVÀNOL
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	VIC	IVET LEIVA SUAREZ	CEIP POMPEU FABRA	MANLLEU
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	VIC	JESÚS GRANDE GARCIA	ESCOLA PAIDÓS	SANT FRUITÓS DE BAGES
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	VIC	MARTA GARCIA COMELLAS	COL·LEGI SANTA ROSA DE LIMA	MANRESA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	VIC	GEMMA ALIGUÉ COMA	COL·LEGI LA SALLE	MANLLEU
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI	VIC		COL·LEGI MARE DE DÉU DEL ROSER	SANT VICENÇ DE CASTELLET
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT	VIC		COL·LEGI SANT JOSEP ESCOLÀPIES	IGUALADA
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSITS 2ª CAT	VIC		CEIP RODA DE TER	RODA DE TER
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT	VIC		ESCOLA VEDRUNA	RIPOLL
PREMIS CATEQUESI	PRIMER PREMI	VIC		PARRÒQUIA DE SANT FRUITÓS	SANT FRUITÓS DE BAGES
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	VIC	ROSER OBRADORS SERRA	PARRÒQUIA STA. MARIA DE LA SEU	MANRESA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	VIC	CARLA VELATEGUI FAJULA	ESCOLA VEDRUNA	RIPOLL
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	VIC	HASAN RAZGALLAH BAUTISTA	IES PERE BARNILS	CENTELLES
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	VIC	LAURA MUÑOZ ORTIZ	PARRO. DE S. JOAN DE VILATORRADA	S. JOAN DE VILATORRADA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	VIC	JOFRE VALL ESTEFANELL	COL·LEGI MARE DE DÉU DEL ROSER	SANT VICENÇ DE CASTELLET
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	VIC	MARTI CATALÁN FRANQUESA	COL·LEGI SAGRAT COR DE JESÚS	VIC
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	VIC	DEVORAH LOPEZ TOLEDO	CEIP RENAIXENÇA	MANRESA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	VIC	DAVID RAFAD MIQUEL	COL·LEGI SAGRAT COR DE JESÚS	VIC
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	VIC	ORIOL RABEYA SANCHEZ	PARRÒQUIA DE SANT FRUITÓS	SANT FRUITÓS DE BAGES
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	VIC	ANNA CASACUBERTA	COL·LEGI SAGRATS CORS	TORELLÓ
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP B	VIC	DESERT	DESERT	DESERT

PREMIATS BISBAT SOLSONA

PREMI	CAT.	BISBAT	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	SOLSONA	MARC SEGUES CODINA	ESCOLA ARRELS I	SOLSONA
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	SOLSONA	JARIN BEATRICI REMIREZ	COL·LEGI EL CARME	MOLLERUSSA
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	SOLSONA	GERARD CLARET	ESCOLA DIOCESANA DE NAVÀS	NAVÀS
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	SOLSONA	CLAUDIA ORTIZ TRIBÓ	CEIP SANT MIQUEL	MIRALCAMP
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	SOLSONA	JUDIT FERNANDEZ CABRAL	CEIP SANT JORDI	NAVÀS
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	SOLSONA	MARINA SANCHEZ OVIEDO	CEIP JAUME BALMES	CERVERA
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	SOLSONA	MARIA BRAGOS DUCH	CEIP JACINT VERDAGUER	TÀRREGA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	SOLSONA	AINA VALL PINA	COL·LEGI SANT JOSEP	NAVÀS
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	SOLSONA	CLAUDIA FIERREZ SANT MARTI	CEIP STA. MARIA	AVIÀ

Continua

1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	SOLSONA	MARC SANTASUSANA CANAL	COL·LEGI LA SALLE	BERGA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	SOLSONA	RALUCA MESTER BIANCA	ARRELS II	SOLSONA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	SOLSONA	CLAUDIA SABATA FONT	COL·LEGI LA SALLE	BERGA
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI	SOLSONA		COL·LEGI MARE DE DEU DEL CARME	CARDONA
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT	SOLSONA		F. PRIVADA M. DE DÉU DEL CARME	BELLPUIG
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 2ª CAT	SOLSONA		COL·LEGI ANUNCIATA	GIRONELLA
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT	SOLSONA		ESCOLA DIOCESANA DE NAVÀS	NAVÀS
PREMIS CATEQUESI	PRIMER PREMI	SOLSONA		PARRÒQUIA DE SÚRIA	SÚRIA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	SOLSONA	JORDI VILA ALBACETE	COL·LEGI MARE DE DÉU DEL CARME	CARDONA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	SOLSONA	LAURA PLANAGUMA GIRIBETS	CEIP SANT JORDI	NAVÀS
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	SOLSONA	YERAY VILLAR PIEDRA	ESCOLA DIOCESANA DE NAVÀS	NAVÀS
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	SOLSONA	EVA VILAREDES RIU	CEIP SANTA MARIA	AVIÀ
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	SOLSONA	SONIA CABAJAL BONJOCH	COL·LEGI EL CARME	MOLLERUSSA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	SOLSONA	JULIETA ELIANA DUQUE RUIZ	ARRELS I	SOLSONA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	SOLSONA	EMMA ROSELLÓ	CEIP SAN GIL	TORÀ
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	SOLSONA	EVELYN BELTRAN	ESCOLA DIOCESANA DE NAVÀS	NAVÀS
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	SOLSONA	JHON HENRY CARRION BELTRAN	ESCOLA DIOCESANA DE NAVÀS	NAVÀS
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	SOLSONA	DESERT	DESERT	DESERT
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP B	SOLSONA	DESERT	DESERT	DESERT

PREMIATS BISBAT GIRONA

PREMI	CAT.	BISBAT	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	GIRONA	CARLOS ESQUINAS MUÑOZ	COL·LEGI MARE DE DÉU DEL ROSER	PINEDA DE MAR
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	GIRONA	CRISTINA SAUBI	CEIP BALDIRI REIXACH	BANYOLES
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	GIRONA	MARINA FERNANDEZ LUNA	IES LLAGOSTERA	LLAGOSTERA
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	GIRONA	CAROLINA CAMPILLEJO VICENTE	CEIP IGNASI IGLESIAS	TORDERA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	GIRONA	ENRIC BASSACOMA XAMPRÓ	COL·LEGI COR DE MARIA	LA BISBAL D'EMPORDÀ
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	GIRONA	RUTH ROJAS MARÉS	COL·LEGI SANT CRISTÒFOL	LES PLANES D'HOSTOLES
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	GIRONA	GURPREET SINGH	COL·LEGI SAGRADA FAMÍLIA	GIRONA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	GIRONA	LAURA ALMANSA BALL-LLOSERA	COL·LEGI PARE COLL	GIRONA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	GIRONA	RUBÉN CIMPEANU	COL·LEGI SANTA ROSA DE LIMA	CANET DE MAR
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	GIRONA	ILYES ANDREA INIMA	IES SANTA COLOMA	S. COLOMA DE FARNERS
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	GIRONA	MARTA CASTANY FEIXAS	COL·LEGI LES ALZINES	GIRONA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	GIRONA	DAVIS VILABOA	COL·LEGI VEDRUNA	PALAMÓS
PREMI EDUCACIÓ ESPECIAL		GIRONA	PAULA LLADÓ	CEIP SANTA FE	S. JULIÀ DE RAMIS-MEDINYÀ
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI	GIRONA		COL·LEGI SANT JOSEP	SANT FELIU DE GUÍXOLS
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT	GIRONA		CEIP SANT ROC	OLOT
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 2ª CAT	GIRONA		CEIP SANT ESTEVE	CALDES DE MALAVELLA
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT	GIRONA		CEIP PERE COLL	GIRONA
PREMIS CATEQUESI	PRIMER PREMI	GIRONA		PARRÒQUIA DE STA. MARIA	LA BISBAL D'EMPORDÀ
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	GIRONA	GUILLEM TARRÉS DEU	ESCOLA BELL-LLOC	GIRONA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	GIRONA	ESTHER JOHÉ CATEURA	CEIP SANT ESTEVE	CALDES DE MALAVELLA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	GIRONA	POPPY GEORGINA KING	SES CALDES DE MALAVELLA	CALDES DE MALAVELLA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	GIRONA	GERARD XARGAY COLRET	COL·LEGI COR DE MARIA	LA BISBAL D'EMPORDÀ
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	GIRONA	SOFIA CASTELLÓ MUNTADA	CEIP CASTANYER	SANT JOAN LES FONTS
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	GIRONA	LIBERTAD ARIAS GOMEZ	COL·LEGI LA SALLE	CASSÀ DE LA SELVA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	GIRONA	JOSÉ HERNANDEZ DE LA TORRE	CEIP IGNASI IGLESIAS	TORDERA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	GIRONA	MIREIA ALBERTI FERRER	COL·LEGI SANT JOSEP	SANT FELIU DE GUÍXOLS
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	GIRONA	DAVID FELIU CASTRO	IES JOSEP BRUGULAT	BANYOLES
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	GIRONA	GISELA MULÀ ROQUETA	COL·LEGI SANT JOSEP	SANT FELIU DE GUÍXOLS
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	GIRONA	CLAUDIA CREHUET GIL	COL·LEGI SANT JOSEP	SANT FELIU DE GUÍXOLS
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	GIRONA	AUDREY AYGUAVIVA LONGRES	COL·LEGI SANT JOSEP	SANT FELIU DE GUÍXOLS
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP B	GIRONA	DESERT	DESERT	DESERT
XXÉ CONCURS BIBLIC REDACCIÓ	GRUP A	GIRONA	MARINA BATLLE	COL·LEGI SANT JOSEP	SANT FELIU DE GUÍXOLS

PREMIATS BISBAT SANT FELIU DE LLOBREGAT

PREMI	CAT.	BISBAT	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	SANT FELIU DE LL.	VICTOR HIDALGO AVILA	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	SANT FELIU DE LL.	SERGI CERRO CABALLERO	COL·LEGI SAGRADA FAMÍLIA	VILADECANS
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	SANT FELIU DE LL.	LAURA BAÑOS HERNANDEZ	COL·LEGI STA. TERESA DE JESÚS	VILANOVA I LA GELTRÚ
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	SANT FELIU DE LL.	MARIA SOFIA GONÇALVES BRANCO	CEIP ÀNGEL GUIMERÀ	SANT ANDREU DE LA BARCA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	SANT FELIU DE LL.	ANAIS GUASCH GARCIA	CEIP SANT JAUME	EL PRAT DE LLOBREGAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	SANT FELIU DE LL.	JAVIER MARIN LIÉBANA	CEIP CASTELL CIURÓ	MOLINS DE REI
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	SANT FELIU DE LL.	MAYRA CAMILA RODRIGUEZ NARANJO	COL·LEGI EL CARME-SANT ELIES	VILAFRANCA DEL PENEDÈS
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	SANT FELIU DE LL.	OSCAR FANDO ROMERA	CEIP ERAMPRUNYA	GAVÀ
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	SANT FELIU DE LL.	PATRICIA KANAREK	CEIP JACINT VERDAGUER	PALLEJÀ
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	SANT FELIU DE LL.	IRENE MARTIN HERNANDEZ	COL·LEGI EL CARME	SANT SADURNÍ D'ANOIA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	SANT FELIU DE LL.	QUERALT SALES	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	SANT FELIU DE LL.	JESSICA CARRATALA GUARDIA	COL·LEGI MARE DEL DIVÍ PASTOR	CAPELLADES
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI	SANT FELIU DE LL.		COL·LEGI LA MERCÈ	MARTORELL
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT	SANT FELIU DE LL.		CEIP JOSEP TARRADELLAS	EL PRAT DE LLOBREGAT
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 2ª CAT	SANT FELIU DE LL.		COL·LEGI MARE DE DÉU DE LA MERCÈ	SANT FELIU DE LLOBREGAT
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT	SANT FELIU DE LL.		IES CAN MARGARIT	CORBERA DE LLOBREGAT
PREMIS CATEQUESI	PRIMER PREMI	SANT FELIU DE LL.		PARROQUIA DE SANT PERE APOSTOL	SANT BOI DE LLOBREGAT
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	SANT FELIU DE LL.	HELENA HORCAS AGUILAR	CEIP ERNEST LLUCH	ABRERA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	SANT FELIU DE LL.	MANU GIL HERNANDEZ	CEIP JAUME BALMES	CORBERA DE LLOBREGAT
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	SANT FELIU DE LL.	JORDI JOSEP MORENO BERENGUER	IES CAN MARGARIT	CORBERA DE LLOBREGAT
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	SANT FELIU DE LL.	EDUARDO ALVAREZ LOOR	CEIP LA VINYALA	SANT VICENÇ DELS HORTS
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	SANT FELIU DE LL.	JOEL SEDANO CAÑETE	MARE DE DÉU DE LA MERCÈ	SANT FELIU DE LLOBREGAT
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	SANT FELIU DE LL.	MARTA ROMEO GALI	COL·LEGI SANT ELIES EL CARME	VILAFRANCA DEL PENEDÈS
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	SANT FELIU DE LL.	GAL·LA SAMPE SALA	CEIP JACINT VERDAGUER	PALLEJA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	SANT FELIU DE LL.	LIDIA PEREZ BLADE	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	SANT FELIU DE LL.	SILVIA BONTEMPELLI BERNADES	COL·LEGI LA MERCÈ	MARTORELL
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	SANT FELIU DE LL.	SONIA SÁNCHEZ RAMOS	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	SANT FELIU DE LL.	SARA CARRASCO	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	SANT FELIU DE LL.	LAURA IZQUIERDO	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	SANT FELIU DE LL.	MARTA MONTERDE	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP B	SANT FELIU DE LL.	LLUIS NIETO FERNÁNDEZ	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT
XX CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	GRUP A	SANT FELIU DE LL.	ÀLVARO BARRERA GUTIERREZ	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT
XX CONCURS BÍBLIC REDACCIÓ	GRUP B	SANT FELIU DE LL.	SARA MOYANO	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT

PREMIATS BISBAT LLEIDA

PREMI	CAT.	BISBAT	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	PRIMERA	LLEIDA	MARIONA OSSET MALLA	CEIP D'ALMENAR	ALMENAR
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	SEGONA	LLEIDA	CARLES CABASES REGAL	COL·LEGI SAGRADA FAMÍLIA	LLEIDA
PRIMERS PREMIS INDIVIDUALS	TERCERA	LLEIDA	SANDRA MORENO MONTONÉS	COL·LEGI EL CARME	LLEIDA
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	LLEIDA	PAULINA CASTILLO MANGUES	CEIP SANT JAUME	LA GRANJA D'ESCARP
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	LLEIDA	FLORINA MADALINA LASIAN	CEIP ANTONI BERGÓS	LLEIDA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	PRIMERA	LLEIDA	EDUARD RODRIGUEZ ZAPATER	CEIP FREDERIC GODÀS	LLEIDA

Continua

PREMIATS BISBAT LLEIDA					
PREMI	CAT.	BISBAT	PREMIAT	ESCOLA	POBLACIÓ
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	LLEIDA	NURIA GONZALEZ PEREZ	COL·LEGI EPISCOPAL	LLEIDA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	LLEIDA	EVA BARRUFET GONZALEZ	CEIP MANUEL ORTIZ CASTELLÓ	JUNEDA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	SEGONA	LLEIDA	ROGER MESALLES JUNCÀ	CEIP JAUME MIRET	SOSES
1 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	LLEIDA	LAURA CASTRO TORAN	COL·LEGI SANTA ANNA	LLEIDA
2 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	LLEIDA	VICTOR FERRER GONZALEZ	IES RONDA	LLEIDA
3 - ACCÈSSIT PERSONAL	TERCERA	LLEIDA	LAURA ALAYON	IES ALCARRÀS	ALCARRÀS
PREMIS PER ESCOLES	PRIMER PREMI	LLEIDA		CEIP MAGRANERS	LLEIDA
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 1ª CAT	LLEIDA		CEIP MESTRAL	VILANOVA DE LA BARCA
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 2ª CAT	LLEIDA		COL·LEGI PARE PALAU	AITONA
PREMIS PER ESCOLES	1 - ACCÈSSIT 3ª CAT	LLEIDA		COL·LEGI SAGRADA FAMÍLIA	LLEIDA
PREMIS CATEQUESI	PRIMER PREMI	LLEIDA		PARRÒQUIA MARE DE DÉU DEL CARME	LLEIDA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 1ª CAT	LLEIDA	SANDRA FIGUERAS	COL·LEGI FREDERIC GODÁS	LLEIDA
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 2ª CAT	LLEIDA	TIMEA CVERNÀ	CEIP JOAN XXIII	LES BORGES BLANQUES
X CONCURS DE DIBUIX	PREMI 3ª CAT	LLEIDA	DESERT	DESERT	DESERT
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	LLEIDA	JORDI PEREZ SORO	CEIP MANUEL ORTIZ	JUNEDA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 1ª CAT	LLEIDA	RODRIGO MARTIN IGLESIAS	CEIP JOC DE LA BOLA	LLEIDA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	LLEIDA	IRIS DOLCET RIBES	CEIP JAUME MIRET	SOSES
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 2ª CAT	LLEIDA	ARIADNA RODRIGUEZ AGUILA	CEIP ANTONI BERGÓS	LLEIDA
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	LLEIDA	DESERT	DESERT	DESERT
X CONCURS DE DIBUIX	ACCÈSSIT 3ª CAT	LLEIDA	DESERT	DESERT	DESERT
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP A	LLEIDA	DESERT	DESERT	DESERT
I CONCURS INFORMÀTIC	1R PREMI - GRUP B	LLEIDA	DESERT	DESERT	DESERT

PREMIATS AL XX CONCURS BÍBLIC DE REDACCIÓ					
GRUP A			BISBAT DE TORTOSA		
BISBAT DE BARCELONA			CINTA BERTOMEU MADUEÑO	COL·LEGI TERESIÀ	TORTOSA
NÚRIA BASTÉ	SANTA TERESA DE JESÚS	BARCELONA	BISBAT D'URGELL		
MARTA MARÍ MURO	SANTA TERESA DE JESÚS	BARCELONA (ACCÈSSIT)	AITOR SORT NADAL	IES AUBENÇ	OLIANA
BISBAT DE GIRONA			GRUP B		
MARINA BATLLE	COL·LEGI SANT JOSEP	SANT FELIU DE GUÍXOLS	BISBAT DE BARCELONA		
BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT			IRENE ACEDO JIMÉNEZ	COL·LEGI SANT JOSEP OBRER	L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
ÁLVARO BARRERA GUTIÉRREZ	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT	BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT		
BISBAT DE TARRAGONA			SARA MOYANO	COL·LEGI BON SALVADOR	SANT FELIU DE LLOBREGAT
ANNA ROMERO BARRANCO	COL·LEGI SANT JOSEP	REUS	BISBAT DE TERRASSA		
ESTHER DURÁN CASTRO	COL·LEGI SANT JOSEP	REUS (ACCÈSSIT)	MARINA SOTA COSTA	C.E. GRESOL	TERRASSA
BISBAT DE TERRASSA					
MARTÍ VIVES VAQUÉ	EL PINAR DE NUESTRA SEÑORA	VALLDOREIX			

Catalunya Cristiana

Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara per només 111,30€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català

Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 111,30€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 55,65€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meva subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Us recordem que la rifa 2009 de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana està en marxa!

Demana el teu talonari a l'oficina de l'Associació, telèfon 934 092 700

PREMIS DEL SORTEIG 2009:

1r premi: un cotxe Renault Clio 3 p. 1.2-60 Campus.

2n premi: dues places per a un viatge a Terra Santa (període del viatge durant l'any 2009).

3r premi: val per 300 euros en compres en un centre comercial de la ciutat de Barcelona.

Premi especial: 3.000 euros per als compradors d'un talonari sencer.

BASES DEL SORTEIG:

a) Entraran en el sorteig tots els talonaris enviats als venedors.

b) No entraran en el sorteig els talonaris emesos per l'Associació no enviats als seus venedors.

c) No entraran en el sorteig els talonaris retornats abans de les 12 hores del dia del sorteig.

d) No entraran en el sorteig els talonaris no retornats i no venuts o no pagats abans de les 12 hores del dia del sorteig.

e) El sorteig se celebrarà d'acord amb l'ordre establert tradicionalment: 1) unitats, 2) desenes, 3) centenes, 4) unitats de miler i 5) desenes de miler. Si el número sortint no existeix, es repetirà el procés.

f) No entraran en el sorteig els números no venuts abans de les 12 hores del dia del sorteig, venuts però no ingressats als dos comptes de l'Associació que són: "la Caixa" 2100 1334 91 0200076078 i Caixa Penedès 2081 0100 12 3300010800.

g) El sorteig se celebrarà davant notari el dia 24 de juliol, a les 17 hores a la sala de juntes de l'Associació. S'hi pot assistir.

h) Els premis caducaran als 3 mesos del dia del sorteig —de data a data.

i) L'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana publicarà els números premiats en el setmanari Catalunya Cristiana i es comunicaran a tots els venedors.

Des del carrer

MARÍA JOSÉ GARCÍA CELMA, DOCTORA EN FARMÀCIA PER LA UNIVERSITAT DE BARCELONA

Amb motiu del bicentenari de Darwin i del 150è aniversari de la publicació de «L'origen de les espècies», l'Oratori de Santa Maria de Bonaigua, a Barcelona, ha organitzat durant els últims mesos una aula de teologia centrada en l'evolucionisme. Una de les ponències més esperades va tenir lloc el 21 de març passat amb el suggeridor títol «Cervell d'home i cervell de dona», a càrrec de la doctora en Farmàcia María José García (Tortosa, 1962). La professora de la Universitat de Barcelona, casada i amb quatre fills, va abordar amb passió un tema que, tot i no pertànyer directament a la seva especialitat científica, l'atrau des de fa temps.

«L'Església reconeix el paper fonamental de les dones en tots els àmbits»

Samuel Gutiérrez

—Hi ha realment tantes diferències entre el cervell de l'home i el cervell de la dona?

—Hi ha algunes diferències entre els cervells dels homes i de les dones. Des de l'any 2000 han aparegut nombroses publicacions científiques, dins de l'àmbit de les neurociències, que estudien el cervell dels homes i les dones, així com les implicacions que poden tenir aquestes diferències en la salut mental, en la predisposició a patir algunes malalties i en la resposta als tractaments farmacològics. El desenvolupament del cervell depèn fonamentalment de la informació genètica i de factors hormonals, però les influències de l'entorn familiar i cultural i l'activitat personal poden modificar el funcionament dels circuits neuronals. És possible distingir un cervell d'home i un de dona per l'anatomia i sobretot per la funcionalitat i pel processament de les emocions. Els homes i les dones utilitzem àrees del cervell diferents per resoldre algunes tasques, fins i tot quan ho fem amb igual rendiment. Les habilitats també poden variar segons la concentració d'hormones.

L'estudi de les diferències posa de manifest l'aspecte complementari dels homes i les dones a la societat.

—Com afecten aquestes diferències a les capacitats intel·lectuals, professionals i socials d'homes i dones?

—Els homes i les dones són equivalents intel·lectualment, però les diferències a nivell cerebral fan que les dones estiguin més predisposades a l'empatia i els homes, a la sistematització. També podem dir que les dones destaquen en algunes habilitats, per exemple en les relacionades amb la comunicació i, en canvi, els homes destaquen en unes altres, com per exemple en les relacionades amb l'orientació a l'espai. La concentració hormonal pot modificar l'habilitat per realitzar algunes tasques, però sempre, tant en homes com en dones, la repetició d'una tasca millora el rendiment, per la plasticitat dels circuits neuronals.

—Davant del corrent de pensament que proclama que tots som iguals... Per què creu que és important deixar clares les diferències?

—Naturalment que homes i dones som iguals com a persones, és a dir, en dignitat i en drets i deures, però el

coneixement d'aquestes diferències innates ens pot ajudar a conviure, a entendre la manera de veure la realitat dels altres, i a potenciar les habilitats complementàries, que enriqueixen la família i la societat.

—Coincideix tot plegat amb l'antropologia cristiana instaurada en el Concili Vaticà II? Què opina de l'acusació de masclisme que sovint pateix l'Església?

—L'Església reconeix el paper fonamental de les dones en tots els àmbits; per comprovar-ho, només cal llegir la carta apostòlica *Mulieris dignitatem*, on queda ben clar. Moltes vegades alguns mitjans de comunicació treuen expressions fora de context per intentar demostrar que l'Església és masclista, però, per conèixer la veritat, cal anar a les fonts, cosa que sovint no fem, probablement per manca de temps. La impossibilitat que una dona pugui rebre l'ordenació sacerdotal no és una discriminació que l'Església justifiqui per raons biològiques ni per capacitat intel·lectual, sinó que té un sentit teològic. El Concili Vaticà II proposa una dona, la Mare de Déu, com a model de màxima perfecció, per als homes i per a les dones.

L'ou de Pasqua

Eduard Brufau

Aquests dies en què la tradició de la mona ha tornat a ser present a la majoria de famílies catalanes, val la pena destacar el paper d'un dels elements que sovint incorpora: l'ou de Pasqua. Encara que avui és poc més que un ornament dolç, en realitat té un origen carregat de simbolisme eminentment religiós. El simple fet que per Pasqua a molts llocs d'Europa es regalin ous pintats ja ens ha de fer pensar en la transcendència d'un costum tan antic i estès.

Sembla que uns 2.000 anys abans de Crist per als perses l'ou ja era un element central de la celebració d'any nou, que coincidia amb l'inici de la primavera.

Més tard grecs i romans també li van donar rellevància en certes festes per les mateixes dates, i el poble d'Israel ja l'associava directament amb la festivitat de Pasqua. En totes aquestes cultures l'ou simbolitzava clàssicament la fertilitat i sobretot el renaixement de la vida, l'arribada de la primavera després de l'hivern. Amb el cristianisme, el costum, lluny de perdre's, encara es va carregar de més simbolisme quan, d'una manera gairebé natural, va passar a ser imatge de la resurrecció de Jesucrist. Així, adoptat com a símbol pasqual, el costum de l'ou ha perviscut a través dels segles, i val la pena conèixer, ni que sigui per curiositat, tota la càrrega religiosa que comporta.

Jaume Camprodon
Bisbe emèrit de Girona

Justament perquè estima...

Han passat una colla d'anys d'un fet senzill i al mateix temps profund que em va passar, visitant una parròquia rural de la Garrotxa. Havia celebrat l'Eucaristia i confirmat un grup de nois i noies. En l'homília m'havia centrat, com tantes vegades, en la paternitat de Déu. Ni que sigui des de la distància, els pares hi feu pensar, en Déu. Sou la semblança més entenedora que Jesús troba a l'hora de parlar-ne. Acabada la missa i ja a la plaça, continuava la festa amb un senzill aperitiu, salutacions i converses sense protocol. Entre altres, un matrimoni, amb un fill i una filla que s'havien confirmat, vingueren a donar-ne les gràcies; al seu costat l'àvia, una pagesa d'aquells rodals, cabells blancs, ben agençada i amb cara de pasqües. Els vaig felicitar, sense descuidar-me de l'àvia que ja

ho esperava. En aquells anys, poder dir que s'havia parlat amb el bisbe encara donava cert to. Recordo que vaig dir-li més o menys: «Per a vós, la felicitació deu haver de ser doble, ja que segons diuen els avis sou dues vegades pares.» Ella hi assentia amb el cap i una mitja rialla de satisfacció. Tot d'una, però, se m'acudí una observació que mai nom'havia passat pel cap: «Diuen que els avis són dues vegades pares; però, en cap lloc de l'evangeli es llegeix que Jesús digui que Déu és avi.» Sense esperar un respir, la mare, una mestressa de pagès m'urria i serena, s'hi agafà per dir-me: «És que els avis ho deixen passar tot.»

No crec que la dona hagués assistit a cap curs de teologia, ni que ho hagués après al catecisme de la parròquia. Tanmateix, aquella resposta, que no havia sentit mai, era una resposta sàvia, de les que no surten en els manuals dels doctors, sinó que brolla de la saviesa del cor i de l'Esperit que deu jugar-hi pel mig. No trobem enlloc que Jesús prengui els avis com a punt de referència per acostar-nos a l'amor de Déu. Sempre usa la mateixa semblança: els pares fan pensar en Déu. Els avis ho deixen passar tot (amb perdó dels avis i reconeixent que sovint es desviuen pels nés). Un cop a casa em repetia sovint: «Us beneixo, Pare, perquè heu revelat als senzills això que heu amagat als savis i entesos» (Mt 11,25). Aquella dona de la Garrotxa m'havia catequitzat. Justament perquè els pares estimeu els fills com ningú, no els ho deixeu passar tot i els corregiu, malgrat que no ho acabin d'entendre i alguna vegada es rebel·lin. «Els pares feu pensar en Déu.»

Tot i que pràcticament hem eliminat la paraula *peccat* del nostre vocabulari, retrobem les nostres relacions amb Déu de la boca d'una dona garrotxina, com podria ser de tants indrets que no figuren en el mapa. «El just té als llavis la saviesa.» Ho llegim en la pregària dels salms (37,30). Justament perquè estima, Déu no ho deixa passar tot.

Pensant-ho millor

Rauxa